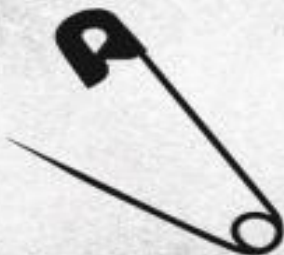

MARKO VIDOJKOVIĆ

ĐAVO je moj **DRUG**

Marko Vidojković

Đavo je moj drug

Copyright © 2002, Marko Vidojković
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

Posvećeno romanu
Ples sitnih demona

Prvi deo

Autobus je skrenuo kod Fontane i zamalo udario jednu babu. Baba je prelazila na zeleno ali je autobus bio jači, pa je ona samo besno mahnula cegerom i oštro me pogledala. Sedeo sam na poslednjem sedištu i babin pogled je jasno ukazivao na to da i mene delimično krivi za smrt koju je zamalo doživela. Autobus je bio poluprazan, budući da je preostalo još svega tri stanice do okretnice. Bila su tu tri čoveka neodređene starosti, dve devojke, neka leva tetka i ja. Tri čoveka nisu bila zajedno, već su sedeli svaki na po jednom duplom sedištu, što nije bio slučaj sa dve devojke koje su sedele jedna pored druge i razgovarale. U stvari, jedna je govorila, a druga trpela. Ona koja je govorila iznosila je u javnost svoj plan da se smuva s nekakvim Pecom iz drugog pet. Druga devojka je ćutala. Devojka koja je govorila o Peci rekla je kako Peca ima najlepše plave oči koje je ikad videla. Druga devojka je i dalje ćutala. Saznao sam još da Peca nosi najskuplje patike i najskuplju trenerku i da mu tata vozi BMW. A i pogledao ju je na velikom odmoru u petak. Devojka je govorila glasno i sve se lepo čulo, iako su njih dve bile udaljene od mene čitavih pet metara. Ni buka iznemoglog gradskog autobusa nije nadjačala priču o Peci.

Bio je početak marta 1994. Bilo je toplo i ja sam bio u majici s kratkim rukavima. Na nogama sam imao patike, a iznad njih donji deo sintetičke trenerke. Na glavi nisam imao ništa. Čak ni kosu. Čiroki sam ošišao pre skoro godinu dana i od tada sam redovno brijao glavu. Martinke sam prodao nekakvom svinjaru, kome je trebala nepromočiva obuća za bezbolno gaženje po prasećim fekalijama. Pocepane pankerske gaće, pocepane pankerske farmerke i pocepane pankerske majice bacio sam u đubre. Devojke su izašle na sledećoj stanici ne udostojivši me pogleda, iako sam iz sve snage bacaو farove. Farovi su bili prašnjavi.

Na sledećoj stanici došao je red i na mene. Bila je nedelja, bilo je vreme ručka. Ušao sam u drugu zgradu sleva, popeo se na treći

sprat i pozvonio. Iza vrata se čulo režanje, a zatim glas mog ćaleta. „Beži na terasu, Ljubo.“ Zatim se čulo otvaranje vrata terase, pa režanje, pa zatvaranje vrata terase i nešto tiše režanje. Ljuba je bio na terasi. Ćale mi je otvorio vrata. Rukovali smo se, a iza zamagljenih staklenih vrata terase videla se crna režeća figura. Otišao sam u dnevnu sobu, a iza mene se čulo udaranje. Ljuba je glavom udario u vrata od terase, želeći da uđe u stan i rastrgne me na komade. Ljuba, rotvajler koji se zajedno s ćaletovom ženom i njenom ćerkom doselio u stan moje pokojne babe. Iako je od tog događaja prošlo čitavih šest meseci, Ljuba nikako nije mogao da se navikne na moje dolaske nedeljom. Uvek je režao, uvek ga je ćale izbacivao na terasu, uvek je udario glavom o vrata od terase. Neprijatan kućkin sin, taj Ljuba.

U stanu je bio novi raspored. Tamo gde je nekad bila babina i dedina spavaća soba, sad je bila Biljina soba. Bilja je bila četiri godine mlađa od mene. Tamo gde je nekada bila radna soba, sad je bila spavaća soba mog ćaleta i njegove žene. Dnevna soba, trpezarija, kuhinja i kupatilo ostali su na svojim mestima, ali zaposednuti novim stolovima, stolicama, trosedima, televizorom, veš-mašinom, šporetom, pa čak i novom klozetskom šoljom. Stan je potpuno izgubio stari šmek. Sad je bio isti kao svi ostali stanovi na svetu i nijedan nedeljni ručak nije me posebno radovao.

***

Seli smo za sto i, kao i obično, vladala je mučna tišina, podgrevana mojim stavom „boli me dupe da vam pravim društvo“. Tišinu je razbijao moj ćale, obično pričajući o politici.

– Šta kažete, naši drže sedamdeset odsto Bosne, a?! – rekao je ćale, negde u trećem minutu izjedanja paradajz-čorbe. Svi smo ćutali. Politička situacija je bila toliko dosadna da je bilo zanimljivije ćutati. Srbi su u Bosni i Hrvatskoj držali sve što im je trebalo, hiperinflacija je bila prošlost, a opozicija razjedinjena. Uostalom, znao sam da ćaletu baš i nije mило što naši drže toliki komad nećega što nije njihovo.

– Baš je lepo vreme danas – pokušao je ćale ponovo.

– Aha – rekla je njegova žena.

– Ali ne mislim da je baš za kratke rukave – rekao je ćale pogledavši me.

– Aha – rekla je njegova žena. Ja sam srkao čorbu, gledajući kroz prozor u jedno drvo sa belom korom. Ćale je ućutao i rućak je nastavljen u potpunoj tišini.

Negde u sedmom minutu izjedanja pohovanog mesa i krompir pirea zazvonio je telefon. Javila se ćaletova žena. Prućila mi je slušalicu.

– Za tebe. Dijana.

Uzeo sam slušalicu.

– Saćekaj sekund – rekao sam Dijani, spustio slušalicu i otišao u Biljinu sobu. Tamo je bio drugi telefon. Podigao sam slušalicu.

– Gde si, pile moje – rekla je Dijana.

– Evo me – rekao sam ja.

– Šta radiš?

– Źderem.

– Što si ljut? Atmosfera, a?

– Kao i uvek.

– Ja sam samo htela da te ćujem.

– Aha.

– I da ti kaćem da te volim.

– Aha.

– A ti mene?

– Šta ja tebe?

– Da li me voliš?

Duboko sam uzdahnuo.

– Aha.

– Je l' se vidimo danas? – pitala je Dijana.

– Jao, stvarno ne mogu. Nešto sam se dogovorio s Didijem. Videćemo se sutra.

– Vaći. Javi mi se kad stigneš kući.

– Aha.

– Ćao, ljubim te.

– Aha – rekao sam i prekinuo vezu.

Po povratku za trpezarijski sto doćekala su me neprijatna pitanja.

– Koliko ste ti i Dijana zajedno? – pitala je ćaletova žena.

– Godinu i po dana, mislim.

– Ooo, pa to je ozbiljno. Dijana je divna devojka.

Ćaletova žena je jednom slučajno naletela na Dijanu i mene u gradu. Samo smo se pozdravili. Dijana nije rekla ni reč. Ćaletova žena nikako nije mogla znati da li je Dijana dobra ili ne. Onda se i on umešao u razgovor.

– Sad će matura, da li ste nešto planirali posle srednje škole?

– Zašto mi persiraš?

– Mislio sam, da li ste ti i Dijana planirali nešto posle srednje škole?

– Ona nije maturant, ona je mlađa od mene godinu dana.

– Nemoj da se praviš blesav, znaš na šta mislim. Već dugo ste u vezi.

– Ne dovoljno dugo.

Ćale je odustao. Dopršili smo ručak i premestili se u dnevnu sobu da dočekamo dezert. Seo sam u fotelju i uključio televizor. Pokušao sam da nađem fudbalski prenos, ali ga nije bilo. Ostavio sam program na kojem je bila emisija za poljoprivrednike. Dva čoveka sa šajkačama razgovarala su o kiši, suši i očekivanim prinosima za ovu godinu. Ćale, njegova žena i Bilja sedeli su ćutke i ćekali da se nešto desi. Ljudi sa šajkačama su i dalje razgovarali, a daljinski upravljač je bio kod mene. Onda su počele vesti. Na vestima je bilo reći o maturantima koji iz dana u dan protestuju ispred Ministarstva prosvete, koje je odlučilo da uvede polaganje maturalnog ispita. Ćale je ponovo započeo neprijatan razgovor.

– Je l' tvoja škola štrajkuje?

– Ne.

– A zašto?

– Zato što su u njoj sve same pičke.

– Pa i ti si u njoj.

– I ja sam pička. Kako da štrajkujem, kad i ne moram da budem na ćasovima.

– Kako to, ne moraš da budeš na ćasovima?

– Ne moram. Mogu da bežim koliko hoću, a nastavnici me neće upisivati. Tako smo se dogovorili.

– Bože, koliko to traje?

– Recimo od početka ove školske godine.

Zaista, posle druge godine s kojom smo jedva izašli na kraj došla je treća, još gora. Bežali smo sa ćasova, ali nije bilo opraštanja. U roku od tri nedelje dobili smo ukore pred iskljućenje. Promenili su nam

razrednog starešinu. Bivša razredna je postala direktor jedne gimnazije i preko TV-ekrana je pretila svojim učenicima da će ih sve izbaciti iz škole ako se priključe štrajku maturanata. Učenici su se priključili, a ona je počela da ih izbacuje. U roku od nekoliko dana izbacila je iz škole celu generaciju maturanata i po tome se proslavila u javnosti. Išlo joj je. Naš novi razredni predavao je osnove ekonomije, imao je bradu i bio je rešen da zavede red. Na polugodištu smo dobili jedinice iz vladanja, a uslov da ih popravimo bio je da popravimo i uspeh u školi, koji je bio katastrofalan. Na kraju treće godine ja sam bio dobar 2,66, a iz vladanja sam imao dva. Na početku četvrte godine nastavili smo po starom, ali su neopravdani izostali. Svi su se pravili kao da se ništa ne dešava, čak su nam poklanjali ocene. I to dobre ocene. Nikome nije bilo jasno šta je u pitanju, ali nije bilo loše. Ipak, povlastice su važile samo za najgore probisvete, Bakija, Kostu, Tozu i mene. Ostali su morali da se strogo pridržavaju školskih pravila. Neki su situaciju pripisivali značajnoj ulozi koju je Bakijev ćale, čuveni bankar, imao u savetu roditelja. On je nastavnicima davao pare sa računa s kojih običan smrtnik već nekoliko godina nije mogao da ih podigne. Baki Marković i njegovi drugovi bili su povlašćeni. Nastavnici su nas slali da im fotokopiramo dokumenta za zaposlenje, da nosimo smrznuto meso njihovim kućama, da im kupujemo karte za vozove, autobuse i druga sredstva kojima se beži iz Beograda. Prvo polugodište sam završio s vrlodobrim uspehom 4,42. Ako se još malo napnem, mogao bih četvrtu godinu srednje škole da završim s odličnim uspehom, što se poslednji put desilo 1991.

– Znači, ne štrajkujete – ponovio je ćale.

– Jok.

Onda je ćaletova žena otišla u kuhinju, a kad se vratila, nosila je rolat.

***

Čim sam stigao kući, dohvatio sam slušalicu i okrenuo broj.

– Da?

– Anita?

– Da.

- Stigao sam kući.
- Da dođem?
- Aha.

Anita je bila predsednica odeljenske zajednice. Veći deo života provela je u Batajnici s majkom i mlađim bratom, ali se na početku četvrte godine preselila kod ćaleta, koji je stanovao pet zgrada od mene. Posle deset minuta zvonila je na vrata. Poljubila me je u obraz i ušla u moju sobu. U sobi su bile spuštene roletne, a pošto je stolica bila pretrpana stvarima, Anita je sela na krevet. Uključio sam radio i seo pored nje.

- Znaš šta – rekao sam – mislim da bismo morali da štrajkujemo.
- Zbog mature?
- Da. Idiotski je da ceo grad štrajkuje, a mi da sedimo u školi kao neke pičke.
- Tebe najčešće i nema u školi.
- Zato je i glupo da ja sam organizujem protest. Ti bi, kao predsednik odeljenske zajednice, trebalo da mi pomogneš.

Anita je malo razmislila.

- Ajde, dobro, rekla je napokon.
- Znači, štrajkujemo?
- Štrajkujemo. Ti sutra na časovima digni dreku, a ja ću da te podržim.

Anita je zatim izula patike i legla na krevet. Ja sam sedeo pored nje i gledao u jednu poslepodnevnu senku koja je igrala na mestu na kom je nekad stajao poster Ramonsa. Na zidovima moje sobe više nije bilo postera. Postao sam sve što sam nekad mrzeo. Pogledao sam na sat: 15.56. Ruke su mi bile ledene, pa sam ih stavio na vrat da bi se zagrejale. Anita je počela da priča o starim dobrim vremenima. Šta je ona znala o starim dobrim vremenima?

- Ne mogu da verujem da je prošlo skoro četiri godine od kada smo upisali srednju školu.

Govorila je kao da smo nešto za te četiri godine zajedno proživljavali, a teško da smo do početka četvrte godine progovorili ijednu reč. Anita je nastavila: – Ne mogu da verujem da se sve bliži kraju. Kao da smo juče imali onu blok nastavu iz daktilografije. Sećaš se, u onom preduzeću u Kneza Miloša.

Anita je govorila o prvoj godini srednje škole i o praksi iz daktilografije na koju smo išli u maju 1991. Znači, i ona je bila tamo. Ja sam se sećao samo Toze, a bilo nas je barem deset. Anita je ležala na krevetu i prisećala se prošlih vremena. Na sebi je imala crveni džemper sa „V“ izrezom. Desna ruka se dovoljno zagrejala i ja sam je polako spustio na Anitin stomak. Leva ruka mi je i dalje bila na vratu. Anita me je pogledala. Nalaktio sam se pored nje i desnu ruku s njenog stomaka spustio na njene farmerke. Palac mi je bio na gornjem dugmetu. Anita je prestala da priča o starim dobrim vremenima.

***

U novembru 1993. jednoj devojci iz odeljenja umrla je majka. Sahrana je bila na Centralnom groblju. Na sahranu je otišlo celo odeljenje, sa sve razrednim starešinom. Sama ceremonija bila je mučna i dosadna, devojka kojoj je umrla majka plakala je kao kiša i neke žene pored nje su plakale. I neke devojke iz odeljenja su plakale. Sahrana nije bila ni nalik nekim sahranama na kojima sam bio. Bio je to veoma ružan događaj. Jedino je vreme bilo fantastično. Iako je bio novembar, bio sam u kratkim rukavima, a Centralno groblje je izgledalo zanimljivo zbog visokog drveća i prastarih nakrivljenih grobova. Dobro mesto za neku buduću, lepšu sahranu.

Kod Vukovog spomenika izašli smo iz autobusa i nas desetak išlo je Ulicom 27. marta. Neki su išli kućama, a neki na autobuse koji će ih odvesti kućama. Na uglu sa Takovskom ulicom ostali smo samo Anita i ja i tada sam saznao da se preselila kod ćaleta. Pozvala me je da se popnem kod nje. Ćale nije bio kod kuće, a u stanu je bila samo njena prastara baba, gluva kao top. Baba je kucala na vrata smrti i ja sam se bojao da ne odapne dok sam ja u stanu. Ostavili smo je da sedi u fotelji i gleda u zid i otišli u Anitinu sobu. Anita i ja nismo imali mnogo kontakata dotad, tako da je atmosfera u sobi jedno vreme bila veoma mučna. Nismo znali o čemu da pričamo. Anita me je ispitivala za Dijanu, koliko smo zajedno, koliko se često viđamo. Zaključila je da je Dijana divna devojka. Zatim smo pokušali da pričamo o školi, ali ja u školu nisam dolazio i potpuno sam bio van svih dešavanja.

U jednom trenutku Anita je izjavila kako je bole leđa i ramena. Sledećeg trenutka me je zamolila da je izmasiram. U životu nisam nikoga masirao, ali sam u Anitinom slučaju rešio da pokušam. Stavio sam joj ruke na ramena i počeo lagano da gnječim. Sudeći po načinu na koji je Anita zabacila glavu dobro mi je išlo. Ispuštala je tihe uzdahe. Anita je imala ogromne sise. Do četvrte godine ih nije pokazivala, ali je nekih mesec dana pre te sahrane na prepad počela da oblači uske majice. Sise su bile strahovito velike i svi smo ih приметili. Anita je bila i prilično slatka, tako da je u paketu sa sisama brzo postala seks-simbol našeg odeljenja, koje nikad nije znalo za dobru ribu. Bilo je čudno kako je nismo zapazili dotad. Sa ramena sam prešao na leđa, a onda sam zavukao ruke pod njenu majicu. Anita nije reagovala. Masirao sam joj leđa. Brushalter joj je stajao veoma visoko na leđima, zbog tih ogromnih sisa napred. Grizao sam usnu, a onda sam, kao slučajno, počeo da zapinjem prstima o brushalter, pokušavajući da napravim sebi kakav uvod u njegovo otkopčavanje. Nisam mislio ni o čemu drugom osim o njenim sisama i kako ih uhvatiti. A onda sam otkopčao brushalter. Anita se nije bunila. Počelo je da mi se smrkava pred očima, što zbog veoma ružne sahrane, što zbog neuobičajeno lepog vremena za to doba godine, što zbog činjenice da tog dana ništa nisam jeo, a najviše zbog iskušenja u koje sam padao. Anitu je sam đavo poslao na zemlju da je izmasiram. Poslao je na zemlju, a kao pojačanje je poslao i njene dve sise. Otkad sam se smuvao s Dijanom Janković, u septembru 1992, nisam pogledao nijednu drugu devojkicu. A eto, novembra 1993. masirao sam gola leđa devojkice sa najstrašnijim sisama u Beogradu. Scena nije izgledala nimalo prijateljski, i da nas je Dijana videla, verovatno bi mi iskopala oči. Duboko sam udahnuo i, onako s leđa, Anitu uhvatio za sise. Duboko je uzdahnula i to je bila jedina reakcija. Onda mi se pred očima ponovo ukazao Dijanin lik kako mi kopa oči, pa sam ruke sklonio nazad na Anitina leđa, a kroz pet minuta sam rekao kako moram da idem kući. Ona se pravila da se ništa nije desilo i taj incident sa njenim sisama nikad nismo pomenuli.

No, negde u zimu 1994. Anita je došla kod mene da joj napišem pismeni iz srpskog. Znali smo unapred da će nastavnica dati tri teme, od kojih će jedna sigurno biti slobodna, kako niko ne bi

promašio temu. Anita me je zamolila da joj napišem bilo kakav sastav jer ona nije imala pojma s pisanjem, a meni je pisanje, zajedno sa drugim oblicima jedenja govana, oduvek dobro išlo. Za deset minuta sastav je bio gotov, a dva dana kasnije Anita je dobila peticu. Zanimljivo je da sam ja dobio četiri minus. Pošto sam joj napisao sastav, pustio sam muziku i ugasio svetlo. Znao sam da sam prokleta stoka, ali nisam mogao da se uzdržim. Njene sise su me zvale da ih ponovo uhvatim. Ništa više, samo da ih uhvatim i biću miran. I uhvatio sam ih. Najpre preko dukserice, a onda sam jednu šaku zavukao pod duks i ona je tamo provela nekoliko prijatnih trenutaka. Zatim me je opet nešto zaustavilo i nateralo me da izvadim ruku odatle. Anita ponovo nije reagovala i mi ponovo nismo ni reč progovorili o njenim sisama i mojim rukama.

Posle toga smo počeli da se čujemo telefonom. Čuli smo se najčešće uveče, pošto bih otpratio Dijanu kući. Razgovori su bili o svemu i svačemu, da bi posle četvrtog ili petog to postali otvoreni razgovori o seksu. „Koja ti je omiljena poza?“, pitala bi ona, a ja bih odgovorio: „Sve su mi omiljene. A tebi?“ „Meni je omiljena poza kad sam ja gore. Tada svršavam kao luda.“ U tom trenutku meni se opasno digao. Onda bi me Anita pitala: „Kako bi ti to meni radio?“, pa bih ja počeo lagano da opisujem, a ona da stenje. Sve vreme lagao sam sebe da je u pitanju najobičnija zajebancija, bezvezni flert, ali bezvezni flert je kad namigneš kasirki u samousluzi dok kupuješ napolitanke, a ne kad predsednicu odeljenske zajednice hvataš za sise i pričaš kako bi joj ga zavukao. Kroz mesec dana, posle dvadesetak takvih razgovora i pre nego što se bilo šta desilo, Anita i ja smo imali potanko razrađen scenario ko će kome šta da uradi, s tim što je ona jasno dala do znanja da oralni seks ne dolazi u obzir. Barem s njene strane. Anita je s poslednjim dečkom raskinula u avgustu 1993.

Napokon, u petak smo se dogovorili da se vidimo za vikend. Ja sam pretpostavio da je najbolje da se vidimo u nedelju, posle moje posete ćaletu. U subotu sam pokušavao da se posvađam s Dijanom, ne bih li sebi dao kakvo-takvo opravdanje ako se nešto desi. No, kao za inat, Dijana je u subotu bila fantastično raspoložena. Ja sam je provocirao bez prestanka, a ona se sve vreme smejala. Na kraju

sam digao ruke i u nedelju ušao bez ikakvog alibija, nadajući se da se s Anitom ništa neće desiti.

***

Desnom rukom sam otkopčao gornje dugme njenih pantalona, a levu joj gurnuo pod džemper. Zatim sam je poljubio, a Anita je moju glavu šćepala obema rukama. Levom rukom sam joj otkopčao brushalter i beskompromisno je uhvatio za jednu sisu. Desnu ruku sam joj već zavukao u gaćice. Više nije bilo izlaza.

Za petnaest minuta sve je bilo gotovo. Išlo je kao podmazano, kao da smo to radili već sto puta. Valjda zbog dobre teorijske podloge koju smo napravili našim telefonskim razgovorima. Ono čega sam se najviše plašio potpuno je izostalo, tako da griže savesti nije bilo ni u tragovima. Kad sam otišao u WC da se istuširam, očekivao sam da ću u ogledalu videti ćelavo govno, a umesto toga video sam samog sebe koji je, da stvar bude strašnija, bio nasmejan. Kad sam se vratio u sobu, Anita je i dalje potpuno gola ležala na krevetu.

– Bolje ti je tako, kad se šišaš do glave. Sve je bolje od one pocepane odeće i one kretenske frizure – rekla je.

– Je l'?

– Da. Baš si sladak ovako. Onako si izgledao kao strašilo. Ježila sam se kad u školskom dvorištu vidim tebe i onu tvoju, kako se zvaše...

Anu. Ana je bila daktilografski smer. Daktilografi su se školovali samo tri godine, tako da je Ana završila godinu dana ranije od nas. Tokom cele treće godine veoma retko je izlazila u školsko dvorište, a kad je završila s Pravno-birotehničkom, nisam je više ni video ni čuo.

– Nije bitno. Bilo pa prošlo – rekao sam.

Sačekali smo još nekoliko minuta, a onda smo ponovo krenuli u akciju. Ovog puta je trajalo gotovo četrdeset pet minuta i sve se orilo. Morao sam da pojačam radio kako bih ugušio sve te vriske i škripanje kreveta. Federi na dušek, koji je trajao još od mojih najnižih razreda osnovne škole, na nekoliko mesta su poiskakali i zabijali mi se u dupe. No, trpeo sam, a ruke nisam skidao sa Anitinih sisa. U pet po podne Anita je otišla. Nijednom nije pomenula ono što se dogodilo, niti je pominjala Dijanu i time mi veoma olakšala

neobično popodne. Ostao sam sam u svojoj sobi, ispunjenoj raznim mirisima.

Uključio sam telefon, koji sam isključio neposredno pred Anitin dolazak, kako me neko ne bi prekinuo u onome što sam priželjkivao da se ne desi, a što se na kraju desilo dvaput. Nije prošao ni minut, a stvar je već zvonila. Javio sam se: – Alo.

– Gde si ti dosad?! Zovem te celo popodne i niko se ne javlja! Zvala sam te i kod ćaleta, a oni su mi rekli da si otišao još u tri!

Dijana je bila besna.

– Smiri se. Sreo sam Milana Žarkovića i seo da popričam s njim.

– Koga?!

– Milana Žarkovića, mog starog druga iz osnovne. Nismo se videli sto godina. Bio je u Kanadi, a sad je došao na deset dana.

– Nikad mi nisi pričao o tom Žarkoviću.

– Oh, verovatno nas nikad nije razgovor doveo do njega.

Milan Žarković nije čak ni postojao.

– Je l' se vidimo danas?

– Dijana, rekao sam ti da treba da se vidim sa Didijem.

– Ma jebi se! – viknula je ona i zalupila mi slušalicu. Pozvao sam Didija kako barem u jednoj stvari ne bih ispao lažov. Dogovorili smo se da se nađemo kod Zavoda za izgradnju.

***

Didi je za pola sata bio na stepeništu. I on je bio ćelav i nosio je patike i trenerku. U poslednjih godinu dana se i nabildovao, tako da je sa nekadašnjih 60 kila skočio na 95. Poznanici iz osnovne škole najčešće nisu mogli da ga prepoznaju kad bi ga sreli na ulici.

Zemlji u kojoj nema pankera nešto ozbiljno fali. A pankera više nije bilo. Metalaca više nije bilo. Svako koga sam poznavao izgledao je kao ja. Cela zemlja. Didi je cepao narodnjake, pio je kao smuk i svakodnevno dizao tegove. Ja nisam pio već godinu i po dana. Nisam slušao narodnjake, slušao sam isto što i pre, ali nekako retko, sam, u svoja četiri zida. Nije mi bilo jasno kako sam u proteklih godinu i po dana počeo da izgledam kao moron. Pomalo sam krivio Dijanu, ali teško je bilo kriviti Dijanu, pošto mi ona nikada nije

prigovarala za izgled, ma kakav on bio. Jednostavno, s tim usranim ratom i svim ostalim sranjima, sve normalne stvari su nestale.

– Znači, kresnuo si je.

– Jesam.

– I?

– Šta i?

– Kako je bilo, debilu?! Je l' uska?

– O, jeste, jeste, iznenađujuće uska.

– A je l' radi dobro, a?

– Uf, radi kao mašina.

Didi je posle mojih odgovora počeo pesnicom da udara u stepenik.

– Jaooo, jaooo, kakva drolja, jaooo, uh, uh! Grrr...

Zatim se malo smirio.

– Šta ćeš s Dijanom?

– Nemam pojma. Nisam razmišljao.

– Nisi razmišljao?

– Pravo da ti kažem još nisam siguran ni šta se sve desilo. Ne osećam nikakvu grižu savesti.

– A zar bi trebalo da je osećaš?

– Pa, valjda bi trebalo. Otkud znam...

– Ne seri, bre. Dođi sutra kod mene na rođendan i sve će da ti se razbistri.

– Didi, nije ti sutra rođendan.

– Ne na moj rođendan. Maloj je sutra rođendan, pa pravi nekakvu žurku. Dođi, biće alkohola, biće riba...

– Didi, nisam pio godinu i po dana. Rekao sam da neću da pijem.

– Rekao si i da nećeš da varaš Dijanu. Dođi sutra, ali nemoj pre deset uveče.

Mala, kojoj je sutra bio rođendan, bila je Didijeva rođena sestra. Njen brat mi je zatim rekao kako mora da ide kući da ga izdrka. Rekao je da će pritom misliti na Anitu, iako pojma nije imao kako ona izgleda.

***

Narednog prepodneva, došao sam u školu na vreme, spreman da napravim nešto od opšte koristi, kako bih pobegao od poslednjih

dogođaja. Pomoglo mi je malo i to što su se oni već posle jedne noći činili dalekim, kao nekakav san. U pet do osam u školskom dvorištu se pojavila i Dijana. Prišla mi je i poljubila me.

– Izvini zbog onog juče. Nešto sam bila nervozna. Je l' se vidimo večeras?

Te večeri je trebalo da se pojavim kod Didijeve sestre na rođendanu. No, Didi mi je rekao da se ne pojavljujem pre deset, a Dijana je imala izlazak do deset, što je stvaralo potreban manevarski prostor.

– Da, vidimo se.

– Siđi na veliki odmor.

– Ne verujem da ću biti tu. Planiram da povedem onu stoku u maturantski štrajk.

– Gospode bože, šta ti to treba? Šta tebi fali? Nikad nisi na časovima, poklanjaju ti ocene...

– Fali mi jer ću morati da polažem maturski ispit. Ne polaže mi se maturski ispit.

Zvonilo je za početak časa i Dijana je odmah otrčala u svoju učionicu. Dijana je bila vredan đak.

Prva dva časa trebalo je da imamo matematiku. No, već posle petnaestog minuta, s ulice je doprla dreka.

– PIČKE, PIČKE! – neko se drao.

Sedeo sam u poslednjoj klupi. Pogledao sam kroz prozor i video grupu učenika, reklo bi se naših vršnjaka, kako stoje ispred zgrade i prozivaju nas koji smo unutra. Išli su na protest.

– PIČKE, PIČKE!

Matematičarka, koja se dotad svim snagama upirala da nam objasni nekakve sinuse i tangense, sela je za katedru i ućutala. Buka s ulice parala je uši.

– PIČKE, PIČKE!

Nastavnica nas je gledala. I ona je mislila da smo pičke. Verovatno smo bili jedina škola u gradu čiji maturanti nisu protestovali. Onda je iznenada rekla: – Šta će vama matematika? Svi vi ćete najverovatnije propasti u životu, a u boljoj varijanti bićete sekretarice ili opštinske mastiljare. Nije mi jasno ko je odlučio da se u ovoj školi matematika predaje sve četiri godine. Vama, bre, matematika uopšte nije potrebna!

Onda je besno udarila logaritamskim tablicama o sto ispred sebe i zagledala se u plavo nebo iznad jednog krova. Ustao sam.

– Gde ćeš ti, Šestiću? – upitala je nastavnica.

– Idem napolje. Neću da polažem maturu. Kao što nam ne treba matematika, ne treba nam ni matura. Matematiku moramo da trpimo, ali maturu možemo da uništimo. Ko je sa mnom?

U prvi mah niko nije reagovao.

– Da li je neko sa mnom, ili ću ja jedini da izađem dole pred ove što nam viču da smo pičke?!

Anita je ustala.

– Ja sam s tobom, i kao predsednik odeljenske zajednice, mislim da bismo morali malo više da se borimo za svoja prava.

Naš jučerašnji sastanak urodio je plodom. Krenuo sam iz učionice, a Anita je krenula za mnom. Sa njom je pošlo još nekoliko devojaka. Moji prijatelji Toza, Baki, Kosta sedeli su na svojim mestima i pravili se ludi.

– PIČKE, PIČKE! – dopiralo je sa ulice.

Od dečaka je sa nama krenuo Peđa i neka dva lika od kojih nikad ne bih očekivao takvu hrabrost. Nekakav Bojan i nekakav Dušan. Taj Bojan je bio izbeglica iz Zagreba, a ovaj drugi je bio zaljubljenik u Vuka Draškovića. Pravi SPO-fanatik. Nastavnica matematike sedela je za katedrom i gledala kroz prozor.

Kad smo izašli u hodnik, rekao sam im da me sačekaju kod WC-a na prvom spratu, dok saberem misli. Bilo nas je desetak, a u odeljenju je ostalo njih dvadeset pet. Trebalo je naći neko drugo maturantsko odeljenje spremno za akciju. Iz jedne učionice dopirala je dreka. Prislonio sam uvo na vrata i slušao. Neki ženski glas je histerično pozivao ostale da krenu u protest. „MI NISMO PIČKE, MI NISMO PIČKE!“, urlao je glas. Nekoliko glasova je odobravalo. Otvorio sam vrata i uleteo u učionicu. Viknuo sam: – Niste sami! Četvrto osam je sa vama! Svi smo izašli s časa!

Bezočna laž ih je malo okuražila. Bucmasta devojka raščupane kose, sva crvena u licu, prišla mi je. To je verovatno bila ona histerična.

– Milena – rekla je i pružila ruku.

– Boban – odgovorio sam, a ona mi je svojim izrazom lica stavila do znanja da zna ko sam.

Milena je pokupila svoje stvari i demonstrativno napustila učionicu. Za njom je u narednih nekoliko minuta izašlo još njih dvadesetak. Svi zajedno stigli smo do školskog WC-a. Tamo nas je čekala ona šaka jada iz mog odeljenja.

- Šta je ovo? – pitala je Milena.
- Četvrto osam – odgovorio sam ja.
- Pa ovde nema ni deset ljudi – rekla je Milena.
- Revolucija je jebena stvar – odgovorio sam ja.

Milena, koja je očigledno bila Boban Šestić četvrtog tri, poslala je svoje odeljenje u isti WC. Sad je WC bio prepun. Ona, Anita i ja smo se udaljili kako bismo smislili valjanu strategiju za naš poduhvat. Jedno vreme zamišljao sam kako bi izgledao grupni seks sa njih dve, ali sam pogane misli nekako uspeo da isteram iz glave intenzivnim razmišljanjem o babi koju je juče zamalo pregazila šezdeset petica.

- Ovo ne može ovako. Nema nas dovoljno – rekla je Milena.
- Slažem se. Beda – dodala je Anita.
- Evo šta ćemo. Ići ćemo na blef. Sačekaćemo mali odmor i svi zajedno krenuti po ostalim maturantskim odeljenjima. U našoj smeni su još četvrto dva i četvrto šest. Dići ćemo galamu i videti šta će da ispadne. To je stoka. Usraće se jer nas je mnogo i krenuti za nama iz straha. Kad nas se nakupi dovoljno, odmah tutanj iz škole, da ne bi bilo predomišljanja.

Pakleni napoleonski planovi dolazili su ko zna iz čijeg mozga i ispadali na moja usta. Anita i Milena bile su zadovoljne. Rekao sam im da idem kući i da ću se vratiti za deset minuta.

***

Uleteo sam u stan i skinuo sve sa sebe. Kopao sam po stvarima i pronašao duks Seks pistolsa, koji nisam bacio jer je bio u savršenom stanju. Obukao sam ga. Nigde nisam pronašao neke normalne uske farmerke, ali sam našao nekakav šorts sa kosturskim glavama, star čitavu večnost, i navukao ga na dupe. Na noge sam obuo starke koje sam poslednji put nosio pre dve godine. Poželeo sam da mi izraste kosa, ali to već nije bilo moguće. Iz uva sam izvadio neku pedersku zlatnu tačku koju mi je poklonila Dijana i u njega stavio

malu zihernadlu koju sam pronašao u kevinom priboru za šivenje. Baš kad sam izlazio iz stana, keva je ulazila u kuću. Dolazila je iz samoposluge. Namignuo sam joj, a ona se stresla.

***

Na odmoru je bilo ludo. Nas trideset upalo je u učionice ostalih odeljenja i diglo dreku. Ja sam urlao kako je matura teška do jaja, kako mora mnogo da se uči, kako ćemo svi popadati.

– KOJI ĆEMO KURAC VIŠE DA UČIMO? MORAMO DA SPREMAMO PRIJEMNI ZA FAKULTET! JEBEŠ MATURU! SMRT MATURI, ONOM KO JE IZMISLI I ONOM KO POKUŠA DA NAS ZAUSTAVI!

Govor je delovao zapaljivo, ali je moj novi izgled malo odbijao prisutne. No tu su bile Anita i Milena koje su mi svesrdno pomagale.

– Tako je, tako je! – vikale su posle svake moje rečenice.

Uskoro nas se nakupilo preko šezdeset. Mahom su to bili preplašeni debili koji su išli za onim ko im je u tom trenutku delovao opasniji. A ja sam delovao dovoljno opasno, s obzirom na to da mi je uvo prokrvarilo zbog zihernadle, duplo šire od rupe u kojoj se nalazila. Krv mi je curila niz vrat.

– POKRET! – viknuo sam.

Iz našeg odeljenja pridružilo nam se još osam devojaka, a ostali su se odlučili za časove. I Toza i Baki i Kosta. Sve je izgledalo kao početak kraja. Na izlazu iz škole ispred nas se isprečio domar Boža. Zaključao je školsku zgradu. Dobro smo se znali Boža i ja, u neku ruku smo bili i prijatelji. Hiljadu puta nas je vadio sa časova pod izgovorom da smo mu potrebni za fantomske utovare i istovare ničega iz ničega.

– Šta ovo znači, Božo? – pitao sam ga.

– Izvini, momak, direktor je nanjušio pobunu i naredio mi da zaključam školu.

Situacija je bila kritična pošto sam primetio kako su neki iz zadnjih redova počeli da se vraćaju ka učionicama. Dotrčao sam do Milene i Anite i tražio im pare.

– Dajte mi sve što imate. Moramo da ga potkupimo.

– Dobro, evo ti. Ali zašto si se tako obukao? – bunila se Anita.

- Sve je to deo odrastanja – rekao sam joj i otišao do domara Bože.
- Evo ti da kupiš sebi nešto za piće.

Domar je duvao i gledao u stranu.

- Da bi kupio piće moraš da odeš u prodavnicu, a da bi otišao u prodavnicu moraš da otključaš vrata. Direktor reci da smo mi već otišli na protest kad si ti došao da zaključaš.

Domar je bez reči otključao kapiju i širom otvorio vrata. Sunce je granulo u hodnik. Rukom sam pokazao svojoj jedinici da je vreme za pokret, a oni su složno krenuli za mnom. Nismo stigli ni do prvog ćoška, kad smo videli zamenicu direktora kako trči za nama. Učenike iz zadnjih redova hvatala je za odeću i ubacivala ih nazad u školsku zgradu. Oni su poput ovaca išli nazad u školu. Ja sam otrčao do ulaza, hvatao ih za odeću i vukao na ulicu. Oni su poput ovaca izlazili na ulicu.

- DA LI SI TI NORMALAN, ŠTA TO RADIŠ?! – vikala je zamenica.

Ništa joj nisam rekao.

- GDE JE MARKOVIĆ, JE L' ON TU NEGDE? – vikala je.

– On je u učionici – rekao sam ja, a njoj kao da je malo laknulo. Sad su mirne volje mogli da nas izbace iz škole.

- KO SAD ODE NA PROTEST, MOŽE SUTRA DA DOĐE PO ISPISNICU! – viknula je napokon.

Mnogima se posle te rečenice sledila krv u žilama, jedno vreme cela grupa se nećkala, ali im je Milena rekla da nas je previše, da ne mogu da izbace toliki broj učenika. To je izgleda prelomilo i grupa je krenula ka semaforu, a zamenica se vratila u školsku zgradu. Tokom cele operacije probijanja obruča izgubili smo samo pet učenika, koji su se u stanju panike vratili na časove. Ostalo nas je pedeset pet.

***

Maturantski protest odvijao se u Nemanjinoj ulici. Bilo je tu strahovito mnogo ljudi. Ulica je bila zakrčena i ceo park preko puta zgrade ministarstva bio je zakrčen. Ja sam usput uleteo u neku samoposlugi i iz nje uzeo veliki karton na kome smo hemijskom olovkom napisali „PRAVNO-BIROTEHNIČKA PROTIV MATURE“. U Ulici generala Ždanova Anita me je uhvatila za jaja, ali to niko nije primetio. Onda me je uhvatila za ruku, a posle toga na nas je naleteo

tramvaj. Falilo je svega deset centimetara da nas pokosi. Bog je očigledno bio besan i pošto-poto je želeo da me ubije. Za dvadeset četiri sata uspeo sam da vaskrsnem: obeščastio sam predsednicu odeljenske zajednice, podigao sam bunu u školi, potkupio domara i srušio direktorov autoritet. Povrh svega, obuo sam starke, obukao šorts i duks sa Pistolsima, a u uvo sam stavio zihernadlu. Panker je ponovo jahao.

Naša grupa zaposela je busiju kod jedne klupe u udaljenom delu parka. Tu smo stavili naš karton i neko vreme sedeli. Onda sam održao kratak govor: – Slušajte, ovde ima dovoljno ljudi, tako da nije bitno gde ćete vi da budete. Što se mene tiče, možete da idete kući, ali nikako ne idite u školu. Nema škole dok ne dobijemo šta nam treba! Naći ćemo se sutra na ovom mestu, recimo u jedanaest pre podne.

Ćutke su me saslušali, a onda je dobar deo nekud otišao. Ja sam seo na klupu, a pored je sela Anita. Imala je belu usku majicu, koja me je neodoljivo podsećala na naš jučerašnji doživljaj. Srljao sam u ponor, a u ponoru je bilo udobno i toplo. Dijana je izgledala tako daleko. Anita se nagnula prema meni i bicepsima nabila svoje sise jednu uz drugu.

***

U sedam sati uveče Dijana je došla kod mene. Bacila je jedan pogled na moj šorts i na zihernadlu u uvu, a zatim unezvereno rekla: – Jedva sam ubedila ćaleta da me pusti napolje. Imamo vremena za jedno tucanje i to je sve. Skidaj se!

Dijanin ćale je bio majmun kome su žena i tri ćerke izmicale iz ruku. Dakle, kao i ostatak njegovih vršnjaka. Bezuspešno je pokušavao da zavede red, tako da je Dijana pred svaki izlazak morala da ga pita za dozvolu, a dužina izlaska se nikada nije menjala. Najdalje do pola jedanaest morala je da bude kod kuće. Bilo je poželjno da se vrati do deset, jer bi to njen ćale shvatio kao znak dobre volje. Te večeri ćale je radio protiv mene i pustio ju je napolje, iako je trebalo sutra pre podne da ide u školu. Skinuo sam gaće.

Sve je potrajalo nekih četrdeset minuta, tako da je ostalo i malo vremena za razgovor.

– Šta se desilo danas u školi? – pitala me je.
– Pobjegli smo sa časova.
– I šta ćete sad?
– Nećemo da se vraćamo dok nam ne ukinu maturu.
– Šta ti znači ta zihernadla u uvu? Gde je minduša koju sam ti poklonila?

– Tu je. Malo sam promenio.
– Ta minduša je od čistog zlata. Ti si je skinuo da bi stavio to čudo. Kakve su te bube uhvatile?

– Balegari – rekao sam joj, a ona se od srca nasmejala.
Dijana je stanovala na Dorćolu, tri tramvajske stanice od mene. Plašila se da uveče ide sama kući, tako da sam uvek te tri stanice išao sa njom, a posle bih se istim putem vratio kući. Sačekali smo tramvaj i ušli. Ja sam seo na sedište, a Dijana mi je sela u krilo. Neki deda nas je gledao...

– Šta gledaš, starče? – pitala ga je Dijana.
– Dijana, ostavi čoveka na miru.
– Ma, vidi kako nas gleda. Znam ja takve.
– Dijana, više nas ne gleda.
– Gleda, gleda perifernim vidom.
– Ne gleda perifernim vidom, ostavi ga na miru.
– E baš gleda.
– Ne gleda.
– GLEDA!
– Ne gleda.
– PUŠI KURAC!
– Dijana...
– PUŠI KURAC, PEDERU! SVINJO! NE ŽELIM VIŠE DA TE VIDIM!

Dijana je na sledećoj stanici istrčala napolje. To je bila tek prva od tri stanice na putu do njene kuće, ali ona je istrčala i kroz prozor sam je video kako trči trotoarom držeći ruke na licu. Takvi ispadi su se već dešavali, ali bi se sledećeg dana javila, kao da se ništa posebno nije desilo. Pogledao sam dedu koji je gledao ispred sebe. Sve je čuo, a dobar deo i video. Perifernim vidom. Nije mi se izlazilo na sledećoj stanici jer bih vraćajući se kući verovatno naleteo na Dijanu, a onda bi usledilo prenemaganje na trotoaru, poljupci pomirenja i

velike reči bez mnogo smisla. Bio sam u „dvojci“, koja je išla oko železničke stanice, preko Slavije i Vukovog spomenika, ponovo ka Dorćolu. Odlučio sam da ostanem u tramvaju zaključivši da će me kad-tad dovesti kući.

***

Iz Didijeve stana treštali su narodnjaci. Nisam se trudio da zvonim, samo sam ušao. Unutra je bilo tridesetak ljudi i niko mi se nije posebno obradovao. Niko me nije ni pozdravio. Naleteo sam na Didija, koji se neprijatno iznenadio ugledavši zihernadlu i šorts sa mrtvačkim glavama. Napolju je bilo hladno, a ja sam na raspolaganju imao samo donje delove trenerki i široke dizelaške pantalone, za koje sam bio siguran da ih te večeri neću oblačiti. Gore sam obukao teksas košulju, zaključivši da je duks Pistolsa možda malo preteran.

– Šta se desilo, zašto izgledaš kao smrdljivi padavičar? – interesovao se Didi.

– Oh, ništa, malo da promenim.

– Šta piješ?

Razmišljao sam tri sekunde.

– Votku.

Didi me je potapšao po ramenu. Oprostio mi je izgled padavičara. Pio sam votku. Doneo mi je flašu i čašu i posadio me na jedan trosed.

– Sedi i loči – rekao je i otišao.

Oko mene su bili prijatelji njegove sestre. Igrali su. Ni Malu nisam čestito poznavao, a kamoli njene prijatelje. Sedeo sam i pio. Mala je prošla, a ja sam je uhvatio za ruku.

– Srećan rođendan – rekao sam.

– Ko si ti, monstrume? – upitala je ona iskreno se isprepadavši.

– Ja sam, bre, Boban.

– Na šta to ličiš? Izgledaš kao da si mentalno poremećen u toj košulji i tom šortsu.

– Moja dijagnoza nije tajna.

Mala je prevrnula očima i udaljila se. Moje vickaste replike nisu palile kod mlađih devojaka. Onda je pored mene sela nepoznata devojka, u stvari, devojčica. Bila je barem tri godine mlađa od mene.

Imala je crnu šminku oko očiju, crnu košulju i crne pantalone. Uzela je moju flašu i junački potegla iz nje.

– Ja sam Dolores – rekla je.

– Nije valjda da se stvarno tako zoveš?

– Dolores – ponovila je – ja sam Didijeva sestra od tetke. I Maloj sam sestra, naravno.

– Ja sam...

– Znam ko si ti. Sećam te se veoma dobro. Upoznali smo se pre dve godine, ovde, kod Didija.

Zaista nisam mogao da se setim. Mnogo toga se dešavalo pre dve godine i nisam mogao baš sve da pamtim. Muzika je bila glasna i mi smo vikali.

– Koliko imaš godina?

– Petnaest sam napunila pre dva meseca!

– A u koju školu ideš?

– U Drvno-prerađivačku!

– Želja ti je da prerađuješ drvo?

– Ne!

Dolores je sedela s moje desne strane. Didi je seo s moje leve i šapnuo mi na uvo: – Pripazi se. Ova jede muškarce.

– Kako, bre, jede muškarce? Jedva da ima petnaest godina.

– Ja ti rekoh, a ti vidi šta ćeš. To je opasna veštica.

– Didi, ne kenjaj. Ionako ništa ne planiram s njom. Tek smo se upoznali.

***

Deset minuta kasnije Dolores i ja smo se valjali po trosedu. Jezik joj je divljao po mojim ustima, a meni je votka divljala po mozgu. Na trenutak smo prestali, pogledali se, a zatim smo nastavili. Onda smo ponovo napravili pauzu, a Dolores me je pitala: – Je l' imaš ti devojkicu?

– Imam.

– Šta ćeš sad s njom?

– Ništa – rekao sam – ništa posebno.

Dolores je onda uzela flašu i sipala sebi i meni punu plastičnu čašu čiste votke.

– Da vidimo ko ima bolji cug – rekla je.

– Tri, četiri, sad! – rekao sam ja i nategao. Imao sam bolji cug, ali ni Dolores nije mnogo zaostajala. Narednog minuta bio sam mrtav pijan, a Dolores je postala zelena u licu.

– Nije... mi... dobro – prostenjala je i otrčala u kupatilo.

Didi mi je pritrčao.

– Šta radiš to, šta radiš to?! Jesam li ti rekao da ona jede ljude?! Najebaćeš, to je pravi mali monstrum!

Nikad nisam čuo nekog da tako pljuje po sopstvenoj sestri.

– Dobro, bre, koji ti je kurac? Juče, kad sam bio s Anitom, bilo je „bravo majstore“, a sad samo slušam „jede ljude, jede ljude“. Da li si ti normalan?

– U pravu si. Samo napred.

Ustao sam i otišao u kupatilo, pretpostavljajući da ću tamo naići na Dolores. Otvorio sam vrata, a neizreciv smrad me je zapahnuo. Dolores je stajala iznad lavaboa i povraćala. Lavabo je bio zapušten, a kapi smeđe boje curile su s njegovih ivica na patos. Prišao sam Dolores s leđa i počeo da joj otkopčavam košulju.

– Želim te, želim te, uhhh, mmm... – mrmljala je ona.

U glavi mi je zujalo. Zaboravio sam na trenutak njenu košulju i otvorio ormarić iznad ogledala. Našao sam kesicu s lekovima i počeo da kopam. Odlučio sam da sručim u sebe nekoliko neidentifikovanih pilula. Pilule su imale kutiju, kutija je imala natpis, u kutiji je bilo uputstvo, ali ja nisam bio u stanju da čitam. Samo sam je pokidao, uzeo nekoliko malih belih tableta i popio ih. Sve to sam zalio vodom sa česme. Na patosu je bila velika smeđa fleka. Kupatilo je smrdelo kao sama smrt, ali ja to više nisam osećao. Dolores je čučala iznad kade i povraćala. Tako mali stvor, a tako veliki kapaciteti. Izgledalo je kao da nema kraja njenom povraćanju. Grcala je i plakala, ali nije prestajalo. Čučnuo sam iza nje i skroz joj otkopčao košulju. Otkopčao sam joj i brushalter. Uhvatio sam je za sise, a Dolores je napravila neki zvuk, koji sam ja protumačio kao odobravanje. Okrenula se. Plakala je. Povraćanje joj je teralo suze na oči, a suze su joj razmazale crnu šminku. Njeno lice je bilo mala crna fleka, ali ja sam je ipak poljubio. U tom trenutku u kupatilo je uleteo Didi i viknuo: – VELIKI HIT, BURAZERU, VELIKI HIT! DOĐI DA IGRAMO!

Ni sam ne znajući zašto, istrčao sam iz kupatila i počeo da igram. Svi su igrali, svi su vikali. Pesma koja je privukla toliku pažnju bila mi je potpuno nepoznata, ali i ja sam skakao i vikao. Posle izvesnog vremena, pesma se završila, ljudi su prestali da igraju, a ja sam otrčao na terasu.

***

Na terasi je bilo hladno. Neke dve devojke su stajale u ćošku i tiho razgovarale. Pogledale su me prezrivo, a kad sam skinuo gaće i počeo da pišam, obe su ušle u stan. Pišanje sa terase bilo je stari hit, ali ovo nije bilo pišanje s terase. Ograda je bila previsoko, ja sam se trudio, ali se najveći deo odbijao o nju i polivao mi noge. Kad sam završio, ostao sam naslonjen na ogradu i svučениh gaća gledao ispred sebe. Spratovi. Didi je bio na trinaestom spratu. Ambis ispod mog pogleda bio je prilično dubok. Svežina martovske noći malo mi je razbistrila misli i – bum: u mojoj glavi se našla Dijana. Sve je počelo pre godinu i po dana, na samom početku školske godine. Smuvali smo se u jednom dvorištu nedaleko od Tašmajdana i izgledalo je kao da su stvari došle na svoje mesto, izgledalo je kao da mi se život sredio. Kako život može da se sredi nekome ko ima samo sedamnaest godina? Život još nije ni počeo. Ali ono malo života što sam upražnjavao izgledalo je sasvim okej. Dijana je bila tu, ja sam bio tu. Bio sam ludo zaljubljen u nju i ona u mene. To je trajalo i trajalo, da bi se onog novembarskog poslepodneva posle sahrane sve srušilo zbog jednog para velikih sisa. U stanju potpunog pijanstva neke zamršene životne enigme izgledaju sasvim jednostavno. U jednoj sekundi stvore se odgovori na sva pitanja i nađu rešenja svih problema. Zaključio sam da sam stoka. Onda sam u jednom trenutku imao viziju Dijane kako mi kopa oči, a u sledećem trenutku sam shvatio da je još uvek volim. Nekoliko trenutaka kasnije ponovo sam došao do zaključka da sam stoka. Sve je bilo jasno kao na dlanu: bio sam stoka koja je unaokolo mesila sise, a koja je istovremeno bila zaljubljena u Dijanu Janković iz Jevrejske 16. Treba češće piti, jer se tu nalaze svi odgovori. Navukao sam gaće i pokušao da makar jedno svetlo iz okolnih zgrada vidim bistro. Sva svetla, međutim, bila su mutna, jedino je mrak bio jasan kao dan.

***

Setio sam se Dolores i zaključio da nisam završio sa hvatanjem njenih sisa. Izašao sam s terase. Ušavši u kupatilo, video sam Malu kako riba nered koji je ostao iza njene sestre. A gde je Dolores?

– Gde je Dolores? – pitao sam.

– Svinjo, ti si za sve kriv. Dolores ne sme da pije, ne zna kad je dosta – rekla je Mala.

– Gde je Dolores? – ponovio sam.

– Oh, jebi se! Ona ima jedva petnaest godina!

Izašao sam iz kupatila. Otišao sam u dnevnu sobu. Tamo nije bilo Dolores. Otišao sam u kuhinju. Ni tamo je nije bilo. Pogledao sam u predsoblje, takođe bez uspeha. Stao sam da se saberem. Na svakoj žurci postoji jedna soba koja je zaključana. To je soba u kojoj stoje jakne, to je soba u koju uz blagoslov domaćina ulaze parovi željni seksa, to je soba u kojoj domaćin ostavlja alkoholom otrovane goste da odspavaju partiju. Našao sam tu sobu. Bila je zaključana, ali je u bravi bio ključ, tako da zadatak nije bio težak, čak ni za nekog ko je potpuno van sebe od alkohola. Otključao sam i ušao. U sobi je bio potpuni mrak i odmah mi se zavrtilo u glavi. Pokušao sam da nađem prekidač za svetlo, ali njega nije bilo ni na jednom od mesta na kojima se prekidači obično nalaze. Doteturao sam se do kreveta i video telo kako leži preko jakni. Bilo je uvijeno u ćebe. Seo sam pored i zavukao ruku ispod ćebeteta. Telo je bilo potpuno golo, mokro, smrdelo je na povraćanje i imalo je lepe sise. Dolores. Bila je potpuno obeznanjena. Uhvatio sam je za dupe, a ona je ispustila neki „mmm“ zvuk, koji nisam protumačio kao odobravanje. Uhvatio sam je za sisu, ali ona je ponovila „mmm“ zvuk, ovog puta malo jače, a pokušala je i da mi skloni šaku. Jakne ispod mene bile su klizave i nekoliko puta sam padao na patos. Skinuo sam šorts i košulju i ostao u gaćama i starkama. Takav sam legao preko Dolores i pokrio nas ćebetom. Samo sam ležao preko nje, ništa nisam radio. Slušao sam njeno sporo disanje, a rukom koja je i dalje bila ispod nje opipavao sam otkucaje petnaestogodišnjeg srca. Kako je to ova učenica Drvno-prerađivačke škole jela muškarce? Neko je otvorio vrata sobe i u nju je na trenutak ušlo svetlo iz hodnika. Crna prilika

stajala je na pragu sobe i nikako nisam mogao da razaznam ko je u pitanju, s obzirom na to da joj je svetlo udaralo u leđa. Deo okrenut meni bio je sasvim crn. Osetio sam kako Dolores pokušava da skloni moju ruku sa svoje sise. Crna prilika mi je pokazala srednji prst desne ruke i njime mrdnula levo-desno, u stilu „samo navali, majstore“, a zatim je zatvorila vrata i ostala u hodniku zajedno sa svim tim svetom. Tog trenutka mi se pripovraćalo. Na krilima haosa odleteo sam do prozora i počeo. Sve oko mene bio je mrak, jedino je povraćanje iz mojih usta zračilo određenom svetlošću. Najveći deo je padao na sims prozora na dvanaestom spratu, pa se odatle slio na jedanaesti, pa odatle na deseti i sve tako do samog centra pakla. Povraćka koja se slivala sa simsa na sims ličila je na male vodopade, što je značilo da sam Bog. Viknuo sam: – JA SAM BOG!

No, to je prošlo nekako nezapaženo i urlik se izgubio na svega dva metra od mene. Uhvatio sam vazduh i razdrao se iz petnih žila: – JA SAM B...

Ali mi se u pola uzvika ponovo smučilo, pa se urlik pretvorio u povraćanje, puno suza i nabreklih žila na čelu.

***

Sutradan sam se probudio u svojoj sobi. Krevet je bio rasporemljen, ali sam ja na njemu ležao u šortsu, teksas košulji i starkama. Tiho sam rekao: „Ja sam Bog“, tek toliko da oživim sećanje na proteklu noć, ali se ono i dalje završavalo na toj rečenici. Nije mi bilo jasno kako sam i kada stigao kući, a pogotovo mi nije bilo jasno kako sam onako pijan uspeo da namestim krevet za spavanje. Pogledao sam na sat: 11.10. Kasnio sam na protest. Ako ona stoka dođe na protest i tu ne zatekne nekog od kolovođa, postoji opasnost da ih uhvati panika pa da pobegnu u školu. Pomirisao sam košulju. Smrdela je na povraćanje i duvanski dim. Noge su mi bile popišane, toga sam se dobro sećao, ali se na njima ništa posebno nije primećivalo. No, nije bilo vremena za higijenu. Otrčao sam u kupatilo, umio se hladnom vodom i izašao iz stana.

Napolju je peklo sunce, što je veoma dobro za mamurluk, koji se najbolje leči prolećem. Kad se napiješ u jesen moraš da čekaš šest meseci da bi prošla glavobolja. Sačekao sam autobus 23. Kad sam

ušao u vozilo, na par metara od mene ugledao sam slobodno sedište. U tri koraka bio sam tamo i našao se oči u oči s nekakvom babom. Ona je ošacovala isto sedište, međutim ja sam je odgurnuo i seo.

– Mladiću... – zaustila je baba, spremna na sve.

– Teško sam bolestan, moram da sednem – rekao sam ja.

– Ali mladiću, ja... – bila je uporna baba. Dobri bog mi je stalno uvaljivao nekakve babe da se s njima borim.

– Teško sam bolestan, ostalo mi je tri meseca života, mogu valjda da sednem u jebenom autobusu! – viknuo sam ja.

Niko nije progutao moju priču. Izgledao sam kao neko ko je bolestan, ali se jasno videlo da mi smrt još nije za vratom. Jedna devojka je napokon ustala i babi ustupila mesto. Mora da sam opasno smrdeo pošto se oko mene stvorio začarani krug. Autobus je bio pun, ali na metar oko mene nije bilo nikog. Na prvoj stanici izašao sam u nameri da šetnjom i laganim povetarcem sa sebe skinem smrad.

Na moje veliko iznenađenje, pored naše klupice bilo je mnogo ljudi. Gotovo dvostruko više nego juče. No iz mog odeljenja bilo ih je tačno onoliko koliko i prethodnog dana. Još iz daljine sam video Anitu, koja je u crvenoj uskoj majici dominirala tim delom parka. Na klupi je stajala Milena i držala vatren govor. Kad je primetila da nailazim, Anita se odvojila od ostalih i krenula ka meni. Kad je videla u kakvom sam stanju, malo je ustuknula.

– Gospode bože, na šta to ličiš?

– Kako si znala moje ime – rekao sam uz kiseli osmeh i pomilovao je po glavi.

Milena mi je zatim rekla kako je direktor naše škole podivljao jer je štrajk uzeo maha i insistira da razgovara sa kolovođama. Svi su se složili da na pregovore s direktorom idemo ona i ja. Saopštila mi je još i da su izgledi da se matura ukine gotovo nikakvi, ali da je vlada spremna da maturu načini simboličnom, tako što niko neće moći da padne, a ni ocene s mature neće ulaziti u prosek. Složili smo se da je to dovoljno. Zatim me je Milena odvukla na stranu.

– Znaš šta, ja mislim da se vlast usrala od devetog marta. Taj datum se bliži i njima nije u interesu da na godišnjicu demonstracija imaju gomilu besnih klinaca na ulici – rekla mi je.

– Nemoj da nam daješ toliki značaj. Ipak smo mi samo najobičnija gomila govana – rekao sam ja.

– Možda, ali oni to ne znaju, pošto su i oni gomila govana.

Milena je kenjala bolje od mene. Onda mi se približila i uputila mi nekakav „pogled“.

– Znaš šta, bolje ti je tako. Ličiš na onog starog. U onim trenerkama i patikama izgledao si kao potpuni kreten.

Prevrnuo sam očima, a Milena je nastavila:

– Dobro se sećam kad ste svirali u školskom dvorištu. Zamalo je ispala tuča i svi su gledali u tebe kao u boga. Mislim, sve devojkice.

Milena je govorila o prvom koncertu Duha, na dan škole 1991. Ne znam kako to da nijedna od njih tolike godine nije ništa pokazivala? Mora da sam tada imao mnogo više bubuljica.

– Ti si zaista nešto posebno – rekla je napokon.

– Grešiš. Kada treba da idemo kod direktora?

– Trebalo bi da budemo tamo za pola sata.

Trebalo je da se za pola sata pojavim pred našim direktorom. Trebalo je da mamuran, upišan i ispovraćan predstavljam maturante naše škole. Bio sam jedan od boljih primeraka.

***

Došli smo na mali odmor između petog i šestog časa. Najpre sam otišao u našu učionicu da vidim ko je sve na časovima. Svi oni koje smo juče tamo ostavili i dalje su bili tu. I Baki i Toza i Kosta. Ušao sam u odeljenje, a oni su se iznenadili jer me odavno nisu videli u starkama. Baki mi je prišao: – Čelavi, šta izigravaš?

– Na šta misliš?

– Dižeš ovde nekakvu bunu, kako te nije sramota? Nikad nisi na časovima, ništa ti ne fali. Zašto se buniš?

– Ne bunim se ja zbog časova, bunim se zbog mature. Ne uči mi se. Ti bi prvi trebalo da znaš kako je to.

Baki je malo ćutao, pa prešao na drugu tačku dnevnog reda.

– Zašto si obukao te prnje? Izgledaš kao smrdljivi padavičar.

– Ja jesam smrdljivi padavičar – rekao sam i izašao iz učionice.

Kod direktora nas je najpre dočekala njegova zamenica. Dobro me je odmerila, a onda uzela Milenine i moje podatke. Pitala nas je koje

smo odeljenje, gde stanujemo, čime nam se bave roditelji i kakav nam je uspeh u školi bio proteklih godinu dana. Milena je sve tri godine bila odlična, stanovala je na Dedinju a roditelji su joj bili advokati. Onda smo sve troje ušli u direktorovu kancelariju. Kad me je ugledao, direktor je skočio iz fotelje i počeo da urla: – AAA NE, NE, NE, NE! NEĆU S NJIM DA RAZGOVARAM! KO JE NJEGA IZABRAO ZA PREDSTAVNIKA I NE TREBA DA IDE U ŠKOLU!

Stajao je i mahao rukom ka meni. Drugom rukom je s vremena na vreme udarao sebe po glavi. Zamenica nam je dala znak da izađemo iz kancelarije. Milena i ja smo je poslušali, a ona je ostala unutra, valjda da ubedi direktora da se i sa mnom može pregovarati. Mileni je bilo neprijatno, to se jasno videlo, naročito zato što ona o meni uopšte nije imala tako loše mišljenje. Stajali smo u hodniku kad je naletela Dijana. Čas je trajao, a ona u rukama imala sunder. Verovatno je bila redar. Kad je videla Milenu i mene kako zajedno stojimo ispred direktorove kancelarije, vrisnula je, gađala me sunderom, a zatim vrišteći otrčala uz stepenice. Sunder je bio potpuno mokar. Pogodio me je u grudi, tako da je moja teksas košulja sad imala i veliku tamnu fleku na sredini.

– To je moja devojka – rekao sam Mileni.

– Znam ko je ona – rekla je Milena. Ona je izgleda sve znala. – A zašto te je gađala sunderom?

– Nešto smo se sinoć posvađali, a inače je ljubomorna.

– Ona je idiot ako misli da je s nekim varaš ispred direktorove kancelarije. Ona je idiot ako misli da je uopšte s nekim varaš. Ti si super dečko.

Nisam morao da odgovorim na to jer je iz direktorove kancelarije izašla zamenica i pozvala nas da uđemo. Direktor je ovog puta bio mnogo mirniji.

– Dakle, šta vas dvoje hoćete? – pitao je.

– Mi hoćemo ispunjenje svih zahteva maturanata koji protestuju – spremno ga je dočekala Milena.

– A kako ja tu mogu da vam pomognem?

– Nemojte da delite neopravdane i da pretite izbacivanjem iz škole.

– Ne može to tako, da štrajkuje svako kome se ćefne. Na šta bi to ličilo kad bi stalno pravdali vaše izostanke, mi smo ozbiljna ustanova...

Direktor je jeo govna. Fraze su pljuštale jedna za drugom, a Milena je bezuspešno pokušavala da odgovori na to baljezganje. Ustao sam i krenuo iz kancelarije.

– Ej, gde ćeš ti?! – viknuo je direktor.

– Zahteve u vezi s maturom mora da ispuni ministarstvo, a ne vi. Ako ih ministarstvo ne ispuni, onda ćete moći da nas izbacite iz škole i sve ostalo što vam padne na pamet, a ako nam zahtevi budu ispunjeni, vas niko ništa neće pitati. Prema tome, nemamo šta s vama da pričamo. Doviđenja.

Pre nego što se direktor snašao, ja sam izašao. Za mnom je istrčala zamenica.

– IDIOTE, KRETENU! ZAR SE TAKO RAZGOVARA S DIREKTOROM ŠKOLE?!

– Zar se tako razgovara sa učenikom škole? – pitao sam je, posle čega se ona besno vratila u direktorovu kancelariju.

Kao i uvek, krila su mi rasla kad mi je život ponirao. U tom trenutku bolelo me je uvo i za direktora i za školu, pa čak i za maturu i Anitine sise. Izašao sam u školsko dvorište. Seo sam na klupicu i zatvorio oči. Nekada je bilo lepo sedeti na toj klupici, a sad, čak i kad bih skinuo gaće i israo se nasred dvorišta, ne bih se dobro osećao. Prozori od podrumске učionice bili su otvoreni i jasno se čulo kako neka devojka pokušava da odgovara engleski.

– I was watching television... and... I was been doing homework...

Loše joj je išlo. Pored loše gramatike, i izgovor je bio loš. Nastavnica joj je rekla da sedne i prozvala sledeću.

– I was watching television and I...

Ustao sam sa klupice i otišao u centralni deo dvorišta. Na samoj sredini bila je iskopana rupa. Pričalo se da će tu biti zasađeno drvo. Dvorište je izgledalo kao zatvorski krug, drvo u sredini samo bi pogoršalo stvari. Zasad su u rupi umesto drveta bile prazne limenke koka-kole, papirići i jedan mrtav golub. Nekoliko dana ranije gledao sam neke klince iz prve godine kako na velikom odmoru istog mrtvog goluba šutiraju s kraja na kraj dvorišta. Devojčice su se smejale. U dvorište je zatim ušla Milena.

– Ti si veliki car. Kako si mu samo rekao...

– Nisam ja car, ja sam pizda. Imam hrabrosti samo za one stvari koje mi ništa ne znače.

– Škola ti ne znači ništa?
– Škola pogotovu.
– Direktor je rekao da nam još dva dana neće davati neopravdane, a onda će početi sa izbacivanjem iz škole.
– Nikad taj nikoga neće izbaciti. On je veća pička čak i od mene.
Milena me je gledala širom otvorenih očiju. I njen osmeh je bio tu. Kakvo god sranje da kažem, njoj bi se, izgleda, svidelo. Zato sam prestao da govorim.
– Hoćeš nazad na protest? – pitala me je.
– Ne mogu, imao sam tešku noć. Moram malo da prikupim snagu.
Milena je prišla i poljubila me u čelo. Smrdljivo, mamurno, isповраćano, ispišano čelo. Rekla je da ćemo se sutra naći u jedanaest pored naše klupice u parku.

***

Milena nije računala na to da će protest biti gotov još iste večeri. Ležao sam u krevetu slušajući muziku kad je keva pokušala da uđe u moju sobu. Na vratima je bio rajber koji je svakog sprečavao da bez mog odobrenja uđe u sobu.

– Šta je?! – vikuo sam.
– Ispunili su zahteve maturantima! – viknula je keva kroz zatvorena vrata. Ona je mislila da ja idem u školu. Ili je možda naslućivala da štrajkujem s ostalim maturantima. Ili je možda mislila da se drogiram. Ili, u stvari, pojma nije imala šta se u mom životu dešavalo.

Uključio sam radio i sačekao sledeće vesti. Treća vest po redu bila je da je ministar prosvete odlučio da matura bude simbolična i da praktično neće moći da se padne. Takođe, ocena s mature nije ulazila u prosek. Milena je imala dobre informacije. Ministar je naložio svim đacima da se od sutra pod hitno vrate na nastavu. Tog trenutka je zazvonio telefon. Anita.

– Jesi čuo, jesi čuo!? – cičala je. – Uspeli smo!
– Čuo sam.
– Šta ti je, zar nisi srećan?
– Crkavam od sreće.
– Hoćeš da se vidimo?
– Može.

– Tu sam za deset minuta.

Prokleti štrajk se završio i pre nego što je počeo. Sad nije bilo ničeg za šta bih se uhvatio. Nije bilo nijedne dobre stvari koju sam mogao da uradim kako bih napravio bilo kakvu ravnotežu sa onim što sam radio u protekla dva dana. Ponovo je zazvonio telefon. Dijana.

– Jesi čuo? Usvojili su vam sve zahteve!

– Čuo sam.

– Šta ti je, zar nisi srećan?

– Crkavam od sreće.

– Hoćeš da se vidimo?

– Bolje ne.

– A ZAŠTO?! – dreknula je.

– Juče si se izdrala na mene u tramvaju, a danas si me gađala sunderom.

– Jao maco-kuco, ne znam šta mi je. Nešto sam nervozna. Trebalo bi da dobijem. Ajde da se vidimo, dok ne bude kasno. Jedan tuc-tuc, a, a?

– Bolje ne.

– E, idi onda u pičku materinu.

– Idi i ti.

– ŠTA SI REKAO, ŠTA SI REKAO?! MENI SI OPSOVAO MAJKU!

Dijana nije volela kad joj neko psuje majku.

– Ti si meni prva opsovala.

– TO NIJE ISTO! TEBI SVAKO MOŽE DA PSUJE MAJKU, TEBE BOLI UVO ZA MAJKU! JA SVOJU MAJKU VOLIM!

Spustila mi je slušalicu. Minut kasnije pozvonio je telefon. Didi.

– Gde si nestao juče? – pitao me je.

– Kako to misliš?

– Pa, samo si nestao. Niko nije video kad si otišao. Mogu ti reći da sam se zabrinuo da si skočio kroz prozor. Kad si stigao kući?

– Nemam pojma. Probudio sam se jutros u svom krevetu. Poslednje čega se sećam je da sam povraćao kroz prozor.

– To znam. Dolaze komšije celo jutro da mi seru. Ispovraćao si celu vertikalu, sad moram da kupujem deterdžent i da brišem tvoja govna.

– Ti ćeš kao da brišeš?

– Dobro, neću ja, keva će, ali mi i dalje nije jasno kako si otišao kući..

– Ako će ti biti lakše, ni meni nije jasno. Kako je Dolores?

– Oh, dobro je. To je stara kurva.

– Ona ima jedva petnaest godina, Didi.

– Ja sam još u obdaništu upoznao neke velike kurve. Samo da znaš da Dolores tvrdi kako se ničeg ne seća.

– Ničeg?

– Ničeg. Pitao sam je za tebe, a ona kaže da i ne zna ko si ti. Kurva, kažem ti.

– Daj mi njen telefon. Hoću da se čujem s njom, da vidim šta će meni da kaže.

– Prijatelju, rekao sam ti da ona jede muškarce. Ne hvataj se na tu udicu. Uvek je tako počinjalo i baš nikad se nije dobro završilo. To je demon.

– I ja sam demon.

– Ti si golo govno.

– Ne, ja sam demon.

Didi mi je dao njen telefon. Zapisao sam ga na astalu i pored njega napisao jedno „D“. Onda je zazvonilo zvono na vratima. Anita. Ušla je u moju sobu i legla na krevet. Pritom se nabola na jedan od onih federa i opsovala. Ja sam legao pored nje i stavio joj ruku na stomak.

– Šta smo mi? – pitala me je.

– Kako to misliš?

– Šta smo mi? Daj mi definiciju tvog i mog odnosa!

– Mi smo drugari.

Anita se nasmejala, otkopčala šlic na pantalonama i podigla dupe, da bih joj ih lakše skinuo.

***

Narednih dana nastava se normalizovala. U stvari, nastavilo se po starom. Nastavnici su Bakija, Kostu, Tozu i mene puštali sa časova i poklanjali nam ocene. Niko od njih nije pokazivao ni truku zahvalnosti što neće morati da uči za maturalni ispit. Štaviše, niko nije pominjao štrajk. Ni mi, ni oni. S Dijanom sam ponovo počeo da

se viđam pošto mi je oprostila psovanje majke, a sa Anitom sam se viđao jednom ili dva puta nedeljno. To je trajalo nekoliko nedelja, a onda sam odlučio da pozovem i Dolores. Kad je već sve išlo nizbrdo, zašto ne bih malo dodao gas?

– Da?

– Dolores?

– Da?

– Ja sam, Boban.

– Boban?

– Didijev drug. Imali smo neke zajedničke trenutke na žurci kod Male.

– Ne sećam se.

– Dolores, ne zajebavaj.

Dolores je ćutala.

– Dolores!

– Da. Tu sam. Šta bi ti sad hteo, da se vidimo?

– Otkud znam. Bez veze sam te zvao, pez plana.

– Dođi sutra kod mene ako hoćeš. Ne idem u školu. Koja si ti smena?

– Koja hoću. Kad da dođem?

– Najbolje je pre podne. Tad mi je keva na poslu.

– U jedanaest?

– U jedanaest.

Dolores mi je dala svoju adresu. Stanovala je blizu, na pola puta između mene i Pravno-birotehničke. Gledao sam jedno vreme u plafon, a zatim podigao slušalicu i okrenuo Anin broj telefona. Javio mi se nervozni stariji ženski glas. Rekla je „halo“, a posle jedne sekunde, ponovo je rekla „halo“. I da sam hteo da joj se odazovem, ne bih imao vremena, toliko brzo je ponavljala to „halo“. Spustio sam slušalicu. Onda sam pozvao Dijanu, koja se silno obradovala mom pozivu.

– Kuco-maco! Hoćeš da se vidimo, da malo radimo tuc-tuc?

– Može, može.

– Ajde, sad ću ja da pitam ovog kretena da me pusti napolje i odmah stižem. Spremi se, hi-hi-hi.

Dijana nije bila daleko od nimfomanke, ali ni ja nisam bio loš. Dobro sam se držao i najčešće je ona prva popuštala posle tih maratonskih

razvaljivanja kreveta. Volela je da govori sve i svašta tokom seksa. Te večeri mi je tri puta rekla da sam smrdljiva pička, četiri puta me je nazvala kuronjom, a čak sedam puta izjavila da sam ja njen mali zeka. Nijednom nije pogodila šta sam ja zaista.

***

Stigao sam do zgrade u kojoj je stanovala Dolores i ušao u hodnik. Napolju je bilo toplo, a u hodniku hladno i neprijatno, sve je smrdelo na vlagu. Pravo mesto za mene. Seo sam na stepenice i razmislio. Kad sam krajem raspusta 1992. raskrstio s Anom, kao da je neko prekinuo kasetu i okrenuo stranu. Druga strana trajala je godinu i po dana i onda je najednom neko ponovo okrenuo stranu. Samo sad nije bilo Ane. Nisam bio ni u koga zaljubljen, već sam unaokolo pravio sranja, stihijski i neplanirano. Pokušao sam sa starkama i zihernadlom, ali mi to nije mnogo pomoglo. Onaj koji je okretao strane na kaseti dobro je znao sve moje trikove.

Nisam ni pomišljao da raskinem s Dijanom, jednostavno sam je puštao da pizdi, da se smiruje, da dolazi i odlazi. Sedeo sam na stepeništu, okružen nejasnim ženskim avetima koje su imale potpuno loše podeljene uloge u mom životu. Ovo je bilo najgore polugodište u poslednjih dvanaest godina, ali se maturantima, srećom, školska godina završavala ranije nego drugima. U zgradu je ušla Dolores. U rukama je imala kesu, a u kesi su bili hleb, jogurt od pola litre i nešto što nisam mogao da prepoznam jer je kesa bila žuta.

– Jao, pa ti sediš na stepeništu. Koliko dugo me čekaš?

– Pet minuta – rekao sam.

Nije bilo svrhe govoriti joj kako još nisam ni pokušao da nađem njena vrata, ne bi mi verovala. Moje usrane misli ostale su da smrde na stepeništu, a Dolores i ja smo pošli uz stepenice.

Njen ćale se pre nekoliko godina ubio hicem iz pištolja u grudi. Njegova slika stajala je u centralnom delu dnevne sobe. Zauzimala je pola zida i namršteno me gledala. Okrenuo sam leđa ćaletu. Na zidu preko puta bila je kolor-fotografija neke žene, pretpostavio sam da joj je to keva, a zatim sam zaključio da je keva opasna riba. Dnevna soba bila je starinski nameštena, sa drvenim stolovima,

miljeima i tapetama neobičnih šara koje plaše decu. Seo sam za veliki drveni sto. Bio je visok ili je možda stolica bila niska, pa sam se osećao kao dete koje je selo za sto za kojim sede odrasli. Nisam uspeo ni da se priviknem na sobu, sto i namrštenog ćaleta, kad mi je Dolores naložila da dignem dupe i pođem u njenu sobu. Stan je pored te dve sobe imao još samo kupatilo, kuhinjicu i malenu terasu. Bio je jako mali i ćale je pre samoubistva zaista bio višak. Njena soba je bila mala poput moje. Tu je bio jedan krevet, sto, stolica i ormar. Sto i stolica bili su natrpani crnim prnjama, tako da sam seo na krevet. Na zidovima su bili crteži. Đavo, pentagram, devojka s dugom crnom kosom, onda opet đavo. Đavo je bio crven, nabildovan, s rogovima i šiljatim repom i, ako je postojao, verovatno je negde pizdeo zbog toga kako ga ljudi zamišljaju. Bilo je tu još nekoliko papira na kojima je nekim nerazumljivim pismom bilo napisano ko zna šta. Zidovi ispod tih crteža bili su okrećeni u matcrnu boju, a roletne u sobi bile su spuštene. Osećao sam se kao da sedim u slonovom dupetu.

Dolores je bila prava maloletna veštica, ali me to nije zabrinjavalo, pošto se dosta devojaka njenih godina bavi istim glupostima. Izgledala je kao veštica i soba joj je izgledala kao veštičja pećina, ali joj sise nisu bile hladne. Dobro sam se toga sećao i tako sam bio siguran da je Dolores samo želela da bude veštica, a u stvari je bila petnaestogodišnje dete.

– Hoćeš čaj? – pitala me je.

– Hoću – rekao sam.

Znao sam ipak da od takvih ne treba uzimati ništa za piće, pošto vole da u njega stavljaju krv, mokraću i slične gadosti, u želji da zamađijaju onog ko pije. No, u tom trenutku nisam mnogo mario za začarane čajeve.

***

Kako je Dolores izašla iz sobe, tako sam počeo da razmišljam o smrti. U takvom okruženju jedino je o tome moglo da se misli. U sekundi je sve postalo jasno: smrt je kraj i posle nje nema ničeg. Bogomoljci vekovima objašnjavaju život pričajući o nagradama koje te čekaju posle smrti za ono što si uradio u životu. A kad ih pitaš

kako se pred bogom dokazala šestogodišnja devojčica koju su silovali i potom obesili za hrast lužnjak, onda bogomoljci viču: „Čudesni su putevi gospodnji!“ Život nema smisla i jedino logično u svemu tome je umiranje, a posebno je logično da posle smrti nema ničeg. Večni život bi kad-tad postao dosadan ili nepodnošljiv. Zato ovo malo života što imamo treba što bolje iskoristiti. Ustao sam i izašao u predsoblje. Dolores je cedila kesicu čaja u veliku zelenu šolju.

– Gde si krenuo? – pitala me je.

– Gde ti je WC?

– Jedina vrata na koja do sada nisi ušao – rekla je Dolores i nastavila da cedi čaj.

Ušao sam na jedina vrata na koja dotad nisam ulazio i tamo je zaista bio WC. Upalio sam svetlo i ušao unutra. Bio je to mali WC s prozorčedom, pored koga je stajalo toliko boca sa šamponima da nijedan sunčev zrak nije mogao unutra. Zapazio sam korpu s prljavim vešom. Bilo je malo vremena na raspolaganju, morao sam da budem brz. Korpa je bila dopola puna, ja sam zagnjurio ruku unutra i jednim potezom izvadio gomilu veša. Dve košulje i farmerke sam odmah odbacio. Zatim sam odbacio i jednu potkošulju. U ruci su mi ostali jedan par ženskih gaća i dva brushaltera. Gaće su imale žućkastu mrlju, pa sam i njih vratio u prljav veš. Jedan brushalter je bio veći i manje kitnjast, a drugi manji, sav u čipki. Veći je bio crn, a manji plav. Nisam mogao da razaznam koji pripada Dolores, a koji njenoj kevi. Gurao sam ruku i u jedan i u drugi bez rezultata. One večeri kad sam hvatao Dolores bio sam trešten pijan i sad nisam mogao lako da se setim ni oblika ni veličine njenih sisa. Samo sam znao da su bile fine i tople. Onjušio sam veći brushalter, a potom sam onjušio i manji. Ni jedan ni drugi nisu mirisali. Na kraju sam odlučio da manji brushalter pripada Dolores, makar zato što je bio lepši, pa sam ga vratio u korpu sa prljavim vešom. Veći brushalter sam nagurao u pantalone i pustio vodu kako bi izgledalo da sam u WC-u radio nešto normalno. Pustio sam čak i vodu iz lavaboja i ovlaš oprao ruke.

Kad sam se vratio u Doloresinu sobu, na patosu me je čekao čaj, a Dolores je sedela pored njega. I ona je pila čaj, iz potpuno crne šolje. Bili smo u mraku, na koji su mi se oči navikle tek posle dva minuta.

– Jesi li se ispiškio? – pitala me je Dolores.

– U, jesam – odgovorio sam ja.

– I rukice si oprao, čula sam vodu.

– U, jesam – odgovorio sam ja – uvek perem ruke kad diram đoku.

Dolores se nasmejala mom najnovijem fazonu. Klinke su imale potpuno drugačiji smisao za humor od mog.

– Je l' veruješ ti u đavola? – pitala me je.

– Kako da ne, pa đavo je moj dobar drug.

– Ne zajebavaj.

– Ne zaista, đavo je moj jako dobar drug. Već nekoliko godina jašemo zajedno.

– Ti se zezaš, a ja sam mrtva ozbiljna.

– I ja sam mrtav ozbiljan.

– Ti si šarlatan koji samo mnogo sere – rekla je Dolores. – Je l' znaš ti uopšte kako izgleda đavo? – pitala me je.

– Ti mi reci.

– Otkud znaš da, recimo, ja nisam đavo?

– Znam da nisi. Ti si šarlatan koji samo mnogo sere – rekao sam ja, a Dolores se nadurila, jasno sam to video u onom mraku. Đavo se ne bi nadurio na takvu repliku.

Dolores je zatim zavukla ruku ispod sve one odeće na stolu i za trenutak sam pomislio da će odatle izvaditi pištolj i ubiti me. No, odatle je izvukla gomilu papira i dala mi ih. Na papirima je bilo nešto napisano, ali bio je mrak i ja se nisam trudio da čitam.

– Šta je ovo? – pitao sam.

– To su moje pesme. Dajem ti ih na poklon.

– Osoba koja meni poklanja svoja umetnička dela nije baš normalna.

– To nisu umetnička dela, to su moje pesme. Volela bih da ih ti uzmeš. Osetila sam nešto posebno u vezi s tobom one noći.

– Ma nemoj?

– Da. Osetila sam nešto što nisam osetila dotad.

Dolores je glumila, i to veoma loše. Ko zna kakav je bio njen motiv.

– Da li bi legao na krevet i skinuo se? – pitala me je.

Bilo je teško odgovoriti na to pitanje, naročito s brushalterom njene keve u gaćama.

– Sačekaj nekoliko dana, da barem pročitam tvoje pesme. Da te malo bolje upoznam.

– Šta si ti, neka sekapersa?

– Nisam, samo sam hteo da pročitam tvoje pesme pre nego što legnem na tvoj krevet i skinem se.

Bio sam čvrsto rešen da nemam ništa s Dolores. Nije mi se svideo njen nastup, mnogo dečji i nekako pomeren. Nije ona jela muškarce, ona je jela samu sebe. Mnogo je lepše bilo kod Didija na žurci. Uspeo sam da srušim jedan mit.

– A sad, rekao sam ustajući s kreveta, idem kući da čitam tvoje pesme. Javiću ti se sutra, prekosutra.

Otvorio sam vrata njene sobe i u nju je ušla svetlost, koja je isprala ono što je najviše vredelo unutra. Mrak. Krajičkom oka video sam crtež đavola, obasjan dnevnom svetlošću iz predsoblja. Đavo je izgledao jadno i ja sam bio siguran da bih mu oborio ruku da se negde slučajno sretnemo.

***

Izašao sam iz Doloresine zgrade i u prvi kontejner bacio brushalter njene keve. Osećao sam se rasterećeno. Sunce je tuklo i došlo mi je da dva-tri puta skočim u mestu. Jednom sam skočio, a onda sam se osetio kao debil, pa sam prestao da skačem.

Na prvom ćošku sačekalo me je neprijatno iznenađenje. Ugledao sam Dijanu i njenu drugaricu iz odeljenja, mislim da se zvala Cica, kako idu ka školi. Nisu me videle. Otrčao sam do jednih kola i sakrio se. Dok su prolazile video sam Dijanino lice, sa kog se čitala sve sama muka. Nervirao ju je ćale, nervirala ju je škola, nervirala ju je Cica, nervirao sam je ja. Devojka zaista nije imala sreće. Kad su prošle, uspravio sam se, sačekao nekoliko minuta, a zatim sam krenuo u školu.

Odlučio sam da na časovima na miru pročitam pesme koje je pisala Dolores. Neko s petnaest godina sigurno ne može da piše bogzna kakve pesme. Setio sam se pesama koje je pisala Ana, sa šesnaest godina. To je bilo tinejdžersko jedenje govana koje može da se svidi samo drugom tinejdžeru, i to pod uslovom da je zaljubljen u onoga ko piše. Ušao sam u učionicu i osetio se nepoželjnim. Većina me nije

registrovala, a nekolicina je duboko uzdahnula. Išli smo po podne u školu, dani su bili duži. Seo sam u poslednju klupu. Ispred mene je sedela Anita. Uhvatio sam je s leđa za levu sisu, siguran da to niko nije primetio. Anita se savila i tiho rekla „nemooooj“. A onda je u učionicu ušao razredni.

***

– Šestiću, ajde da me nešto poslušáš – rekao je, a još nije ni upisao čas. – Idi, molim te, promeni mi dvadeset maraka, kupi dve litre soka na razblaživanje, a onda to odnesi mojoj ženi.

– Od čega hoćete sok?

– Najbolje bi bilo od pomorandže, a ako ne nađeš od pomorandže, onda uzmi bilo koji.

Ustao sam, pokupio svoje papire i uzeo od razrednog dvadeset maraka. Na izlasku iz učionice rekao je da će mi opravdati sve časove do kraja tog dana. Dobro sam znao gde razredni stanuje, jer sam već nekoliko puta nosio njegovoj kući smrznuto meso, mleko, voće i slična sranja. Ta njegova žena uvek je bila kod kuće i spremno sa čašom soka na razblaživanje čekala učenika koji bi dolazio s voćem, mlekom i smrznutim mesom. Sada im je ponestalo soka i interesovalo me je s čime će me žena mog razrednog dočekati.

Devize sam promenio na Bulevaru revolucije, a žena mog razrednog dočekala me je s čašom hladnog soka na razblaživanje.

– Jaoo, nije bilo od pomorandže – rekla je razočarano kad sam joj na sto stavio boce sa sokom od kajsije.

– Nije.

Bilo je soka od pomorandže, ali ja iz nekog besa nisam hteo da kupim taj sok, već sam kupio sok od kajsije za koji sam pretpostavio da je najgori.

– Nema veze – rekla je žena – i ovaj je dobar. Ti si fin dečko.

Žena mog razrednog i ja sedeli smo i ćutali. Bilo je veoma neprijatno i verovatno smo oboje tišinu provodili razmišljajući koja bi tema za razgovor bila najpodesnija kada su u pitanju profesorova žena i ćelavi propalitet sa zihernadlom u uvu. Nastavili smo da ćutimo.

– E, pa morao bih da krenem...

– Ako baš moraš...

Tako sam se ponovo našao na ulici. Bilo je prijatno prolećno popodne, pa sam zaključio da bi najbolje bilo otići na Tašmajdan i na miru čitati Doloresine pesme. Odabrao sam jednu klupu iz dela parka u kom je bilo najmanje kučića, seo na nju, stavio papire u krilo i počeo da čitam.

Na moje zaprepašćenje, pesme su bile fantastične. Nikada u životu nisam pročitao nešto takvo. Istini za volju, malo toga sam u životu pročitao, a pesama pogotovu, no bio sam ubeđen da su ove pesme bile drugačije od ostalih. Nije bilo nijedne jedine rime, a reči su tekle same od sebe, u savršenoj harmoniji. Pesme koje je pisala Dolores bile su nešto najbolje što mi je ikada dopalo šaka. Barem prve dve. Na svakom listu bile su dve pesme, po jedna sa svake strane. Čitao sam polako, plašeći se da mi neki deo ne promakne. Posle druge pesme trebalo je nešto uraditi s pročitanim listom. Stavio sam ga ispod dupeta. Odjednom su ti listovi s pesmama postali nešto najvrednije što sam posedovao. Osvrtao sam se oko sebe kako mi se neko ne bi prišunjao i ukrao moje listove. Dolores, veštica u pokušaju, bila je pravi majstor kad je u pitanju poezija. Ako se neka pesma sviđi ovakvom kretenu kao što sam ja, njena vrednost je neizreciva. Počeo sam da čitam treću pesmu i, negde na pola, misli su mi odlutale. Iz sasvim drugog ugla sam video njen stan, sliku njenog oca, sliku đavola, brushalter njene keve i zelenu šolju u kojoj mi je servirala čaj. Nijedna pesma nije imala radnju. Sve je počinjalo i završavalo se istog momenta. Dolores je opisivala trenutke, a svaka pesma bila je jedan od njih. Jedna pesma bila je trenutak sunčanog dana zimi, druga je bila trenutak oblačnog, sa snegom mestimično. Treća pesma nastala je dok je Dolores sedela na WC-šolji, to se videlo iz uvoda. Opisivala je pločice u kupatilu, prozorče, lavabo, sapun, peškire, bube na patosu. Naježio sam se od tih opisa. Dolores je bila genije. Primetio sam tri psa litalice kako mi se približavaju. Nanjušili su da mi se ne dopadaju i već na trideset metara od mene su im se nakostrešile dlake na leđima. Skupio sam papire i ustao. Istog trenutka kučići su potrčali ka meni. Verovatno su mislili da sam jedan od njih i da ugrožavam njihovu teškom mukom stečenu teritoriju. Ti kučići bili su potpuni kreteni ako su mislili da je

neka teritorija njihova. Ništa u tom parku nije bilo ni njihovo ni moje, ali oni to nisu mogli znati. Počeo sam da bežim.

Psi su prestali s jurnjavom posle pet sekundi, valjda kad sam izašao iz njihove mesne nadležnosti. Proverio sam da li su svi listovi tu. Bili su. Krenuo sam kući.

***

Te večeri sam ležao u krevetu i čitao pesme. Stigao sam do jedanaeste, a bilo ih je po mojoj proceni tridesetak. Svaka je bila bolja od prethodne i neprestano mi se sralo zbog jeze koja me je opsedala tokom čitanja. Pozvao sam Didija.

– Da li si ti pročitao nešto od onoga što piše Dolores? – pitao sam ga.

– Nemoj mi samo reći da ti je dala da čitaš neke njene pesme?

– Ne samo da mi je dala da čitam već mi ih je poklonila.

– Oh, bože...

– Šta je?

– Bože, bože...

– Šta je, bre?

– Kad si se video s njom?

– Danas pre podne.

– Tražiš đavola, a? Ona je demon, monstrum, veštica! Rekao sam ti!

– Didi, ne kenjaj. Ona je najobičnija klinka koja se pali na đavola i piše mnogo dobre pesme, a ionako nemam nameru da se viđam više s njom. Osim njenih pesama ništa drugo mi se ne dopada. Ali pesme su zaista genijalne.

– I ona ti ih je poklonila?

– I ona mi ih je poklonila.

– Dobro, ajde vidimo se.

Otvorio sam prozor i u sobu je ušao miris prerano procvetalog drveća. Nastavio sam da čitam. Na četrnaestoj pesmi zazvonio je telefon. Anita.

– Gde si ti? – pitala je.

– Evo me.

– Je l' nešto nije u redu?

Anita se interesovala da li mi nešto fali.

– Ne, sve je u redu. Čitam neke pesme.

– Čitaš pesme? A o čemu su pesme?

– Oh, o ovom i onom. Pesme ne mogu da se prepričavaju.

– A ko ih je pisao?

– Jedna veštica iz kraja.

– Veštica, znači. Veštice, dakle, postoje?

– Oh, ima ih na sve strane. Ima mnogo veštica, a ima mnogo i budala.

– Šta, kao ja sam budala?

– Anita, nisam...

U tom trenutku u razgovor se umešao i treći glas. Rekao je „halo“. Treći glas mi je bio poznat. Ponovio je: „halo“. Bio je to mlađi ženski glas. „Halo!“ Bio je to Dijanin glas. Bez razmišljanja sam zalupio slušalicu i izašao na prozor. Šta se to dešava, šta se to, dođavola, dešava?! Telefon je pozvonio i ja sam se javio posle trećeg puta. Dijana.

– Zauzeto ti je. Zovem te već nekoliko minuta.

– I?!

– I ništa. Neprestano je zauzeto. Jednom se samo ništa nije čulo, ali je telefon tada verovatno prebacio.

Gospode bože, nesrećna Dijana je okretala moj broj i uspela nekako da uleti Aniti i meni u vezu. To može samo u Srbiji! Na svu sreću, izgleda da ništa nije čula. Da je čula Anitin glas, verovatno bi joj se sve u glavi složilo i već narednog trenutka bi ušla kod mene s makazama kojim bi mi odsekla kitu.

– Šta radiš? – pitao sam je trudeći se da budem opušteniji.

– Šta radim? ŠTA RADIM?

– Da. Šta radiš?

– Ko je Anita?!

Sto mu muka.

– Kakva Anita?

– Ooo, ne pravi se lud da ti sad ne bih došla i zapalila vrata od stana. KO JE ANITA?!

Nije bilo svrhe lagati.

– Anita je predsednica moje odeljenske zajednice. Niko poseban. A što pitaš?

- Niko poseban, je l'?
- Niko poseban. Šta se desilo, zašto me pitaš za Anitu?
- Da samo znaš kako sam se danas osećala... tvoj razredni, on je... oh, oh... on je...

Dijana je pominjala Anitu i mog razrednog. Razredni je predavao i Dijaninom odeljenju i vrlo dobro je znao ko je moja devojka.

- Šta se desilo s mojim razrednim?!
- Oh, kako me je samo ponižavao. Provocirao me je, lupetao koješta...
- Bradonja te je provocirao?
- Rekao je da me varaš s tom Anitom.
- ŠTA TI JE REKAO!?
- REKAO MI JE DA ME VARAŠ S TOM USRANOM ANITOM, MUŠKA SMRDLJIVA SVINJO!!!

To je to. Razrednog su sile mraka poslale u Pravno-birotehničku da me totalno uništi. Zašto su sva sranja ovog i drugih svetova morala baš meni da se dese? No, ja sam bio stari lažov i trebalo je samo pribrano nastaviti razgovor.

- Ajde, bre, Dijana, mora da te je zajebavao.
- ZAJEBAVAO!?
- Ma da. Verovatno je primetio koliko si ljubomorna...
- JA LJUBOMORNA?!
- Pa, malo jesi, mora se priznati. Verovatno je to primetio i rešio da se malo zeza s tobom. Ne znam zašto je izabrao tu Anitu. Ona baš i nije neka riba – rekoh u nadi da Dijana nikada neće saznati kako Anita izgleda.

- NIJE RIBA?! A TEBI TREBA NEKA RIBA, A?!
- Ne, ne, nije to. To samo govori koliko je Bradonja providan. Ti si baš šašava što se pališ na te gluposti.

Dijana se malo smirila. Od samog varanja gore je samo kada osoba koju si prevario to sazna.

- Pa, dobro. Verovatno si u pravu.
- Ma naravno da sam u pravu. Moj razredni je stari šeret.
- Ajde da se vidimo.
- Ajde.
- Sad ću da krenem. Tu sam za petnaest minuta.

***

Pre nego što je Dijana došla, sakrio sam ispod kreveta pesme koje mi je poklonila Dolores. Pesme su bile pisane ženskim rukopisom i kad bi ih Dijana našla verovatno bi napravila scenu. Na svu sreću, Dijana nije imala običaj da prekopava ispod mog kreveta, plašila se bubašvaba koje su tamo živele. Trebalo je zatim razjasniti neke stvari. Pozvao sam Anitu.

– Gde si ti? Šta se desilo? Prekinula se veza, a onda ti je bilo zauzeto!

– Oh, ne pitaj. Nego, Anita, ko zna za tebe i mene?

– Kako to misliš?

– Ko zna da se tucamo?

– Niko, niko ne zna. Znamo samo ti i ja.

– Jesi li sigurna?

– Sto posto! Zašto me to pitaš?

– Bradonja je danas Dijani rekao da je varam s tobom.

– Bradonja?

– Razredni.

– RAZREDNI JOJ JE TO REKAO?!

Anita je delovala prilično iznenađeno.

– KAKO JE ON TO MOGAO DA ZNA? – viknula je.

– To i mene zanima.

– Šta se desilo, šta si joj rekao?!

– Nasrao sam se nešto i ona je progutala. Ali ne znam kako ću sledeći put da se izvučem. Nije mi jasno odakle je Bradonja to mogao da sazna. Nije valjda vidovit?

Postojale su tri varijante i svaka je bila gluplja od druge. Razredni je to mogao da sazna od Anite. Razredni je to mogao da sazna od Didija, koji je jedina osoba na svetu pored nas dvoje, a sad i razrednog, koja zna šta se desilo. Treća mogućnost bila je da je Dijana blefirala. Kad se stvari tako postave, najverovatnija je ipak bila mogućnost da je moj razredni bio vrač koji sve vidi i sve zna. Trebalo je da pripremim glogov kolac i srebrne metke. Ipak, na kraju sam samo popio čašu vode i zaključio da je život prepun misterija.

***

Bio je radni dan i, kao i obično, Dijana je imala vremena samo za jedno kresanje. Naša kresanja su trajala i po dva sata. Oko pola deset otišao sam u kupatilo da se istuširam. U kupatilu je bio otvoren prozor i večernja svežina titrala mi je jaja, koja su onako ulepljena činila da žmarci prolaze kroz kičmu. Za nekoliko minuta bio sam gotov, a kad sam se vratio u sobu, Dijana me je dočekala sa gomilom papira u naručju. Bile su to Doloresine pesme. Bila je gola, a beli papiri rasuti po njenom krilu i krevetu. Kad me je videla, uhvatila je grčevito jedan od njih, namrštila se i tiho procedila: – Šta je ovo?

Njen glas je, kao i večernja svežina, činio da mi žmarci idu po leđima. Jedino što mi njen glas nije titrao jaja.

– Oh, to su pesme.

– Pesme?

– Pesme.

– A ko je pisao ove pesme?

– Didijeva sestra.

– A šta one traže ispod tvog kreveta? Kriješ ih od mene?

– Ma ne, slučajno sam ih tu stavio. Ionako nisu neke pesme.

– Nisu neke pesme? Znači mogla bih da ih pocepam?

– Ne, nemoj da cepaš. Nisu moje, to je pisala Didijeva sestra.

– Daću ti ja Didijevu sestru – rekla je Dijana i sve papire bacila kroz prozor. Sa devetog sprata. U noć.

Pritrčao sam prozoru i gledao listove hartije koje je vetar nosio po Beogradu. Listovi s pesmama leteli su sve više u nebo, nošeni vetrom, bez nade da će se spustiti na zemlju u narednih deset kilometara. Najbolje pesme što ih je videla srpska književnost učenica trećeg razreda Pravno-birotehničke škole bacila je kroz prozor, na milost i nemilost beogradskom vetru. Pao mi je mrak na oči. Prišao sam Dijani i opalio joj šamar. Srušila se na krevet i stavila ruke preko glave. Zaurlao sam: – ŠTA SAD DA KAŽEM ČOVEKU!? ŠTA DA KAŽEM NJEGOVOJ SESTRI KAD MI BUDE TRAŽILA DA JOJ IH VRATIM?!

Dijana me nije slušala, već je prvu priliku iskoristila da me šutne u jaja. Bila je gola i ja sam bio go i rvali smo se po krevetu. Dijana je bila jaka kao konj, a pritom je bila i besna. Sve vreme je siktala „ti

mene da udariš, ti mene da udariš“ i grebala mi ramena, grudi, leđa i lice. Ja sam joj uhvatio levu ruku, a zatim i desnu, i udario je čelom u nos. Sedamnaestogodišnji nos je prokrvario, a Dijana je počela da plače. Pustio sam joj ruke i seo pored nje. Najednom mi je bilo žao zbog svega što se dogodilo. Bilo mi je žao i pesama, ali mi je bilo žao i što sam Dijani raskrvario nos. Sedela je i plakala, a ja sam pokušao da joj se približim.

– Svinjo – procedila je ona, skupila svoju odeću sa stolice i onako gola istrčala iz stana.

Izašao sam za njom i čuo kako jeca i oblači se na stepeništu. U hodniku je bio mrak.

***

Bio je maj, ostalo je još svega nekoliko dana do kraja školske godine. Na malom odmoru između moja dva časa daktilografije Dijana i ja smo stajali u školskom hodniku i cmakali se. Mislim da Anita nijednom za četiri godine nije izašla iz učionice za vreme odmora, ali je baš tog dana morala da ode do WC-a. Prošla je pored nas nijednim delom tela ne pokazavši šta misli o sceni u hodniku. Međutim, izgleda da je to bio neki ženski govor tela, meni potpuno stran, pošto je Dijana odmah reagovala.

– Ko je ova sisata? – pitala me je.

– Koja? – pravio sam se lud.

– Ova, ova što je prošla pored nas. Sad ode u WC.

– Nisam primetio.

– Ne seri. Ima tolike sise da se primeti s Meseca.

– Zaista nisam video.

Narednog trenutka Anita je izašla iz WC-a, prošla pored nas i ušla u učionicu. Ja ponovo ništa posebno nisam primetio, ali je Dijana opet nešto nanjušila.

– Ko je, bre, ova sisata, je l' čuješ ti mene?

– Koja sisata, nikog nisam video – rekao sam ja.

– Kako te samo gleda.

– Ko? Ta sisata?

– Nemoj da se praviš blesav!

Samo dobra gluma mogla je da me spase. Kad je Anita s još dve drugarice izašla u hodnik, to je prevršilo svaku meru. Pre nego što ih je Dijana primetila, ja sam je odvuкао u dalji deo hodnika i okrenuo je leđima Aniti i njenom društvu.

– Šta ti je, zašto si me ovamo odvuкао?

– Ma, tamo je gužva. Ovde je mnogo prijatnije – rekao sam joj i poljubio je. Bio je to dug poljubac.

Sledećeg trenutka vrata pored nas su se otvorila i neki čilager se našao tik uz nas, baš kad sam desnom rukom hvatao Dijanu za sise.

– ŠTA JE OVO?! – viknuo je.

Bio je to neki od nastavnika koji mi nisu predavali. Skot je držao časove i za vreme malog odmora. Video sam iznurena devojačka lica u njegovoj učionici.

– ŠTA JE OVO?! – dreknuo je on još jače. Ceo hodnik je ućutao. Svi su gledali u nas troje.

– Ko si, bre, ti? – pitao sam ga ja. To je bilo prvo što mi je palo na pamet, a izgleda da ga je opasno iznerviralo.

– JA? JA? KO SAM JA?! A KO SI TI?! ŠTA TI UMIŠLJAŠ!? OVO JE ŠKOLA, A NE KUPLERAJ!

On je toliko glasno izgovarao svaku reč da je prosto molio da bude fizički napadnut. Međutim, ja sam samo onako dripački cimnuo ramenom, a on je pobegao niz stepenice, ka zbornici. Neki dripci su mi prišli i rekli mi: „Bravo, majstore, ala si pokazao Krljavom.“ Izgleda da je Krljavi bio veoma gadan. Pre nego što sam uspeo da odgovorim na pohvale, Krljavi se popeo uz stepenice. Za njim je išla zamenica direktora. Prišao mi je i uhvatio me za vrat.

– On će meni... on će meni ko sam ja... mali kurvar... grrr... grrr...

Stisak je bio veoma jak. Krljavi me je davio, a obraćao se ko zna kome. Bio je slep od besa. Nisam se razmišljao i smesta sam ga udario pesnicom u glavu. Njegove naočari pale su na patos, Dijana je vrisnula i otrčala uz stepenice, a mene su Toza i Kosta uveli u učionicu.

– Idiote, gde sad pred kraj godine da nokautiraš nastavnika! Izbaciće te iz škole – rekao mi je Toza. Zatim mi je prišla Anita.

– Sve je u redu, pile. Sad ću ja da razgovaram sa zamenicom. Niko tebe neće da izbaci iz škole.

Nova nastavnica daktilografije sedela je za katedrom i pitala neku nulu iz prvog reda šta se desilo, a kad je nula rekla: „Onaj ćelavi je udario nastavnika Krljavog u glavu“, nastavnica je ispustila jedno tiho „ijuuu“ i zavrtela glavom. A onda je u učionicu ušla zamenica. Odvukla me je u stranu dok je celo odeljenje gledalo u nas. Niko nas nije čuo jer je zamenica govorila toliko tiho da sam je i ja jedva čuo.

– Slušaj, dripče, za ovo se leti iz škole. Ali dve stvari ti idu u prilog: prva je da ne mogu da podnesem tog Krljavog, a druga je da njega ne mogu da podnesem više nego tebe.

– Pa šta sad da radimo? – pitao sam ja.

– Da si na sledećem odmoru otišao kod njega u učionicu da mu se izviniš.

– Ali on je mene napao prvi.

– Slušaj, idiote, ne znam da li shvataš ozbiljnost situacije, ali tvoje izvinjenje je nešto najlepše što može da ti se dogodi danas. Završićeš školu.

Pomisao na još jednu godinu u ovoj ili bilo kojoj drugoj školi jasno mi je stavila do znanja šta treba da učinim.

– Izviniću mu se – rekao sam na kraju.

– Tako, momak, ipak nisi potpuni kreten – rekla je zamenica direktora i izašla iz učionice.

Nova nastavnica daktilografije zadala nam je sve što je trebalo da se otkuca tog časa, ali ja nisam kucao ništa. Ona je to primetila, no odlučila je da me ne opominje. Išli smo posle podne u školu, padao je mrak. Pokušavao sam da gledam kroz prozor, ali je sve što sam uspevao da vidim bio moj blentavi odraz.

Na narednom odmoru otišao sam u učionicu u kojoj je sedeo Krljavi. Nije imao naočare, što je značilo da su se one verovatno razbile posle mog udarca. Usta su mu bila stisnuta, na čelu je imao masnicu i izgledao je jadno. Skoro da mi ga je bilo žao.

– Nastavniče, izvinite za ono. Ne znam šta mi bi.

– U redu je – promrmljao je on i pokazao mi da napustim učionicu.

Izašao sam, a napolju me je dočekala Anita.

– Je l' sve bilo u redu? – pitala me je.

– Valjda jeste. Izvinió sam mu se, a on me je poslao na hodnik.

– Ma, sve je u redu. Ispričala sam mu da imaš probleme u porodici, da si dete razvedenih roditelja, da si vrlo slabog materijalnog stanja i

da ti je Dijana sve što imaš u životu. Rekla sam mu da si vrlo bolećiv na nju.

– Hvala ti.

Aniti nisu sve te stvari bezveze pale na pamet. Sve je bilo istina, a najtragičnije je bilo to što mi je sve što sam imao u životu bila Dijana. A to nije bilo previše. Zagrlio sam Anitu, a njene sise su mi se zabole u stomak. Onda je ona otišla u učionicu, a niz stepenice je sišla Dijana. Zagrlila me je, a njene sise su se zabadale u moje grudi.

– Šta se desilo?

– Ništa. Izvinio sam se čoveku, a on je rekao da sam mu kao sin i da mi je sve oprosteno. Čak mi je ponudio i neke pare.

– Ozbiljno?

– Najozbiljnije.

– A ko ti je ona sisata s kojom si se malopre grlio?

– To je Anita, predsednica naše odeljenske zajednice. Ona je zaslužna što me nisu izbacili iz škole.

Pre nego što je Dijana stigla da reaguje, Krljavi je izašao iz učionice, a ona je, ugledavši ga, vrisnula i otrčala uz stepenice. Krljavi je, međutim, samo prošao pored mene i otišao ka WC-u. Trebalo je da počne sedmi čas i niko pod milim bogom nije očekivao da se pojavim posle svega što se tog dana desilo. Izašao sam u dvorište.

Sredinom maja u to doba već bi trebalo da je mrak, ali na nebu su se još videli crvenkasti obrisi zalaska sunca. U nekim učionicama gorela su svetla. Kiosk s viršlama, koka-kolom i palačinkama je radio, ali je u njemu bila neka nova radnica s kojom nisam bio ni u kakvim odnosima. Sedeo sam na klupici i gledao u rupu u kojoj će jednog dana biti drvo. Školsko dvorište izgledalo mi je strano i došao sam do zaključka da sam ga nekako tokom ove poslednje školske godine izgubio. Bilo mi je neudobno na toj crvenoj klupici, a nekad sam ležao na betonu, golog dupeta, ispovraćan i pijan, i bilo mi je prelepo, i udobnije od bilo kog kreveta. Svi nastavnici bili su tu, ali su izgledali drugačije, svi moji prijatelji bili su tu, ali to nisu bili oni. Ili su svi oni bili to što su bili i nekad, a ja sam bio neko drugi. Setio sam se Ane, koja je završila školu još pre godinu dana i sad je bila ko zna gde i ko zna koga je vukla za nos. Ana mi je u tom trenutku pomalo nedostajala. I Didi mi je nedostajao. I ja sam samome sebi

nedostajao. Udario sam sebi jak šamar levom rukom, ustao sa klupice i pošao kući.

***

Nekoliko dana kasnije, u nedelju, išao sam, naravno, kod ćaleta na nedeljni ručak. U autobusu su ponovo bile one dve klinke i saznao sam kako se ona koja je pričala o Peci u međuvremenu i smuvala s njim. Prepričavala je Pecine poduhvate, a druga klinka je, kao i prošlog puta, ćutke slušala.

– Jao, Peca je divan. Prekjuče je nekoj drolji iz drugog tri skinuo patike, a onda ih poklonio meni. Dan pre toga me je izveo na ručak u *Verdi*. Znaš, to je onaj najskuplji restoran na svetu. A dan pre toga ukrao je od tate BMW i provozao me po keju. A dan pre toga je...

Zvučalo je kao prokleta odbrojavanje. Pretpostavio sam da je prvog dana Peca rekao: „Neka bude svetlost.“ Klinke su izašle iz autobusa. Ispružio sam levu nogu koliko sam mogao ne bi li se Pecina devojka o nju saplela, ali ona je spretno preskakala sve prepreke i ja sam na kraju dobio lagani grč u listu.

Čuo sam ćaleta kako tera Ljubu na terasu, čuo sam Ljubu i zaključio da mu se ne dopada kad mu neko naređuje. Kad sam ušao, Ljuba je glavom udario u staklena vrata od terase i ona su naprsila. Moj ćale je uzeo kaiš i krenuo ka neposlušnom monstrumu, a ja sam se sklonio u dnevnu sobu, uveren da će ćale izgubiti glavu. Međutim, posle dva udarca kaišem Ljuba je počeo da cvili kao neka pička. Prišao sam da ga pogledam, međutim, tada je ponovo počeo da reži. Onda ga je moj ćale još jednom udario kaišem, posle čega je Ljuba zacvileo, a kad je okrenuo glavu i ugledao me, počeo je da reži. Onda ga je ćale izbacio na terasu, posle čega je Ljuba glavom udario o staklena vrata.

Ispostavilo se da će ručak biti mnogo neprijatniji nego inače. Ćale je ponovo pljuvao po mojim živim ranama.

– Sad si pri kraju srednje škole, da li si planirao koji ćeš fakultet da upišeš?

Zalogaj mi je zastao u grlu. Odložio sam escajg rešen da s jelom nastavim kada iscrpimo sve teme. Ispružio sam noge i ruke stavio iza glave.

- Nemam pojma šta ću da upišem – rekao sam.
  - A šta bi voleo da upišeš? Je l' ima nešto što te zanima? – ćale je zvučao kao da priča s potpunim idiotom.
  - Nema – rekao sam ja.
  - Eto, ideš u Pravno-birotehničku školu. Ne bi bilo loše da upišeš Pravni fakultet. To ti je nekako kao nastavak srednje škole.
  - Uuu, do jaja.
  - Pa dobro, sećam se da si voleo istoriju u osnovnoj školi. Hoćeš li možda da upišeš istoriju?
  - Ne znam... neću. Voleo sam istoriju, ali mi je glupo da upisujem fakultet zato što sam nešto nekad voleo.
  - Pravni fakultet je zgodan. Kad završiš pravni, možeš da se baviš čime hoćeš.
  - To je onda kao i da nisi završio fakultet.
  - Kako to misliš?
  - Nemam pojma, zajebavam se s tobom.
- Dok je diplomirani inženjer govorio, njegova žena gledala je u mene, njena ćerka gledala je u mene, a Ljuba je udarao glavom o vrata terase.
- A pisanje? Ti si oduvek lepo pisao. Da upišeš neki fakultet koji će ti pomoći da malo razviješ taj dar?
  - Ne postoji fakultet za pisanje. Postoji Filološki, ali taj je za čitanje onoga što su drugi napisali, a ja ne volim da čitam. Za pisanje ne treba ni završena osnovna škola. Treba samo da znaš gramatiku i da imaš o čemu da pišeš, a ja slabo stojim i s jednim i s drugim. Jebeš pisanje.
  - Jedi, ohladiće ti se ručak – rekao je ćale.
  - 'Oću, 'oću.
- On je uzeo nekoliko zalogaja, a onda je nastavio.
- I još nešto, taj tvoj izgled...
  - Šta s mojim izgledom!? – dreknuo sam, jer je matori zaista počeo da preteruje.
  - Pa, znaš, oblačio si se više od godinu dana normalno, kao i svi ostali momci, ali si pre izvesnog vremena ponovo počeo sa zihernadlama, s tim starkama i crnim duksericama.
  - Šta sereš, matori, pa ti si me lično jednom ošišao na čiroki. Šta sad kukaš?

– Iju, nisi ga valjda ti šišao na čiroki – otelo se ćaletovoj ženi.
– Dobro, to je bilo pre. Bio si mlad, imao si šesnaest godina, izludovao si se. Kad ćeš, ako nećeš tada? Ali sada kad zakoraćuješ u ozbiljan život, trebalo bi da povućeš crtu kad su te budalaštine u pitanju.
– Ne seri, ćale, molim te. Da neću možda bolje da uradim prijemni za fakultet ako skinem zihernadlu?!

– Ti moraš da shvatiš da je ovo što ti pričam za tvoje dobro. Završavaš školu, pametan si dečko, imaš divnu devojkicu...

E tu mi je prekipelo. Spustio sam ruke na sto, pogrbio se ka ćaletu i rekao: – Šta ti znaš? Ti pojma nemaš šta se u mom životu dešava. Šta ti znaš o mojoj devojkicu, šta ti znaš o tome da li sam ja pametan? Viđamo se jednom nedeljno na dva sata i ti si sve to uspeo da zaključiš? Smesta prestani da pričaš o mojoj budućnosti, ili odo' ja.

– Ja sam samo mislio da ti ukažem na neke...

– Dobro, odo' ja.

Ustao sam i krenuo ka izlazu iz stana. Bio sam brz, tako da ćale, njegova žena, a kamoli njena ćerka nisu ni stigli da reaguju. Na izlasku, kroz mutno napuklo staklo od vrata terase video sam veliku crnu režeću senku.

– Ma da se nosiš i ti u pićku materinu – rekao sam Ljubi i izašao iz stana.

Napolju su me složno sačekali žuto sunce, plavo nebo, zelena trava, crvene ljuljaške i jedna plavooka devojkicu s lepim sisama koja je prošla pored mene trudivši se da gleda u stranu.

***

Poslednji dan srednje škole nešto je čega se babe i dede sećaju pre nego što otegnu papke. Ja poslednjeg dana nisam ni došao u školu, što je znaćilo da nikad neću otegnuti papke, ili da ću se, ako se to ipak desi, sećati nećeg drugog. Anita me je pozvala telefonom i podnela izveštaj: – Pola odeljenja nije ni došlo, ostali su sedeli u školi tri ćasa, pa ih je razredni pustio.

– Gde si ti bila?

– Popunjavala sam svedoćanstva. Odlićan si, samo da znaš.

– Odlićan? Kako?

- Nastavnik iz fizičkog ti je zaključio pet.
- Nisam nijednom otišao na to usrano fizičko, a on mi je zaključio pet. Školski sistem se raspada.
- Ti sereš umesto da budeš zahvalan.
- Serem zato što sam zahvalan. Je l' se neko napio danas u školi?
- Nije.
- Ni Baki ni Toza ni Kosta?
- Nijedan od njih se nije pojavio u školi.

***

Za maturski ispit, naravno, nisam učio, pošto sam se u martu časno izborio za to, zajedno sa ostalim beogradskim maturantima. Tog dana strpali su nas u neke učionice, podelili nam testove iz raznih predmeta i dali nam dva sata da sve to rešimo. Ja sam popunjavao nasumice i izašao posle deset minuta. Većina se ipak trudila da napravi nešto od svog ispita zrelosti. Dva dana kasnije došli smo po svedočanstva. Umesto svečane ceremonije, sve se dešavalo kao i prethodnih godina. Razredni je sedeo u učionici sa svedočanstvima, mi bismo stihijski nailazili, a on bi nam uz stisak ruke davao naše hartije. Ovog puta smo uz svedočanstva dobijali i diplome iz osnovne škole, što je bio i formalni rastanak od zgrade u Lole Ribara. U učionici je osim razrednog bila i Anita, koja je kao predsednik odeljenske zajednice pomagala oko svedočanstava. Ušao sam u učionicu, razmenio jedan pogled s njom, prišao razrednom, koji je, uručivši mi svedočanstva i diplome iz osnovne škole, rekao: – E, jebiga, ko će sad da mi menja devize i nosi smrznuto meso kući?

Razredni više nikada Dijani nije spominjao Anitu i mene. Tajna kako je za to saznao ostala je s njim u Pravno-birotehničkoj.

Izašao sam iz učionice i u hodniku naleteo na Milenu, koja je u ruci držala papire.

– Kako si prošao na maturskom? – pitala je, a ja sam pogledao u svedočanstvo: – Dobar, tri.

– I ja. Je l' se vidimo na maturskoj večeri?

– Valjda se vidimo – rekao sam.

Lagano sam krenuo niz stepenice, kad me je Milena iznenada uhvatila za ruku, privukla sebi i poljubila u usta.

– Za slučaj da se ne vidimo – rekla je, a zatim mi pustila ruku.

Izašao sam u školsko dvorište. Ložać Bekim je pokušavao da u rupu na sredini školskog dvorišta ugura golemu sadnicu. Bila je to gomila zemlje iz koje je štrčala jedna smešna grančica, ni nalik drvetu.

– Koji je to kurac? – pitao sam ga, a Bekim mi je odgovorio: – Pljatan.

– Dobro, bre, kad će to da izraste? Svi ćemo da pocrkamo dok se neko ne odmori u hladu tog sranja. Još ako bude neko bombardovanje, pa nam sruši školsku zgradu...

– Kakvo bombardovanje, šta sereš, malji?

– Ma serem. Aj vidimo se!

Bekim mi je u znak pozdrava pokazao tradicionalna šiptarska dva prsta, simbol pobeđe. Pljunuo sam u onu rupu, u nadi da zbog toga platan nikada neće izrasti kako treba i Bekimu otpozdravio šiptarski, s dva prsta. Onda sam par sekundi gledao u sunčevu senku koja je obasjavala zapadni zid dvorišta. Pod njom je zid izgledao oronulo, a otvoreni prozori otkrivali su glave klinaca koji su sedeli na času. Njihove kose su sijale. Naletele su mi u glavu neke tužne misli, neki trenuci kojih odavno više nije bilo, a koji od ovog dana nikada više neće moći da se dese. Da li sam uzeo onoliko koliko su mi ti trenuci nudili? Ili sam možda uzeo i više? Duboko sam udahnuo, a kad sam izdahnuo počeo sam da plačem. Ispustio sam zvuk nalik pijukanju pileta, a Bekim je podigao glavu da vidi šta se to dešava. Okrenuo sam se i otišao iz Pravno-birotehničke.

***

Matursko veče bilo je jahanje mrtvog konja, a to je bilo kristalno jasno. Jedva sam se nekako privikao na to da više nema škole, a trebalo je to jedno prokleta veče izdržati i gledati svim onim ljudima u lica. Dijana me je obavestila da će neki njen dalji rođak biti voditelj programa, da je njen kum organizator maturske večeri, a da je otac njene najbolje drugarice šef orkestra koji će svirati. Bio sam, dakle, pod prismotrom. Svi su oni dobro znali kako izgledam i svi će paziti da ne napravim neku glupost. U zavisnosti od toga kolikih će

razmera biti glupost koju ću napraviti, oni će mi lično odseći jaja, ili će reći Dijani šta se desilo pa će mi ih ona seći tri dana i tri noći.

U hotel *Interkontinental* došao sam gradskim autobusom. Na sebi sam imao farmerke, majicu i ćaletov sako. U uvu mi je bila zihernadla, a na nogama ćaletove cipele. Bio sam sveže ošišan na ćelavo. U fioci mog radnog stola pronašao sam bensedine od deset miligrama stare preko dve godine, rešen da ih u slučaju nužde popijem i napokon umrem. Onda sam počeo da nailazim na poznata lica. Lica su mi se unosila u lice, kezeći se i tresući mi šaku. Neki su me i ljubili, a neki su čak hteli i da se slikaju sa mnom. Odjednom smo bili najbolji drugovi, a najveći deo njih u protekle četiri godine nije mogao da me vidi očima. Proslavljali su što me vide poslednji put. Na samom početku večeri palo je grupno fotografisanje. Profesionalni fotograf slikao nas je ostavljajući svakom svoju vizit-kartu. Slike je trebalo narednog vikenda pokupiti negde na Novom Beogradu, a toliko para koliko je on tražio za jednu sliku ja nisam trošio ni za dve nedelje. Posle fotografisanja ušli smo u salu. Stolovi su bili poređani oko podijuma za igru, a ja sam zaždio ka jednom od udaljenijih kako bih bio što dalje od mesta dešavanja i znatiželjnih pogleda Dijaninih rođaka. Za moj sto seli su Toza, Baki, Kosta, Anita i još neke dve šmizle. Sve devojke bile su u večernjim haljinama. Dobro, to je bilo normalno jer je bilo matursko veče, ali zanimljivo u vezi s večernjim haljinama bilo je to što nijedna nije podrazumevala brushalter. Najčešće su u pitanju bila gola leđa, a ređe dekoltei do pupka. Sve u svemu, posle dva popijena špricera počeo je da mi se diže gde god da sam pogledao. Zaključio sam da neću izdržati, pa sam s narednom čašom špricera popio i dva bensedina. Deset miligrama bila je doza za konja, a ovaj konj tablete nije pio pune dve godine. Bio sam ubeđen da će me prikucati za patos. No, posle pete čaše špricera, sve te sise, leđa, noge i trbusi počeli su da igraju. Nekakva riba koju nikad dotad nisam video igrala je pored mog stola. Igrala je sa čašom u ruci, a onda mi je u jednom trenutku prišla i sve iz čaše prosula po mojoj majici. Onda se nagnula i rekla mi: „Izvini.“ Oprostio sam joj, a ona je otišla do narednog stola i nekom tipu sručila čašu kisele na kravatu. Zatim se nagnula ka njemu i počela da se izvinjava.

Orkestar je udario po narodnjacima od samog početka, što je mnoge pokosilo. Gledao sam devojke, koje su četiri godine sedele u klupama i učile, kako opsednute mračnim silama igraju po stolovima, pored stolova i ispod stolova. Sise su im ispadale iz haljina, a one su se tome slatko smejale. Protrčavale su između stolova, a mi smo ih hvatali za noge i dupeta. Nisu nam uzimale za zlo. Kelneri su donosili i neku jadnu klopku, list salate, tanku tvrdu šniclu i moker pomfrit koji je bio previše sladak. Te splačine niko nije ni okusio, već su one pod vibracijama divljeg plesa nekad mirnih i tihih devojaka ispadale iz tanjira na patos. Popio sam još dva bensedina i još nekoliko čaša špricera koji je bio sve deblji i deblji, da bi se na kraju pretvorio u čisto vino. Ustao sam od stola i izašao iz sale.

U hodniku je stajalo mnogo ljudi. Bili su mirniji od onih koji su igrali u sali, ali oni koji su izlazili iz nje, već posle nepunog sata opijeni narodnjacima i flašom, prilazili su devojkama i momcima i štivali ih, uz smeh. Otišao sam u WC i tamo video Kostu kako piša u lavabo i dere se na sav glas.

– AAAAAAAAAA! – urlao je.

Stajao sam i razmišljao šta bih ja mogao da radim u WC-u pošto mi se nije ni sralo ni pišalo.

– AAAAAAAAAA! – urlao je i dalje Kosta, ali više nije pišao, već je samo gologuz, s jednom nogom na lavabou, stajao raširenih ruku i gledao u neonsko svetlo na plafonu.

Neki momci su ušli u WC, a kad su videli Kostu i mene odmah su izašli napolje. Kosta je zatim spustio nogu s lavaboa, zakopčao pantalone i započeo razgovor sa mnom: – Burazeru, da li si primetio... možda... one ribe... sve te ribe... igraju... njihove sise ispadaju... noge... sise... ispadaju... sve te ribe nisam za četiri godine ni... video... ni... čuo... ohhh...

– Video sam, Kosta.

Kosta je jedva sastavljao rečenice. Bio je pijaniji od mene za barem četiri pića.

– Pa šta sad da radimo? – pitao me je.

– S tim ribama?

– Ma neee, šta da radimo... ovde, u WC-u? Da razbijemo nešto?

– Može – rekao sam.

Kosta je zatim nogom razvalio vrata od jedne kabine, u kojoj je, kako se ispostavilo, sve vreme sedeo neki nesrećnik i slušao nas. Pantalone su mu bile navučene, poklopac od šolje spušten. Hteo je da pobjegne od maturske večeri. Kosta je počeo da viče „AAAAAAA!“, a tip je nastavio da sedi na WC-šolji, samo su mu oči bile veće. Kosta je zatim zalupio ta vrata i uleteo u sledeću kabinu. Ta je bila prazna, a Kosta je iz sve snage šutnuo WC-šolju koja se od udarca polomila. Ja sam pritrčao i uhvatio vodokotlić. Cimnuo sam ga ka sebi, a vodokotlić je pukao i pao mi pred noge. Voda je kuljala po mojim i Kostinim pantalonama. U WC su zatim uletela tri nepoznata tipa. Kad su videli šta radimo, počeli su da urlaju i da lome sve pred sobom. Šutirali su i lomili lavaboe, neonke, pločice i limene držače za toalet-papir. Jedan je čak skinuo pantalone i počeo da kenja nasred poda. Izašao sam iz WC-a, a Kosta je ostao unutra s njima. Pitao sam se kako niko nije pozvao hotelsko obezbeđenje zbog vandalizma u klozetu, ali sam napolju ustanovio da su narodnjaci iz svečane sale bili mnogo glasniji od svega što se dešavalo u ostalom delu sveta, tako da je demoliranje lavaboa i vodokotlića prošlo nezapaženo. Ušao sam zatim u ženski WC.

***

U ženskom WC-u bilo je tiho. Ušao sam u jednu od kabina i seo na WC-šolju. Samo sam sedeo i slušao. Najjači zvuk bilo je zujanje u mojim ušima, pa žuborenje vode u vodokotlićima, pa narodnjaci koji su dopirali spolja. Kad bi se vrata od WC-a otvorila narodnjaci bi bili glasniji, a kad bi se vrata zatvorila, narodnjaci bi ponovo postali podmuklo tihi. Nekoliko puta devojke bi pokušavale da uđu u moju kabinu, ali pošto je bilo zaključano, svaka bi se izvinila i ušla u neku drugu. Sve su to bile one rospije u večernjim haljinama, s pihtijastim sisama, salastim trbusima i koščatim zglobovima. U WC-u bi se vraćale u stvarnost i postajale bi fine mamine devojčice koje se izvinjavaju kada nagrnu u zaključanu WC-kabinu. Otključao sam kabinu i čekao.

Prva osoba koja je ušla u moju kabinu bila je Milena. Otvorila je vrata i pogledala me razrogačenih očiju. I meni i njoj bilo je sve jasno. Dijaninih rođaka nije bilo nigde na vidiku. Uletela je u kabinu i za sobom zaključala vrata. Svukao sam bretele s njene haljine i sise su sevnule. Bila je bucmasta, to da, ali je bila sasvim okej. I više

nego okej. Krenuli smo u divljačko žvalavljenje. Sise su joj bile znojave, dah joj je pomalo smrdeo na vino, a ja sam posle nekoliko sekundi zaključio da ipak nisam dovoljno pijan da bih se upuštao u sve to. Demoliranje muškog WC-a me je skoro sasvim povratilo. Hvatao sam je, prsti su mi klizili po njenoj koži, zavlačio sam joj šake u gaćice, stiskao, dahtao, grčio sve mišiće, pokušavajući da se nateram da mi se matursko veče sviđa, ali nije išlo. Matursko veče bilo je trulo do jaja. Počeo sam da smišljam neki izgovor, bilo kakav, da bih se odvojio od Milene i pridružio flaši u prostoriji s narodnjacima.

– Milena... Milena... ne bih da te povredim...

– Oh, ne, ne... NE ! NE BOJ SE TI NIŠTA!

– Milena... ja sam svinja.

– OH, SLATKA MALA SVINJA, OH, OH!

Milena je bila dobra devojka, jedna od onih koje sranja prave samo na maturskoj večeri i eventualno ponekom letovanju. Nije mogla da propusti retku priliku da napravi sranje. Grčevito me je držala, jednom rukom za vrat, a drugom za glavu.

– Milena... ovo nije okej.

– Ohhh, OOHHHH!

Onda sam odlučio da izazovem neku prirodnu nepogodu, da prizovem višu silu, kako bih se izvukao. U muškom WC-u primetio sam da je WC-šolja najslabiji deo inventara. Ako bih Milenu posadio na WC-šolju i onda legao svom težinom preko nje, garantovano bismo je polomili. A kad se jednom polomi WC-šolja na kojoj je trebalo da se desi tucanje, tu tucanja više nema. Ustao sam sa WC-šolje i jedno vreme držao Milenu priljublenu uz vrata. Ljubili smo se kao pomahnitali i sad mi se cela situacija najednom dopala. Sad sam hteo da je tucam. I to više od svega. Nasadio sam je na WC-šolju i podigao joj noge. Neiskusna u pravljenju gluposti, Milena je suznim očima gledala u plafon, a usta su joj bila čvrsto zatvorena. Skinuo sam pantalone, podigao joj suknju, a kad sam hteo gaćice da joj pomerim u stranu, video sam da ne ide. Milena se suznih očiju malo promeškoljila, ja sam uhvatio donji deo njenih gaćica, pomerio ih i baš u trenutku kad sam ugledao cilj, sve se polomilo. Šolja je pukla, a ja sam brže-bolje uhvatio Milenu za leđa kako ne bi pala na komade keramike. Ali Milena je bila teška, pa sam se drugom rukom

uhvatio za vodokotlić koji je istog sekunda pukao. Onda je Milena počela da vrišti, a sledećeg trenutka oboje smo pali na patos.

Nekako se potrefilo da sam ja pao prvi, a Milena preko mene, tako da joj nije bilo ništa. Delovi WC-šolje pocepali su jedan deo čaletovog sako, ali su promašili mene. Rekao sam Mileni da ide i da ćemo se naći kasnije u sali. Ona je poslušala i otrčala iz WC-a. Ja sam polako ustao, skinuo sako, uzeo jedan veći komad bele keramike i isekao se po rukama. Rezovi su bili kratki i drčni, a kad sam video krv, odmah mi je bilo lakše. Izašao sam iz kabine, a ispred nje su me dočekale dve devojke i nastavnica istorije. Gledale su zabezegnuto moje ruke i slomljenu WC-šolju.

– Dečko, je l' ti treba pomoć? – pitala je istoričarka. Toliko retko sam bio na njenim časovima da mi nikada nije naučila ime.

– Ne, imam svu pomoć koja mi je potrebna – rekao sam i iz džepa izvadio dva bensedina. Stavio sam ih u usta i popio s vodom iz lavaboa.

***

Kad sam se vratio u svečanu salu, tamo je vladao potpuni haos. Narodnjaci su treštali, tanjiri su bili porazbijani, a devojke su i dalje igrale. Jedna veća grupa igrala je kolo. Seo sam za jedan sto i, kao za inat, ti kreteni su počeli da motaju kolo oko mene. Imali su one idiotske blentave izraze kakve samo mogu da imaju ljudi koji igraju kolo. Držali su se za ruke i njima drмали gore-dole, napred-nazad, u ritmu muzike. Gledali su u nekom neodređenom pravcu i bilo im je sasvim svejedno. Bolelo ih je dupe i za matursko veče i za moje isečene ruke i za kolo. Sve koji igraju kolo boli dupe za kolo. Ili barem tako izgledaju. Za nekoliko trenutaka više ih nije bilo, kolo su motali oko drugih stolova. Čaletov sako stavio sam na stolicu pored one na kojoj sam sedeo. Bio je mokar, flekav od krvi i isečen na nekoliko mesta. Prišla mi je Anita, a ja sam preko njenog ramena video voditelja programa kako zainteresovano gleda u mom pravcu. Anita mi je sela u krilo, dok sam ja gledao u prostor između njenih sisa koji je bio potpuno mokar od znoja. Polizao sam taj deo između sisa, a onda sam video voditelja programa kako se nešto domundava sa šefom orkestra. Ovaj je svirao harmoniku, pričao s

njim i gledao u mene. Mora da je barem jednu od te tri stvari radio preko kurca.

– Gde si bio, šta ti je to na rukama, imaš jednu posekotinu na čelu, šta se desilo?!

Bujica Anitinih pitanja, a odgovor je bio samo moj ležerni osmeh. Sve sam ih držao u šaci. Dohvatio sam flašu vina i nategnuo. Otpio sam možda sedam gutljaja, tri puta udahnuo vazduh, da bi se na kraju svečana sala okrenula oko mene i pomerila tepih ispod moje stolice. Bio sam na podu, a sala se sve življe okretala oko mene. Zanimljivo, brže se okretala kad zažmurim.

– Pijana stoko! – viknula je Anita i pokušala da me podigne s patosa.

Primetio sam da joj se gadi da me hvata za ruke, zbog sve te krvi. Video sam zatim kako nekog zove, a onda su mi prišla dva tipa i podigla me. Baki i Toza.

– Čelavi, al' si se uradio – bilo je jedino što sam čuo.

Postavili su me na jednu stolicu u dnu sale, a na podu pored te stolice ležao je Kosta, kome je očigledno bilo još gore nego meni. Obuhvatilo me je slatko mrtvilo i prilično ravnodušno sam gledao ljude koji su igrali. Ravnodušno sam razmišljao i o stvarima koje su mi se desile u protekle četiri godine, a najravnodušniji sam bio prema svemu što je tek trebalo da se desi. Na ovom svetu sasvim slučajno smo se obreli, i kad umremo, bićemo samo gomila đubreta koju izjedaju crvi, pa samim tim nećemo biti u stanju nikome da razbijemo njušku zbog svih sranja koja su nam se u životu desila.

Video sam Anitu kako s nekim nepoznatim tipom igra u kolu. Taj tip ju je, umesto za ruke, držao za dupe, a ona se smeškala. Sisati ološ. A šta je drugo mogla da bude osoba koja je pristala da se jebe sa mnom, iza leđa Dijane Janković. Dijana je bila jedina okej osoba u mom životu i zato ju je trebalo izbaciti iz njega. U jednom trenutku prišla mi je Milena i nešto pokušala da me pita. Ništa nisam ni video, ni razumeo, ni čuo. Milena se zatim okrenula i otišla i više je nikada u životu nisam video. Zatim su mi prišli Toza i Baki. Zanimljivo, njih sam sve razumeo.

– Čelavi, idemo mi na neki splav. 'Oćeš i ti sa nama?

– Neću.

– Okej, aj vidimo se onda.

Uhvatili su Kostu koji nije davao znake života i s njim u rukama otišli iz *Interkontinental*a. I više ih nikada u životu nisam video.

Situacija je zatim naglo počela da se smiruje i u tom trenutku, ne znam koliko je bilo sati, samo je jedna grupica najupornijih i dalje vezla kolo. Ostali su sedeli za stolovima. Noge su im bile ispružene, a devojkama su haljine bile izgužvane. Koža im se u međuvremenu osušila, tako da su sad izgledale prilično jadno. Vrhunac njihovog života došao je te noći, ali je iste noći i otišao. Kao jedna kometa u stripu o Zagoru, koja diže mrtve i tera ih da ubijaju žive. Napokon je i muzika rešila da napravi pauzu, tako da su ubrzo sedeli za velikim četvrtastim stolom i ždrali, a kroz salu je išla muzika iz ofa. Latinoamerički instrumentali, koji ubijaju svaku volju za zabavom. Ustao sam i žmurečki, da se ne bih isprovraćao, pitao prvu osobu na koju sam nabasao koliko ima sati.

– Pola jedan, rekla je osoba, a ni posle zvuka njenog glasa nisam bio u stanju da ustanovim da li je u pitanju bilo mlado ili staro, muško ili žensko. Celo veče je protutnjalo za manje od tri sata.

Ustao sam i krenuo ka izlazu iz sale. Dok sam prolazio pored mikrofona, nisam izdržao i rekao sam u njega: „Ja sam vaš Bog.“ Iz moje perspektive to je zvučalo kao mumlanje, ali je publika očigledno dobro čula šta sam rekao, jer je usledilo par zvižduka, a nekoliko zgužvanih salveta poletelo je ka meni.

Taksisti sam rekao gde stanujem, a on je nadržano uključio taksimetar i krenuo ka mostu. U vozilu su se čuli samo glasovi njegovih kolega iz radio stanice i zujanje motora.

– Šta je, matursko veče, a? – pitao je taksista, najverovatnije samo da bi se uverio kako nije izgubio moć govora.

– Ne – odgovorio sam.

– Šta sereš, izašao si iz *Interkontinental*a, sav isečen. To je matursko veče, nema greške.

– Nije.

Taksista je ućutao i vozio preko mosta.

Bio sam strašno pijan, ali sam u jednom trenutku, negde kod Trga Republike, shvatio da nemam da mu platim za vožnju dužu od te.

– Stani, ovde ću da izađem – rekao sam mu.

Taksista je stao, ja sam mu dao sve što sam imao i izašao iz taksija. Bio je vikend i centar grada je bio pun. Ljudi su čekali noćne

autobuse. Ja sam se niz Ulicu 29. novembra teturao kući, a beli kamion ispred mene prao je asfalt. Ispred zgrade sam se setio da sam u *Interkontinentalu* zaboravio čaletov sako. Pokušao sam da pogledam u zvezdano nebo i otišao na spavanje.

***

Narednih dana zavladao je opaka vrućina. Najčešće sam ležao u krevetu i zevao u plafon ili televizor. Slušao sam muziku i viđao sam se češće s Dijanom, a nešto ređe sa Didijem. Anite nije bilo da se javi čitave dve nedelje. Izgleda da nije htela da razgovara o maturskoj večeri i o ruci onog tipa na njenom dupetu. Ali ni ja nisam hteo da razgovaram o maturskoj večeri. Matursko veče bilo je košmar i nije vredelo vraćati se na ono što je to veče sa sobom donelo. Utoliko pre što je isto veče i odnelo sve što je donelo. Već narednog dana nije bilo nikakvih posledica, osim mamurluka koji me je mučio do dva sata po podne, a onda je u dva i pet iznenada prestao. Dijanini kumovi i rođaci nisu propevali.

Napokon, odlučio sam da pozovem Anitu. Dogovorili smo se da se vidimo. Bilo je rano popodne, Dijana tek što je otišla u školu, a napolju je vladala paklena vrućina. Anita mi je s vrata izazvala erekciju, pošto je nosila kratku majicu na bretele ispod koje nije bilo brushaltera, a noge je provukla kroz superkratak teksas šorts. Sela je na moj krevet i zapalila cigaretu. Dotad nije pušila.

– Ljudi koji kasno počnu sa pušenjem, imaju veće šanse da umru od raka – rekao sam joj.

– E, baš me boli uvo. Od nečeg mora da se umre.

– Nećeš tako da pričaš kad prigusti.

– Daj mi pikslu.

Doneo sam Aniti pikslu, a ona je sedela i cuclala tanku cigaretu s belim filterom. Svaki put kad bi uvlačila dim skupila bi oči, a ceo donji deo lica joj se deformisao u nekakav oblik nalik licu mravojeda. Izgledala je jadno. To, međutim, nije pogodilo moj libido, pošto sam joj već posle dva minuta stavio ruku na butinu. Butina je bila vrela i dan je bio vreo i meni se majica lepila za leđa.

– Nemoj – rekla je Anita.

E, to je već bio šok. Prvi put sam od nje čuo „nemoj“.

– Šta, bre, nemoj?

– Nemoj, ne mogu.

– Šta ne možeš?

– Ne mogu da se tucam s tobom.

Kasno proleće pretvaralo se u loše leto.

– Imam dečka.

– Šta?

– Imam dečka.

– Otkad?

– Pa upoznali smo se na maturskoj večeri. Znaš da smo slavili zajedno sa Saobraćajnom.

– Prvi put čujem.

– E, pa slavili smo zajedno sa Saobraćajnom školom i on i ja smo se upoznali te večeri i ja sam se zaljubila i eto tako.

Znači, zato je na maturskoj večeri bilo toliko ljudi koji mi uopšte nisu bili poznati. Anitin dečko verovatno je bio onaj „ruka na dupetu“ tip. Dok su se oni upoznawali i dok se rađala ljubav, ja sam pijan lazio po patosu.

– Pa, dobro. I ja imam devojkicu pa mi ništa ne fali da se malo zezam i s tobom.

– Ne razumeš. Ti svoju devojkicu ne voliš. Da je voliš, ne bi je varao. Ja svog dečka volim i ne mogu da ga varam. Kad ga više ne budem volela, onda ću da raskinem s njim. Sigurno neću da ga varam.

Anita mi je očitala lekciju o moralu, ali ja sam bio u specifičnom raspoloženju, valjda je bilo mnogo toplo, pa nisam mnogo razmišljao o njenim rečima, već sam neprestano navaljivao.

– Ajde malo, ajde malo. Jednom za kraj, ajde, ajde, ajde!

– Kako ne shvataš, jednostavno NE MOGU.

– Ajde, ajde, moraš moći. Duguješ mi to!

– Kako ti to dugujem?

– Pa, pogledaj koje sam ja govno od čoveka. Ti si bila s govnetom tri meseca. DUGUJEŠ MI! I nisi smela da dođeš tako obučena kod mene.

– Ti u meni vidiš samo seksualni objekat!

– Nije istina, ti si mi drugarica, ali u ovom trenutku to mi duguješ!

– Stvarno sam ti drugarica?

– Više od svega na svetu si mi drugarica, a zatim sve ostalo!

Oh, kako sam samo srao.

– Ajde, dobro onda.

Ali sam srao s efektom.

– Ali samo ovaj put. Posle nema više – dodala je Anita.

– Dogovoreno. Skidaj se.

Anita je skinula kratki teksas šorts, a ispod nije bilo gaćica. Pao mi je mrak na oči, a znoj je kapao niz čelo. Celog života najviše sam se znojio po čelu. Dok je Anita skidala majicu, ja sam spustio roletnu, ali sam ostavio otvoren prozor. Kroz proreze između drvenih letvi, prolazili su sunčevi zraci, toplota i miris vlažnog drveta. Roletne su se znojile.

***

Dok sam se tuširao, bilo mi je loše. U kupatilu nije bilo roletni, a pod sunčevim zracima moja koža je izgledala ružno. Trudio sam se da ne gledam svoju kožu, već sam gledao u pločice na zidu. Gospode bože, kakvo sam ja đubre bio. Obrisao sam se i poželeo da, kad se vratim u sobu, tamo više ne bude Anite, ali ona je bila tamo, samo se u međuvremenu obukla i zapalila cigaretu. Seo sam pored nje.

– Jesi li sad zadovoljan?

– Nisam. Osećam se trulo.

– I meni je trulo. Prevarila sam dečka, a nismo čestito ni počeli da se zabavljamo.

– Oh, to nije bila prevara. To je bila naplata duga. Samo ti uživaj i pozdravi dečka. Neću više da te spopadam.

– Nego, šta ćeš ti da upišeš?

Gledao sam je nekoliko sekundi i razmišljao da li da je gurnem kroz prozor, a onda sam zaključio da bi to dodatno pogoršalo situaciju.

– Koliko je sati?

– Tri i dvadeset pet – rekla je Anita.

– Au, majku mu! Pa, ja kasnim!

– Šta ti je odjednom? Gde kasniš?

– Moram da se vidim s jednim ortakom. Obećao sam mu da ću kod njega doći u tri. Jebote, potpuno sam zaboravio!

– Ma, nema veze, neće ortak da se ljuti. Pozovi ga i reci mu da se nešto isprečilo.

- O, ne, ne mogu da ga zovem. Umrila mu je majka.
- Umrila mu je majka?!
- Da, prekjuče. Zamolio me je da dođem i pomognem mu oko sahrane.
- I ti si na to zaboravio?!
- Ma, totalno sam izludeo. Nemam pojma šta mi se dešava. Diži se, moram da krećem.

Anita je prevrnula očima i ustala. Cigaretu nije htela da ugasi, već je s njom u ustima izašla iz mog stana. Njeno lice s cigaretom u ustima izgledalo je kao lice potpunog kretena. Oči su joj bile skoro zatvorene zbog dima koji ih je šticao, a donji deo lica imao je onaj grozni izraz mravojeda. Nisam izdržao: – Izvadi tu prokletu cigaretu iz usta. Izgledaš kao idiot!

– Šta? – rekla je ona sa sve cigaretom u ustima. Oči su joj se još više skupile, a lice mravojeda malo se pomerilo.

– Ništa.

Kad smo izašli na ulicu, sunce me je ošamutilo. Prvi put posle tri dana bio sam napolju.

– Gde ti stanuje taj drug?

– Onamo – rekao sam.

Pokušao sam da odredim pravac kojim Anita sigurno neće ići, pa sam pokazao na neku krivolevu uličicu, severozapadno od moje zgrade.

– Ništa onda. Mislila sam da te otpratim do tamo, ali mi uopšte nije usput. Vidimo se.

Anita me je poljubila u obraz. Za tu priliku izvadila je cigaretu iz usta. Onda je svoje dupe i svoje sise odnela u pravcu suprotnom od onog kojim sam ja išao. Zamakao sam iza ćoška i sačekao nekoliko minuta, kako bih bio siguran da je Anita nestala iz vidokruga. Onda sam se vratio kući.

***

Stvari s Anitom učinile su da mi se Dijana potpuno zgadi. Bila je odvratna mala histerična glupača s rogovima do neba. Išla je u tu glupu školu, sedela u tim glupim klupama, verujući da je u soliteru u 29. novembra čeka verni Boban Šestić. A u tom soliteru sedeo je

đavolov drugar Boban Šestić, pičkopaćeničko govance. Ležao sam u krevetu i kezio zube jednoj bubi koja je trčala preko zida. Buba je otrčala iza jednog postera, a ja sam se onda kezio tom posteru. No, poster nije reagovao, pa sam kezio zube svakom komadu nameštaja u sobi. Onda sam prestao da kezim zube i pokušao da se saberem. Od života nisam imao ništa. Škole više nije bilo, imao sam jednog poludrugog teškog 95 kila, imao sam histeričnu priglupu devojkicu, švalerku više nisam imao jer je pronašla ljubav svog života, keva je u svojoj sobi gledala TV, a ćale je negde na Novom Beogradu terao Ljubu na terasu. Pored svega, bilo je i nesnosno vruće. Istog trenutka odlučio sam da upišem Pravni fakultet. Znao sam da je to bila najgluplja odluka koju sam mogao da donesem, ali se tako lepo slagala sa ostalim segmentima mog života da je bio greh ne doneti je.

– Pravni fakultet? Bravo, majstore! – rekao je ćale na narednom nedeljnom ručku.

– Da, podrobno sam razmišljao o svemu i zaključio da je Pravni fakultet prava stvar za mene.

– Bravo, bravo, prava odluka. Ti si mudar dečko.

– Da, do jaja sam pametan.

– A prijemni?

– Ništa se ti ne boj. Istorija i srpski, jedine dve stvari koje su mi dobro išle u životu.

Obe, doduše, još u osnovnoj. Ćale je posle malo pričao o politici, a onda je zaključio kako će Svetsko prvenstvo u fudbalu biti mnogo dobro. Svetsko prvenstvo je počinjalo za sedam dana i bilo je jedna od retkih svetlih tačaka u protekle četiri godine. Možda i jedina, od prošlog Svetskog prvenstva, 1990.

***

Iznenadio sam se kad me je Vojvoda pozvao i predložio da gledamo utakmice kod njega kući. Fudbalska crkva bila je otvorena. S njim sam se u poslednjih godinu i po dana čuo možda pet puta, a videli smo se tačno dva puta. Jednom smo gledali derbi na TV-u, a drugi put smo išli na derbi. Dijana mi je predložila da neke utakmice gledamo zajedno, a na kraju, pozvao me je i Didi i rekao mi da se

preselio u Borču. U stvari, njegovi kumovi su na mesec dana otišli u Kinu, a on je bio zadužen da im za to vreme čuva stan. Jadni ljudi. Didi mi je rekao da neke od utakmica možemo da gledamo tamo i ja sam pristao. Socijalni život najednom je postao izuzetan, a sve to zahvaljujući fudbalu. Nažalost, Svetsko prvenstvo je trajalo svega tri nedelje, a meni je bilo potrebno da traje ceo život. Hvatala me je jeza od pomisli kako će život izgledati kad se prvenstvo završi.

Napravio sam određeni raspored. Prvenstvo se igralo u Americi, tako da je veći deo utakmica igran u neko idiotsko vreme. Snimke utakmica koje su igrane prethodne noći gledao sam kod Dijane, koja je u međuvremenu završila treći razred sa vrlodobrim uspehom. Ali nama nisu cvetale ruže i za vreme utakmice bismo se svađali ili tucali. Druga otežavajuća okolnost bila je što su snimci koji su prikazivani pre podne najčešće bili snimci nekih bezveznih utakmica. Gledali smo jednog prepodneva utakmicu Nigerija–Bugarska i Dijana se iščuđavala kako mogu da gledam ta sranja.

– Otkad Bugari igraju fudbal? I ovi crnci? Kako može to da te zanima? A kad naši igraju?

– Naši ne igraju. Sankcije su.

– Pa šta je onda toliko zanimljivo u vezi s tim prvenstvom?

– I da igraju, ionako ne bih navijao za naše, već za Italiju ili za Argentinu.

– Ali sad ne igraju ni jedni ni drugi. Za koga sad navijaš? Kad ćemo malo da radimo tuc-tuc? Moji će za dva sata da dođu s posla!

Onda bih ja nasrnuo na Dijanu, jednim okom bih gledao fudbal, a rukama i nogama bih se pentrao po njoj. Tako je bilo svakog prepodneva. Sestre su joj bile kod babe u selu, a roditelji su joj do tri po podne bili na poslu. Moje je bilo da dođem kod nje čim se probudim i odem kući u petnaest do tri, kako me njeni roditelji slučajno ne bi sreli. Nigerija je rasturila Bugare sa 3–0, a Dijana i ja smo odigrali 1–0. Onda je na televiziji išla repriza *Kockice*. Bio sam ljubitelj *Kockice* još od malih nogu i siguran sam da ću reprize gledati i kad mi bude bilo 25, 50 i 75 godina. No, Dijana nije volela *Kockicu*. Ona je htela da povećamo na 2–0.

– Ajde, bre, ej, ej, skidaj gaće! Šta gledaš to sranje? Za tog pedera pričaju da se izdire na decu.

– Nemoj tako da govoriš o Branku.

- Priča se i da je pedofil!
- Rekao sam ti, nemoj tako da pričaš o Branku Kockici! On je jebena legenda.
- Jebo te Branko, moji samo što nisu došli s posla. Imamo još samo malo vremena!
- Moram da pogledam *Kockicu*, jebiga.

Onda je Dijana otišla u drugu sobu i počela da razbija stvari. Ja sam otišao kući, a pošto nije bilo tramvaja, zakasnio sam da pogledam kraj emisije i naučim kako se najbolje čuva priroda. Narednog dana Dijana me je odmah ujutru zvala i pitala me da li ću da dođem. I ja sam otišao. Igrale su Rumunija i Švajcarska, a Dijana me je pitala: – Kako možeš da gledaš to sranje? Otkad to Rumuni igraju fudbal? Uf, ala mi je dosadno.

Dijana se verovatno gorko kajala što mi je predložila da zajedno pratimo Svetsko prvenstvo. Ja sam bio u emotivnoj oluji i imao sam fiks-ideju kako je potrebno da odgledam sve utakmice da bi mi bilo bolje. I gledao sam besomučno.

***

Kod Vojvode i kod Didija gledao sam večernje utakmice. Kod Vojvode je bilo baš dobro. Tu su bili on, Klip i Bata i ceo stan je u tim trenucima zračio veoma dobro. Izneli bismo televizor na terasu, posedali na stolice i gledali fudbal. Moji prijatelji iz osnovne nisu se mnogo pitali gde sam bio poslednje dve godine i to mi je godilo. Odlazio bih na spavanje potpuno srećan i spreman na sutrašnji odlazak kod Dijane.

No, kod Didija je bila druga priča. Kad sam prvi put otišao u Borču, shvatio sam da je čovek u teškoj krizi. Od stana svojih kumova napravio je lisičji brlog. Stvari su bile razbacane po patosu, a jedino što je jeo bile su pljeskavice, kojih je u zamrzivaču bilo barem pedeset kilograma. Jeo je pljeskavice s bajatim hlebom. Kad me je ugledao, bacio mi se u zagrljaj i odmah počeo da pravi meze za utakmicu. Argentina–Nigerija. Pljeskavice. Pivo. Igralo se kasno uveče.

- Čoveče, da znaš u kakvoj sam frci! – vikao je Didi i udario pesnicom u zid.

– Zašto, šta ti se dešava?

– Ne znam, znam samo da sam u velikoj frci! Sve te kurve, oh, sve te kurve, sve te noge i sise i... uf, uf, AAAA! – izgubio se on i počeo da nabada zid s obe ruke.

Potpuno sam ga razumeo, ali sam znao da za njegovu muku nema leka. Onda me je odveo u drugu sobu. Tamo je bio drugi televizor, za koji je bila priključena neka tajvanska video-konzola. Imao je samo jednu igricu, nekakvog kauboja koji puca u sve što se mrda. Imao je i plastični pištolj.

– Vidiš ovo, ovo je sve što imam! Samo nišanim i zamišljam sve te face ispred sebe. Sve te proklete face, usrane face ispred sebe! – zaurlao je on i počeo da puca iz plastičnog pištolja po elektronskim čovečuljcima na televizijskom ekranu. Bio je baš dobar. Tamanio ih je kao bube.

– Daj meni malo – rekao sam, a on mi je dodao pištolj i otišao u kuhinju da pripazi na pljeskavice. Usput je još jednom udario pesnicom o zid.

Išlo mi je loše. Pucao sam u čovečuljke, ali sam ih najvećim delom promašivao. Onda sam počeo da zamišljam kako su čovečuljci osobe iz stvarnog života i najednom mi je mnogo bolje krenulo. Dijana, ćale, keva, pa opet Dijana i još jednom Dijana, pa onda Anita, pa razredni, pa Kosta, pa Toza, pa Baki, pa opet Dijana, pa opet ćale, pa opet keva, pa Ana. Sve sam ih pobio. Didi je ušao u sobu.

– Sve sam ih pobio – rekao sam mu.

– Aha. Samo tako nastavi. Sad će pljeskavice, još malo.

Ja sam ponovo započeo igru i krenuo s masakrom. Ana, pa opet Ana, pa Dijana, pa Ana, pa Anita, pa Dolores. Pa onda ćale, keva, razredni, istoričarka, fizičarka, ložač Bekim, Toza, Kosta, Baki. Napravio sam malu pauzu i dopustio da mi neki čovečuljci promaknu. Zamislio sam da su to neke okej osobe. Vojvoda, Didi, Klip, Bata. A onda sam zapazio jednog smrdu koji me je neodoljivo podsećao na mene. Bio je mali, ćelav i gadan. Nanišanio sam i opalio, čovečuljak je ispustio elektronski „pi“ zvuk, a zatim je ispustio svoju elektronsku dušu. Napokon mi je uspelo da se ubijem. Onda je Didi ponovo ušao u sobu i rekao mi: – Eno ti pljeskavice na stolu, daj meni malo.

Dao sam mu oružje, otišao da vidim kako su ispale pljeskavice, a onda sam ga čuo kako urla: „AAAAAAA!“ Ubijao je svoje Dijane, Anite i Ane.

Kad smo završili s ubistvima, prešli smo na pljeskavice i pivo. Do utakmice su ostala još čitava dva sata, a mi smo već završili s klopom.

– Ne mogu nikako da izbijem onu kurvu iz glave – rekao je Didi, a ja sam pretpostavio da misli na Iris.

– Iris?

– A koju ti drugu kurvu znaš?

– Oh, znam ih i previše.

– Da, dobro. Na Iris mislim. Otkad smo završili školu, ne mogu da je izbijem iz glave. A tu je, na dva bloka odavde. Tu je kurva.

Iris je s majkom, ocem, sestrom i mačkom stanovala u Borči, centar dva.

– Pa šta ćemo da radimo? – pitao sam ga.

– Kako šta ćemo? Gledaćemo fudbal i dovoditi se do ludila misleći na kojekakve drolje! ETO ŠTA ĆEMO!

Onda je ustao iz fotelje i pustio narodnjake. Do daske. Narodnjaci su bili odvratni, ali on je već bio na kolenima i drao se ka plafonu.

– AAAAAAAA! AAAAAAAA!

Onda se začulo udaranje u zidove. Komšiluk se bunio. Didi je otišao do sobe u kojoj su mu stajali tegovi i počeo jednim tegom od deset kila da udara u zid. Udaranje s druge strane postalo je još jače. Didi je bacio teg na patos i iz sobe doneo olimpijsku šipku od dvadeset kila. Onda ju je uhvatio s obe ruke i počeo da ruši zid.

– NA! NA! ETO VAM NA! SVIMA!

Udaranje s druge strane zida je prestalo. Didi je onda utišao muziku, odneo tegove u drugu sobu i seo u fotelju.

– Komšije će pozvati policiju.

– Nek pozovu. Boli me kurac.

Didi je uključio televizor i stavio glavu u šake. Televizor je imao neki kvar s bojama, sve je vuklo na zeleno, a u gornjem delu ekrana ljudima su glave izgledale kao kruške. No, fudbal je mogao da se gleda.

***

Policija, i ako ju je neko pozvao, nije došla, a fudbal je počeo. Didi i ja smo ćutke gledali utakmicu. Na poluvremenu, Didi je izneo predlog: – Ajde da maltretiramo nekog telefonom.

– Ajde. Ali kako?

– Lepo, zvaćemo ih i nešto lupetati.

Ideja je izgledala sasvim dobro.

– A koga ćemo zvati? – pitao sam ga.

– Zvaćemo te kurve! Ti ćeš zvati moje kurve, a ja ću zvati tvoje kurve. Imam i drugi telefon, tako da ćemo obojica moći da slušamo.

Didi je dovukao drugi telefon u sobu i podigao slušalicu. Ispitivački me je pogledao, a ja sam mu odmah izdeklamovao Anin broj.

– Alo – rekao je Didi.

– Alo – rekao mu je onaj nervozni stariji ženski glas.

– Je l' tu Ana?

– Jeste – rekao je ženski glas. Onda je usledila pauza, a kad sam čuo Anin glas, srce je počelo da mi udara kao pomahnitalo. Bio sam prokleta pička.

– Da – rekla je.

– Alo – rekao je Didi.

– Ko je to? – pitala je ona.

– Znaš ti dobro ko je.

– Ne znam. Ko si ti?

– Oooo, znaš ti ko je.

– Slušaj, ako se ne predstaviš nećemo da pričamo.

– Ja sam Željko – lupio je Didi.

– Kakav Željko?

– Kurvetino – rekao je Didi, a Ana mu je spustila slušalicu.

Onda je došao red na mene. Didi mi je dao telefon nekakve Bojane, a ja sam je pozvao.

– Alo – javilo se neko cvrkutavo pile.

– Bojana?

– Ja sam. A ko je to?

– Odseći ću ti sise!

– Ijaooo – zakukala je ona i zalupila mi slušalicu.

Didi me je pogledao razrogačenih očiju, s osmehom preko lica.

– Jebote, pa ti si talenat!

Zatim sam mu dao Anitin telefon.

– Aljoo – javila se Anitina baba.

– Je l' tu Anita? – pitao je Didi.

– Aljooo – ponovila je baba.

– Gluva je kao top – rekao sam mu ja.

– JE L' TU ANITA?! – dreknuo je on, a moje levo uvo je zazvonilo.

– Jeste, jeste – rekla je tiho baba, a posle nekoliko sekundi javila se Anita.

– Šta se ta gluva baba javlja na telefon? – pitao ju je Didi.

– Oh, verovatno je prolazila pored kad je zazvonio.

– Ne, ne, nego se ti tamo s nekim jebeš, pa baba mora da se javlja na telefon.

– Šta je ovo, ko si ti?

– Uuu, kurvo, je l' se jebeš, uuu, kurvo!

– Marš, bre, u pičku materinu – rekla je Anita i zalupila slušalicu. Didi i ja smo se siti ismejali. Onda sam ja pozvao Iris.

– Iris? – rekao sam.

– Bobane? – rekla je ona. Didi i ja smo se pogledali. Iris mi je prepoznala glas iako smo jedva par reči progovorili u životu, i to poslednji put pre dve godine. Zalupio sam slušalicu.

– ŠTA JE OVO?! – viknuo je Didi.

– Nemam pojma.

– KAKO TI JE KURVA PREPOZNALA GLAS?

– Nemam pojma – ponovio sam ja.

– PA ONA JE PRAVA VEŠTICA! TI I JA NE ZNAMO S KIM IMAMO POSLA! MORAMO POD HITNO DA ODEMO KOD NJE I ZAPALIMO JE!

Zatim je pozvonio telefon, a Didi je vrisnuo i iščupao sve kablove. Odogledali smo nekako drugo poluvreme i Argentina je pobedila sa 2–1. Bio sam zadovoljan. Didi se, međutim, do kraja utakmice nije oporavio od onoga što se desilo.

– Kurva, kurva... – ponavljao je, kao u bunilu.

– Smiri se. Možda samo dobro pamti glasove.

– Ooo ne, to je veštica... kurva... veštičja kurva. Moramo je ubiti.

Zatim je otišao u sobu sa tajvanskom igricom, plastičnim pištoljem i elektronskim čovečuljcima i staloženo počeo da ih ubija, jednog po jednog.

***

Prijemni ispit na Pravnom fakultetu bio je 1. jula. Tog dana bila je pauza na Svetskom prvenstvu, jer se tek trećeg jula igrala osmina finala. Ušao sam u veliku, sumornu slušaonicu. Na vratima je pisalo: „Slušaonica jedan“. Klupe su bile teške i smeđe, izrezbarene potpisima. Seo sam u prvu klupu. Onda su ta žena i taj čovek doneli papire i podelili nam ih. U svakoj klupi sedeo je po jedan nesrećnik, a u klupi iza i ispred sedeo je naredni nesrećnik, i to dijagonalno, tako da nije bilo moguće prepisivati. Čovek je bio nadržan i strog. Ni žena nije bila ništa bolja. Pričala nam je o tome kako, i da upišemo Pravni, teško da ćemo ga završiti, jer je to „jedan veoma ozbiljan fakultet“. Rekli su nam da imamo dva sata da rešimo testove. Žena je viknula: „sad!“, i svi u sali su istog trenutka počeli grčevito da popunjavaju tačne i netačne odgovore. Ja sam nekoliko minuta sedeo i gledao kroz prozor. Pogled je jednim delom pucao na hotel *Metropol*, manjim delom je gledao na mali *Taš*, a videli su se i neki udaljeni krovovi. Bilo je sparno, nebo je bilo sivo i ja sam bio relativno zadovoljan pogledom. Testove sam uradio za dvadeset minuta. Ono što nisam znao izlupetao sam, u nadi da ću se ogrebat i za neki poen viška. Nije bilo negativnih poena, tako da pogrešni odgovori nisu mnogo boleli. Prvi sam predao testove i izašao iz „slušaonice jedan“.

– Kad je bio Prvi srpski ustanak, kad je bio Prvi srpski ustanak?! – pitala me je.

– Počeo je jutros.

***

Jednog dana 1990. ćale i ja bili smo kod strica na nekom porodičnom ručku. Stric ima dva sina, koji, iako mlađi od mene, nisu bili ništa manje fanatični kad je fudbal u pitanju. Posle ručka, moja dva brata od strica, stric, ćale i ja gledali smo čuveni okršaj tog Svetskog prvenstva, Argentina–Brazil. Zazvonio je telefon, stric se javio, a onda slušalicu dao mom ćaletu. Ćale je s nekim kratko razgovarao. Uglavnom, tri–četiri puta rekao je „da, da, aha“ i spustio

slušalicu. Onda mi je rekao: – Sad me je zvao jedan moj prijatelj. Bio je u Pravno-birotehničkoj i video rang listu. Jedanaesti si.

Svi su skočili od sreće što sam s takvim uspehom upisao Pravno-birotehničku. I ja sam skakao od sreće.

Godine 1994, 3. jula, gledali smo kod Vojvode utakmicu osmine finala, Švedska–Saudijska Arabija. Zazvonio je telefon, Vojvoda se javio, a zatim meni dao slušalicu. Na vezi je bio moj ćale.

– Odakle ti ovaj broj telefona, čoveče, šta se desilo? – pitao sam ga.

– Pusti sad broj telefona. Zvao me je jedan moj prijatelj. Video je rang listu na Pravnom fakultetu. Trista šezdeset četvrti si na listi.

To je značilo da sam kao redovan upisao fakultet. Država je i dalje morala da plaća moja sranja.

– Aha. Super.

– Zar nisi srećan?!

– Crkavam od sreće.

– Dobro. Samo sam hteo da ti javim. Vidimo se u nedelju na ručku.

Vratio sam se na terasu i seo. Vojvoda, Klip i Bata su gledali utakmicu.

– Da li si ti nekad mom ćaletu dao svoj broj telefona? – pitao sam Vojvodu.

– Ja i ne znam kako tvoj ćale izgleda – odgovorio mi je on. – Šta se desilo?

– Ćale pita koji je rezultat – rekao sam i sipao sebi malo koka-kole u čašu na čijoj je gornjoj ivici bila masna mrlja od nečijih usta.

***

Narednog dana sam se i formalno upisao na fakultet. Šalterska službenica opalila mi je pečat nasred slike u indeksu, tako da mi se od lica videla jedino kratka kosa i bubuljičavo čelo. U hodniku fakulteta sreo sam Anitu. Bacila mi se u zagrljaj.

– Jao, nije valjda da si se upisao na Pravni!?

– Jesam. Nije valjda da si se i ti upisala na Pravni?

– Jao, jesam. Sad smo kolege, hi-hi-hi-hi!

Fakultet mi se već nije dopadao.

– Nema te da se javiš – rekla mi je Anita.

– Gledam fudbal. Kako ti je dečko?

– Jao, mnogo nam je lepo. Jedva čekam da ga upoznaš.

Okrenuo sam se i nestao u gomili budućih nesvršenih pravnika.

U nedelju, ćale me je obavestio da ide sa ženom, njenom ćerkom i Ljubom na letovanje. Išli su u Grčku na tri nedelje. Na rastanku mi je dao dvesta dinara da ne bih umro od gladi dok se on brčka u Egejskom moru.

Ipak, sve je počelo da se raspada nekoliko dana kasnije, kada je Vojvoda pred samo polufinale Svetskog prvenstva otišao u Sutomore. Za njim su odmah otišli Klip i Bata. Mene, naravno, niko nije zvao u Sutomore. Nisam bio deo te priče. Trebalo je napraviti novi raspored. Polufinalnu utakmicu Brazil–Švedska gledao sam kod Didija u Borči. Dve nedelje nisam bio kod njega i, kad sam ponovo ušao u taj stan, zamalo da se isповраćam. To je bio zverinjak. Igrica s plastičnim pištoljem bila je neprestano uključena. Đubre je bilo svuda po stanu, a boja na televizoru u dnevnoj sobi vukla je na zeleno još više nego ranije. Didi je zarastao u bradu, a najviše vremena je provodio na nekom ćebetu koje je rasprostro na patosu. Govorio je da je to protiv krivljenja kičme.

– Sav taj mekani nameštaj, prijatelju, ubija čoveka. Krive mu se kosti i kad napuni pedeset godina više ne može ni da prдне a da se ne ušine – govorio je Didi, ležeći na patosu.

Patos je bio veliki i prljav, a Didi mi je rekao da u sobi s igricama imam jedno dobro ćebe koje mogu da rasprostrem do njegovog. Telefonski kablovi bili su na nekoliko mesta povezani selotejpom, što je značilo da ih je Didi kidao još nekoliko puta od našeg poslednjeg susreta.

– Ajde da zajebavamo nekog telefonom – rekao je on. Glas mu je bio tih, gotovo samrtnički.

– Ajde – rekao sam ja.

– A koga ćemo da zovemo? – pitao je on.

– Ne znam.

– Oćeš da zovem Dijanu, da joj kažem da je kurva, ili da joj kažem kako ću joj odseći prste na nogama?

Bilo je jadno zajebavati telefonom ionako jadnu Dijanu.

– Ne, nemoj Dijanu. Evo ja ću zvati neku tvoju.

– Ne, nemoj neku moju. U stvari, bolje je da nikoga ne zajebavamo.

Utakmica je počela. Brazil je pobedio, a Didi je na pola utakmice zaspao. Nisam hteo da ga budim, već sam samo izašao iz stana. Bilo je veče, ali nije bilo dovoljno kasno i autobusi su još vozili ka gradu. Na stanici nije bilo nikoga osim mene i jednog psa lutalice koji je bojažljivo pratio svaki moj pokret. Na kamenom zidu pored stanice stajalo je nekoliko davno urezanih potpisa. Na jednom mestu krivim slovima pisalo je „ANA“, a pored je bio ugraviran hipi znak. Izvadio sam ključeve iz džepa i počeo da grebem po tom potpisu. No on je bio dubok i ja bih morao tu da stojim i grebem čitavu noć ne bi li nestao. Autobus je došao posle pet minuta, a potpis je i dalje bio tu, čak je mojim grebanjem postao donekle jasniji. Pljunuo sam na ta tri slova i taj jedan znak i oni su na trenutak nestali. Čim je pljuvačka počela da se cedi, ponovo su bili tu. Ušao sam u autobus u kome je osim mene bilo još nekoliko sivih ljudi.

***

I polufinalnu utakmicu Bugarska–Italija planirao sam da gledam s Didijem, međutim on me je pozvao telefonom i rekao mi da ide kod babe u selo.

– Ne mogu više. Čini mi se da gubim razum. Svež vazduh i seoske kurve će mi dobro doći – rekao je.

– A stan u Borči?

– Ma ko jebe stan u Borči.

– Kad ideš kod babe?

– Sad sam došao na autobusku stanicu, a autobus mi kreće za deset minuta.

– Šta su tvoji rekli na to?

– Nisam im ni rekao da idem. Ajde, zdravo.

Ostao sam sâm s Dijanom. To je trajalo kratko, pošto me je odmah posle Didija pozvala i rekla mi da sutra ujutru putuje s kevom i sestrama na more.

– Kakvo sad more?!

– Čale nam je sredio neki apartman preko svog preduzeća u Prčnju i...

– Gde?!

– U Prčnju!

– Gde je to koji kurac? Zvuči kao mesto u nečijoj guzici.

– To je u Crnoj Gori, idemo tamo na nedelju dana.

I ono malo ljudi u mom životu se osipalo i ja sam na kraju ostao potpuno sam.

– Moramo da se vidimo večeras, da se oprostimo – rekla je Dijana.

– Pa ne ideš tamo na sedam godina, nego na sedam dana.

– Dolazim kod tebe u osam uveče – rekla je ona i spustila slušalicu.

Dijana se neprijatno izenadila kad je shvatila da ćemo te večeri gledati polufinale Svetskog prvenstva u fudbalu.

– Kakvo je sad to sranje?! Gledaš taj smrdljivi fudbal, a ja sutra ODLAZIM! A da se malo mazimo za srećan put?!

– Mazićemo se, ne boj se.

– Ma kako ćemo, bre, da se mazimo ako ćeš ti da gledaš taj usrani fudbal!? Bićeš dekoncentrisan!

– Neću, biće sve u redu, obećavam ti. Već smo kod tebe gledali fudbal i mazili se u isto vreme.

– Ali to su bile neke šugave utakmice, a ovo je polufinale. Znam ja tebe, izleteće ti bale. I otkud sad Bugari u polufinalu? Otkad oni igraju fudbal!?

Utakmica je počela, u sobi je bio mrak, a Dijana i ja smo se bacili na posao. Nije bilo nikakvih problema, štaviše, dobra utakmica je na mene delovala kao afrodisijak. Dijana i ja smo se rokali četrdeset pet minuta, pa smo onda napravili pauzu, a sa početkom drugog poluvremena i mi smo ponovo počeli. Roberto Bađo je briljirao. Dao je dva gola i Italijani su bili u finalu. Ja sam briljirao. Dao sam dva gola i Dijana je mogla da ide na more. Nekoliko minuta po završenoj utakmici rekla je: – Ej, moram da idem kući. Ubiće me onaj olinjali smrad.

Otpratio sam je kući, ispred njene zgrade smo se poljubili, a Dijana je obećala da će me zvati svakog dana. Kad sam krenuo kući, počela je kiša, a kad sam ulazio u stan, sve na meni bilo je mokro.

***

Narednog jutra sam se probudio, a keva mi se požalila kako joj je crkao TV.

– Pozajmi mi tvoj televizor, da gledam seriju uveče – rekla je.

– Ne može – odgovorio sam joj.

Svi koje sam znao otišli su iz Beograda, i televizor i stub ostali su moji jedini prijatelji. No, tokom poslepodneva slika na mom televizoru se pretvorila u jednu tanku belu liniju na sredini ekrana.

– Šta je sad, do mojega!?! – vikao sam i udario u televizor. Ton je bio tu, ali je linija gospodarila ekranom.

Kad sam pomislio da stvari ne mogu biti gore, uveče je iz mog muzičkog stuba pokuljao crni dim. Dim je dopirao otpozadi, negde iz dupeta crne šklopocije. Isključio sam ga iz struje, a kad sam ga ponovo uključio, dima nije bilo, ali nije bilo ni zvuka. Neko ko je upravljao ljudima i stvarima u mom životu jedno po jedno je isključivao. Preda mnom su bile utakmica za treće mesto i finalna utakmica Svetskog prvenstva u fudbalu, a ja nisam imao ni s kim ni gde da ih gledam. Posle Svetskog prvenstva u fudbalu sledio je potpuni mrak u vidu najdužeg letnjeg raspusta. Život koji je dosad ličio na robiju pretvarao se u samicu.

Utakmicu za treće mesto između Švedske i Bugarske slušao sam na televizoru. Linija s centra ekrana osvetljavala je moju sobu i bila potpuno imuna na sve pokušaje zatamnjenja. Okretao sam dugmiće za boju, pritiskao dugmiće za osvetljenje, čak sam pritiskao i dugmad za promenu kanala, no televizor nije reagovao. Ostao je zamrznut na drugom programu i linija je ostala zamrznuta i ton je ostao zamrznut. Nije se mogao ni pojačati ni utišati, a bio je inače malo prejak, pošto sam ga takvog ostavio za vreme polufinala da bih prikrio Dijanino uzdisanje i vrištanje. Šveđani su rasturali Bugare i negde na pola drugog poluvremena televizor je napokon umro. Nije bilo više ni linije ni tona. Novac koji mi je čale ostavio bio je jedva dovoljan da se prehranim, tako da nisam mogao da razmišljam o popravci svojih smrtno obolelih uređaja. Knjiga nisam imao, a i da ih je bilo, ne možete čitave dane provoditi čitajući knjige na poslednjem spratu solitera kad sunce udara u zidove i čini da se osećate kao pile u rerni.

Naredne večeri na programu je bilo finale Svetskog prvenstva. Nisam imao ideju gde bih gledao tu utakmicu, pa sam napokon izašao iz kuće i potražio kafić s televizorom. Jedan je imao televizor, ali u njemu su očigledno svi navijali za Brazil. I u narednom kafiću su svi navijali za Brazil. I u kafiću posle tog svi su imali žute dresove i

šalove i ostale rekvizite. Osećao sam se kao da sam u Brazilu, a ne u Srbiji. Konačno, nabasao sam na kafanu u kojoj je bio televizor, a čiji gosti nisu navijali za Brazil. Barem ne na prvi pogled. Na prvi pogled izgledalo je kao da gosti kafane nisu marili za fudbal, ni za kafanu, ni za požar u kafani, ako slučajno izbije. Nije im bilo ni do pića koje su pili, a ponajmanje im je bilo do života koji su živeli. Ušao sam i seo za jedan sto. Niko me nije primetio, čak ni kelner, pa sam otišao do šanka i uzeo sebi jedno pivo. Utakmica je počela. Utakmica se završila. Ionako dosadan fudbal, bio je još dosadniji dok sam ga gledao s mojim novim prijateljima. Svi oni su gledali u televizor, nalakćeni na stolove i s pićem u rukama. Nisu komentarisali, nisu ispustili ni jedan zvuk. Kad je Bađo promašio penal, jedino se meni otelo: „E jebiga“, a oni su i dalje sedeli nalakćeni i gledali televizor kao da se ništa posebno nije dešavalo. Oni su navikli na mnogo gore stvari od promašenog penala u finalu Svetskog prvenstva. Ni dok su se Brazilci radovali, nisu reagovali, ni dok je Barezi plakao, nisu reagovali, ni kad sam ustao i izašao iz kafane, nisu reagovali.

***

Sledećeg dana je počelo. Najpre sam nekoliko sati ležao u krevetu gledajući u plafon. Kevi je takođe bilo dosadno pošto joj nije radio televizor, pa je nekoliko puta pokušala da uspostavi kontakt sa mnom. Ja sam joj jasno stavio do znanja da sam se odvikao od bilo kakvog kontakta s njom, pa je keva izašla napolje. Onda sam nekoliko narednih sati proveo na terasi gledajući u komšiluk. Tamo se ništa nije dešavalo jer je u Beogradu bilo preko trideset stepeni i zgrade koje su pod jaram lelujale levo-desno izgledale su potpuno mrtve. Onda sam opet nekoliko sati ležao u krevetu, a posle toga je palo veče. Dijana nije zvala, što me je propisno iznerviralo. Napokon, izašao sam iz stana i seo na stepenište Zavoda za izgradnju. Kupio sam sok od jabuke u kartonskom tetrapaku, cevčio ga i gledao prolaznice. Prolaznice su imale dupeta i sise, ali to kod mene više nije palilo. Ja sam bio u svojoj samici, otporan na bilo kakva dupeta i sise. Posle višesatnog sedenja otišao sam nazad kući i legao u krevet, rešen da zaspim. Nije bilo ni jedanaest sati uveče i san mi

nikako nije dolazio na oči. Posle nekoliko sati prevrtanja ipak sam zaspao, a probudio sam se u šest ujutru. Izašao sam na terasu i narednih nekoliko sati proveo tu. Jutro je bilo lepo i sveže, a onda se vreme razgoropadilo i sunce je počelo da sija i krovovi zgrada počeli su da drhte u vazduhu. Onda sam otišao u svoju sobu i nekoliko sati ležao na krevetu. Zatim sam odlučio da ga izdrkam i skinuo gaće. Pokušavao sam nekoliko minuta misleći na Dijanu, Anitu, Anu i Dolores. Pošto nije išlo, počeo sam da razmišljam o drugim osobama, siguran da mi se um posle samo jednog dana samovanja već izopačio. Mislio sam na istoričarku, matematičarku, razrednog i ložača Bekima. To tek nije upalilo i zamalo sam se isповраćao. Na kraju sam obukao gaće i legao nazad u krevet. Nisam čuo sopstveni glas više od trideset sati i počeo sam da mrmljam kako bih povratio moć govora.

– Mmm, mmm – mrmljao sam, ali sam ubrzo samome sebi izgledao idiotski, pa sam prestao.

U tri i četrdeset dva tog popodneva zazvonio je telefon.

– Je l' to Roza? – pitala je neka baba.

– Da ti jebem mater, znaš!

– lju! – ciknula je baba i prekinula vezu.

U osam sati i trideset osam minuta te večeri ponovo je zazvonio telefon. Dijana. Osetio sam neopisivu sreću.

– Ej, mi smo stigli super i smestili se super. Ovde je i more i sunce i bračni parovi s malom decom. Kad ćemo mi da napravimo jedno? Šta ti radiš, kako je u Beogradu, jedva čekam da te vidim, ajde zdravo!

To je bilo sve. Nisam stigao ni usta da otvorim, a Dijana je već završila razgovor. Verovatno je zvala iz govornice. Iza njenog glasa čuo sam žamor veselih ljudi koji su se kupali na prčanjskoj rivijeri. Nije bilo druge: da bih sačuvao zdrav razum morao sam da pijem. Izašao sam napolje, kupio flašu lozovače, seo na stepenište Zavoda i počeo. Već posle sat vremena bio sam pijan, pošto tog dana gotovo ništa nisam pojeo. Bilo je super. Sve mi se vrtelo i topli asfalt na kome su mi bile ruke i noge izgledao je mekano i prijateljski. Zvezde na nebu su izgledale prijateljski i na neki način sam se osećao kao jedno sa prirodom. Ispovraćao sam se pored bandere i otišao kući. Soba se vrtela oko mene i sve je ličilo na stara dobra vremena.

***

Probudio sam se u četiri sata ujutru sa strahovitom glavoboljom. Napolju je bio mrak i izašao sam na terasu sa čašom vode. Bilo je toliko hladno da sam drhtao. Na kraju je počelo i da sviće, zbog čega sam još jače drhtao. Ne više zbog zime, već zbog svitanja koje me je celog života prepadalo. Ovog puta mi je zbog trenutne životne situacije svitanje izgledalo još strašnije. Ta siva svetlost na zgradama, te upaljene svetiljke na ulicama i taj poj graktavih ptica u obližnjem parku, sve me je to vodilo dublje u ponor. Ili je to možda bio samo mamurluk? Jedno vreme sam žmurio, a kad sam ponovo otvorio oči, sivilo je bilo nešto svetlije, a umesto ptica koje grakću, čule su se ptice koje pevaju. Još malo sam žmurio, a kad sam otvorio oči, crveno sunce sa istoka stajalo je iznad jedne zgrade i nebo je odjednom postalo plavo i sve je izgledalo mnogo normalnije. Izdržao sam još jednu zoru.

Veći deo dana proveo sam ležeći u krevetu i svakojake misli su mi se motale po glavi. Misli koje su mi govorile da tu samoću neću izdržati, misli koje su mi govorile da ću napokon umreti. Biću prvi čovek koji je umro od samoće. Nekoliko minuta sam urlao što je probudilo moju kevu. Ona je, uvidevši da gubim razum, odmah izašla iz kuće. Nisam imao snage da od ranog jutra počnem sa pićem. Nekad sam celu noć pio, a posle sam mamuran išao u školu, kurčio se i ložio na Anu. Ovako, usred leta, bez škole, bez Ane, nisam mogao da počnem s pićem od ranog jutra. Trebalo je prvo pregurati mamurluk. Izašao sam napolje i odvezao se autobusom na Adu Ciganliju. U autobusu je bila gužva, a na Adi Ciganliji bilo je barem četvrt miliona ljudi. Većinom su bili u društvu, ali je bilo nekih džukaca i pacova sličnih meni, koji su s perutavim kosama i krivim nogama bazali unaokolo, izbezumljeno gledajući mlada ženska tela koja su igrala odbojku, plivala u jezeru i dobijala gljivice. Ti usamljenici su bili tu negde, mojih godina, što je bilo veoma ohrabrujuće. Međutim, čak i oni su tu i tamo naletali na neke poznanike, rukovali se i razgovarali s njima. Meni se činilo da ni na koga nisam u stanju da naletim. Kao da nikad nisam ovde živeo i

nikoga nisam poznavao. Otišao sam na autobusku stanicu i sačekao autobus koji me je odvezao kući.

Posle podne zvala je Dijana. Bila je mnogo staloženija nego juče, ali ja nisam.

– Šta radiš? – pitala me je.

– Ej, ovo je ludilo, ovo nije normalno. Ne radi mi televizor, ne radi mi stub, nema nikog, nema nikog, ovo je strašno. Pijem, bazam po ulicama, nedostaješ mi, au, jebote...

– Šta ti je, smiri se.

– Nedostaješ mi, grrr, grrr, nedostaješ mi...

Dijana se iskreno zabrinula. Pokušala je da me ubedi da izdržim još samo nekoliko dana i onda će doći da bude tu pored mene, ali ja sam se sve više gubio i na kraju sam počeo da plačem.

– Ej kucu-maco, nestaje mi love. Prekinuće se veza. Zvaću te sutra pa ćemo...

– NE! NE! Ubaci još para, pričaj još sa mnom! – urlao sam kroz plač.

– Ali ne mogu, ima još ljudi koji čekaju na telefon. Vol...

Veza se prekinula. Nekoliko minuta sedeo sam na patosu svoje sobe sa slušalicom u ruci iz koje se čulo „tu-tu-tu“, a onda sam slušalicu spustio.

***

Predveče narednog dana bio sam već potpuno van sebe. Dijana me nije zvala iako je obećala i ja sam imao želju da sednem na voz, odem u Prčanj i zadavim je golim rukama. Mala kurva se jebala s nekim tamo na moru. Da, da, jebala se. Oh, da, jebala se. Te misli me nisu razgoropadile. Štaviše, napokon mi se digao i ja sam ga konačno izdrkao. Punih petnaest minuta posle toga osećao sam se kao čovek. Misao da se Dijana na moru kreše unaokolo s kojekakvim džukcima potpuno me je oduševljavala. Nažalost, izgledi da se tako nešto zaista dešavalo bili su veoma mali i ja sam ponovo počeo da padam u bedak. Dva sata kasnije, Dijana me je konačno pozvala.

– Šta radiš ti tamo? – pitao sam je.

– Šta? Na šta misliš?

- Šta radiš ti tamo?
  - Plivam, sunčam se, da vidiš samo kako sam pocrnela...
  - Ne mislim na to! Jesi li se upoznala s nekim tamo, s nekim tipovima, ovo-ono, znaš na šta mislim!
  - Šta pričaš to, šta ti pada na pamet!
  - Ooo, znam ja tebe. Kvarna si ti, voliš i ti malo da te bocnu sa strane, oho-ho, oho-ho!
  - Slušaj, neću da razgovaram s tobom ako se pod hitno ne smiriš!
  - Ti si u vlasti crne sablasti, u vlasti crne sablasti, ha-ha-ha-ha!
- Dijana mi je spustila slušalicu, a ja sam se istog trenutka postideo zbog svog lupetanja. Ali to je bilo jače od mene i valjda tako izgleda ludilo. Ponovo sam zamislio Dijanu kako se kreše s dvojicom istovremeno, potpuno sam otkinuo, skinuo gaće i bacio se na posao.

***

Narednog dana ponovo sam počeo da pijem. Napio sam se i otreznio do večeri, a Dijana nije zvala. Nisam o mnogo čemu razmišljao.

Sledećeg jutra sam se probudio sa strahovitim bolom u grudima. Kao da je nešto sedelo na meni i nije mi dalo da dišem. Posle jednog dana potpune magle, tog jutra sam ponovo sve jasno video. Video sam kako nema nikog oko mene, video sam kako mi televizor i stub crkavaju, video sam kevu koja pokušava da pozajmi od mene televizor i čuo sebe kako joj kažem: „Ne može.“ Video sam čaleta kako tera Ljubu na terasu, video sam Anitu kako mi dopušta da je hvatam za njene velike sise. Video sam sebe kako joj skidam gaće. Ta prokleta kurva je bila kriva za sve što mi se dešavalo. Pozvao sam je telefonom. Javila se baba.

- DAJTE MI ANITU!
- Sine, ona nije tu. Otišla je na more s momkom.
- ŠTA?!
- Otišla je na more s momkom, sine.
- RECITE JOJ DA JE KURVA!
- 'Oću, sine, ništa ne brini.
- DOVIĐENJA!
- Zdravo, sine.

Podigao sam roletne i stavio ruke na prozor. Sunce mi je tuklo pravo u oči. Misli su nastavile da me uništavaju, utvare koje su živele u mom mozgu jele su mi dušu. Zamišljao sam razrednog koji Dijanu zajebava za mene i Anitu. Zamišljao sam Dijanu koja se tuca sa dvojicom na moru. Zamišljao sam Anitu i Dijanu kako su se srele na moru i tuca ih Anitin novi dečko. Uzeo sam pregršt nekih bajatih pilula za smirenje i u šortsu i papučama strčao niz stepenice. U prodavnici sam kupio flašu najjeftinije rakije i u nekoliko gutljaja celu popio. Gutljaje sam sekao samo trpanjem pilula u usta. Kad sam iskapio celu flašu, otišao sam na stepenište Zavoda za izgradnju, seo, polomio flašu o beton i njenim patrljkom se isekao po rukama, nogama i licu. A onda sam se obeznanio.

Kad sam došao k sebi, bila je noć, a ulica je bila pusta, što je značilo da je veoma kasno. Vetrić je donosio smrad psećeg govnetu i ja sam zaključio da sam u zasluženom paklu. No, kad sam pokušao da se mrdnem, sve je počelo da me peče gore nego u paklu, a gori od pakla verovatno je samo život. Ustao sam i pošao kući. Prizor u ogledalu imao je tri posekotine na čelu i obrazima. Ipak, nisu bile duboke i iz iskustva sam znao da neće ostati ožiljak. Osim mnogo krvi teško da je tu bilo još nečeg valjanog. Bio sam prevelika kukavica da bih se do kraja unakazio. Skinuo sam se, pustio vodu i istuširao se. Kad je voda sprala krv, posekotine od flaše su izgledale kao tanke crtice i jedva da su se primećivale. Bio sam patetičan. Obukao sam čistu majicu i čist šorts, a posečeni delovi su pekli pod pamučnim dlačicama tek opeglane odeće.

***

Narednog dana sam ležao u krevetu, a nikakve posebne misli me nisu opterećivale. Zvala me je Dijana.

- Jesi li se smirio?
- Jesam.
- Šta ti bi? Da li znaš kako si zvučao?
- Znam. Samo sam se zajebavao.
- O, maco-kuco. Sutra dolazim.
- ŠTA!?
- Sutra dolazim. Rano ujutru.

- Odmah dođi kod mene!
- Oh, ne znam da li ću moći. Moji će da se pitaju gde sam i...
- ODMAH DOĐI KOD MENE!
- Dobro, dobro. Čim dođem u Beograd, dolazim kod tebe.

Ovo mi je vratilo volju za životom. Dijanin povratak u Beograd bilo je nešto najbolje što mi se desilo još od Svetskog prvenstva u fudbalu. Nisam mogao da iščekam, istrčao sam iz stana i sišao liftom u prizemlje, malo se muvao po kraju, da bih na kraju kod Šumatovca uleteo u jednu šezdeset peticu. Dijana se vraćala. Moja Dijana se vraćala. Sedeo sam na duplom sedištu, a osmeh je sedeo ispod mog nosa. Vozio sam se tako nakežen sve do SIV-a, a onda su u autobus ušle one dve klinke. Ona Pecina i ona druga. Pecina klinka više nije bila s Pecom. Ona se jadala, a ona druga je ćutke slušala.

- Ta svinja! Ostavio me je zbog neke kurve!

Peca je šutnuo klinku zbog neke ribe iz Kožarske škole. Sudeći po opisima, klinka iz Kožarske imala je bolje sise od Pecine bivše ribe, bolje noge od Pecine bivše ribe i još neke kvalitete.

- Zamisli, smuvali su se meni iza leđa, to je trajalo nekoliko nedelja i onda mi je pederčina sve rekao i šutnuo me!

Peca je veći čovek od mene. Izašao sam na sledećoj stanici i sačekao autobus koji me je odvezao nazad u grad.

***

Te noći nisam mogao da spavam iščekujući Dianin povratak. No, euforija je ubrzo splasla, a ja sam u krevetu ležao s onim podmuklim otkucanjima srca koji se javljaju kad ode sreća, a vrati se bes. I senke s ulice su bile tu. I nešto što je s vremena na vreme pretrčavalo preko tih senki. Najpre sam sebe upitao da li volim Dianu. Bez razmišljanja odgovorio sam potvrdno, a kad sam malo razmislio, shvatio sam da je ne volim uopšte. Ceo moj život bio je pun kompromisa. Previše je to kompromisa za jedan osamnaestogodišnji život. Najradije bih se ošišao na čiroki, pio tablete, ložio se na Anu i bio kralj školskog dvorišta. No, počeo sam da se oblačim kao panker ali nije išlo, pokušao sam da pijem ali nije išlo, ni u koga nisam mogao da se zaljubim i na kraju sam upao u ovu rupu iz koje povratka nema. Naredne godine biće tri godine između mene i 1992,

a 2002. biće deset godina između mene i 1992. i biću jednu deceniju daleko od jaja koja ispadaju kroz rupe na mojim farmerkama. Biću deset godina daleko od svog vrhunca. Ako je to odrastanje, onda odrastanje smrdi. Jedno vreme ni o čemu nisam razmišljao, pa sam na kraju sebe upitao da li sam možda još uvek zaljubljen u Anu. Bez razmišljanja sam odrečno odgovorio, a kad sam se vratio na to pitanje i razmislio, zaključio sam kako bi bilo najbolje da odem u kupatilo i popijem čašu vode. Upalio sam svetlo i sve moje misli su pobegele kao bubašvabe. Popio sam vodu i ugasio svetlo. Moje misli su ponovo bile tu, ali sam im rekao da sačekaju da ponovo legnem u krevet. Zatim sam ponovo samog sebe pitao da li sam još uvek zaljubljen u Anu? Posle malo razmišljanja, odgovor je bio više nego jasan: nisam.

Tek što me je uhvatio prvi san, neko je zvonio na vrata od stana. Bilo je jedva sedam izjutra. Otvorio sam, a Dijana mi se bacila u naručje. Bila je skroz crna, nisam znao da neko može tako da pocrni za samo sedam dana. Poljubili smo se, a ja sam osetio neobičan miris iz njenih usta. Ništa nismo rekli već smo se samo srušili na krevet. Dijana se nabola na jedan od federa i opsovala. Skinuo sam joj majicu i pantalone. Skinuo sam joj brushalter i gaćice. Mesta koja Dijana nije sunčala bila su potpuno bela i hladnija od ostatka njene kože.

Drugi deo

Ispit je počeo u deset sati, a u dva po podne u hodniku smo stajali još samo ja i dve devojke. Pošto je prozivka obavljena po azbučnom redu, uvek sam bio među poslednjima. Bio je to odlučujući ispit, poslednjeg dana oktobarskog roka 1995. Samo me je opšta pravna istorija delila od druge godine prava.

Trebalo je položiti četiri ispita da bi se ispunio uslov za upis sledeće godine, a ja sam do tog dana dobio dve šestice i sedmicu. Za učenje nikada nisam odvajao više od pet dana i najčešće sam polagao na sreću. Opštu pravnu istoriju učio sam dva dana. Od dve knjige pročitao sam samo jednu i to knjigu koju je pisao profesor kod koga je trebalo da polažem. Knjiga je govorila o buržoaskim revolucijama i pravnim sistemima osamnaestog i devetnaestog veka. Gradivo je dosta vuklo na istoriju, i bez obzira na to što sam na knjigu odvojio dva dana, bio sam ubeđen da ću dobrim jedenjem govana uspeti valjano da odgovaram. Šta je bilo u drugoj knjizi pojma nisam imao, no za vreme koje sam proveo ispred kabineta shvatio sam da je druga knjiga govorila o nekim ranijim periodima, o atinskom pravu, Hamurabijevom zakonu i drugim glupostima, nikome potrebnim.

Profesor je masakrirao. Od dvadeset šest studenata koji su do tog trenutka polagali, položilo ih je svega troje. Ljudi su izlazili iz njegovog kabineta govoreći kako je u pitanju monstrum, kako ih vređa, a jedna devojka je čak tvrdila kako joj je rekao da bi njegov pas bolje odgovarao od nje. Dok je govorila, pomislio sam da je profesor bio u pravu. Na prvoj godini prava shvatiš da svaka budala može da upiše taj fakultet, a onda se na ispitima potpuno razočaraš u sistem kada vidiš da svaka budala polaže i to sa devetkama i desetakama. Bili su to momci u sakoima i džemperima na romboide. Imali su razdeljke i govorili neobičnim akcentom. Čak i Beograđani. Devojke su bile sve same uspijuše, dugih nogu i izbačenih sisa, i Pravni fakultet je u vreme ispitnog roka izgledao kao diskoteka. Dve devojke koje su stajale sa mnom ispred kabineta bile su iz

Beograda, sudeći po akcentu. Jedna nije bila za bacanje, a druga je bila za bacanje. Ona koja nije bila za bacanje imala je strahovitu tremu. Sedela je na drvenoj stolici, a krhki zglobovi na njenim rukama su drhtali. Ispod kože su se ocrtavale tanke plave vene, kosa joj je bila raščupana, knjiga u njenom krilu hiljadu puta ispodvlačena, ali je devojka i pored jasnog stanja u kome se nalazila izgledala vrlo slatko. Sedeo sam pored nje i u nekoliko navrata pokušavao da je razvedrim, no nije išlo. Prosipao sam fazone, pričao kako je fakultet sranje i da ćemo posle njega svi prati ulice, no ona se samo kiselu smeškala. Kao kad čekate kod zubara, a neko pokušava da vas razveseli. Što su mu šale bolje, to vam je veća frka, osmeh vam je sve kiselij, a dok beznadežno gledate u neonku na plafonu, jeza u leđima preti da vam slomi kičmu. Fakultet kod nekih ljudi izaziva slično stanje i devojka koja nije bila za bacanje bila je jedna od njih. Znao sam da mi ne vredi da bilo šta pokušavam, iz dva razloga. Najpre, sve te slatke devojke što sretnete na nekom ispitu garantovano više nikada nećete sresti u životu, a drugo, Dijana, koja tek što je upisala Pravni fakultet, išla je ka meni u društvu jedne jasnice i dva blentava bilmeza.

– Gde si kuco-maco – rekla mi je i poljubila me. – Još nisi gotov?

– Nisam.

Dijana je zatim oštro pogledala devojku koja nije bila za bacanje, a kojoj su se zglobovi i dalje tresli.

– Pa kad ćeš da završiš? – pitala je.

– Samo što nisam.

– Da te upoznam, ovo su moji drugari s predavanja. Miloš, Bojana i Dejan.

To troje su mi pružili svoje mlitave šake, a ja sam njihova imena istog trenutka zaboravio.

– Ovo je moj dečko, Boban – rekla je ponosno Dijana, a devojka pored mene se i dalje tresla. – Idemo mi na predavanje. Je l' se vidimo večeras?

– Aha.

Dijana je odvirtela dupetom niz hodnik a njena crna trojka je išla iza nje. Devojka koja je bila za bacanje stajala je pored vrata kabineta i svaku budalu koja je odatle izašla pitala je kakav je profesor, koja su bila pitanja i srdačno se kezila. I ona je bila preplašena, ali je to

manje pokazivala od devojke koja nije bila za bacanje. Bila je debela, imala je mlitavu smeđu kosu do ramena i u njenom životu nije bilo mesta za još mnogo trauma.

Iz statistike koju je debela vodila saznali smo da profesor postavlja dva pitanja iz svoje knjige i jedno iz one druge. Najviše je voleo da ispituje o Francuskoj revoluciji, a nije tražio detalje. Tražio je suštinu. To je jedino što sam i mogao da ponudim, pošto bi mi za detalje trebalo još barem pet dana učenja.

Neki dripac je sav pokisao izašao iz profesorovog kabineta i prozvao sledećeg: – Ljubica Čučković – rekao je, a debela se sva uzvrtela i sa knjigom i nekakvim papirčinama uletela u kabinet.

Taj jadnik je stavio indeks u džep, a papir na kojem je pisao koncept zgužvao je i bacio na patos. Pod miškom su mu bile knjige. Knjiga koju sam pročitao i knjiga koju nisam pročitao. Sačekao je nekoliko trenutaka očekujući da ćemo ga pitati kako mu je bilo na ispitu, ali pošto se to nije dogodilo, napokon je otišao. Ja sam gledao nekud niz hodnik, a devojka pored mene je drhtala. Vrlo brzo posle toga iz kabineta se začula dreka i jedna usplahirena crnka je sva preplašena istrčala odatle. Tresla se i plakala, a profesor se drao za njom. Verovatno ga je teško razočarala. Otrčala je niz hodnik, a devojka pored mene se još više uspaničila videvši sebe u istom stanju u narednih pola sata. Onda je izašla neka potpuno nova riba i rekla ime: – Danica Šantić – i Danica koja uopšte nije bila za bacanje ustala je sa stolice i otišla u kabinet. Upirao sam se da podelimo makar jedan, poslednji pogled pre masakra, ali me ona nije zarezivala ni dva posto.

Sedeo sam sâm u hodniku dobrih petnaest minuta. Niko nije prošao pored mene i bilo je užasno dosadno. Konačno, iz kabineta je izašla ona devojka što je prozvala Danicu Šantić. Spakovala je indeks, olovku i neke papire u tašnu i stala ispred mene, raširenih očiju i s osmehom na licu. Odigrao sam svoju ulogu: – Jesi li položila? – pitao sam je.

– Aha – rekla je sva sijajući. – Jesi li ti Boban Šestić?

– Taj sam.

– Ti si sledeći – rekla je.

Ona je potom otišla niz hodnik, a ja sam ušao u kabinet.

***

Kabinet je imao dva stola, dva ormara i pet stolica. Kao i sav ostali nameštaj na Pravnom fakultetu, i te stolice, stolovi i ormari izgledali su prilično jadno i matoro. Profesor, koji je imao brkove, pokazao mi je jednu od stolica i ja sam na nju seo. Ljubica Čučković je sedela tačno preko puta profesora i užurbano pisala koncept. Iz mog ugla izgledalo je kao da je pisala već desetu stranu. Danica Šantić sedela je pored nje, malo više ka meni i pisala koncept, a ruke su joj se tresle. U kabinetu je bilo svetlije nego u hodniku, tako da se splet plavih vena ispod njene crvenkaste kože još jače video i ja sam zaključio da je Danica sa svim tim zglobovima i venama bila veoma privlačna. Između mene i nje bila je jedna stolica na kojoj nije bilo nikog. Profesor mi je tražio indeks, stavio ga na sto ispred sebe i izdiktirao mi pitanja: – Bračno pravo u Hamurabijevom zakoniku, Američka deklaracija nezavisnosti i filozofski aspekti Francuske buržoaske revolucije.

Sedeo sam jedno vreme, a profesor je gledao da li ću početi da pišem koncept. Bez razmišljanja sam počeo da pišem, on se malo smirio i usredsredio na debelu, kojoj je rekao da je bilo dosta pisanja i da je došlo vreme za odgovaranje. Ja, međutim, nisam pisao koncept, već sam napisao prvo što mi je palo na pamet, a to je čuvena dečja pesmica „Ja sam mali poštar“. Nije bilo svrhe pisati koncept. O bračnom pravu u doba Hamurabija pojma nisam imao, o deklaraciji nezavisnosti trebalo je da se kaže samo kad je doneta i šta se nalazi u njoj, i to sam vrlo dobro znao. Treće, filozofsko pitanje sam, veoma se dobro sećam, preskočio kad sam čitao knjigu nadajući se da čovek neće pitati ta sranja. Međutim pitao je, a meni je jedino preostalo da se pouzdam u sreću i moje govorničke sposobnosti. Kad sam napisao pesmicu, profesor je primetio da sam prestao s pisanjem koncepta i značajno me pogledao, a ja sam odmah počeo da pišem. Istu pesmicu, ponovo. Pritom sam prekrstio noge, i papir na kome sam pisao bio je potpuno okrenut meni, tako da profesor nikako nije mogao da vidi šta ja to radim. Kad sam završio pesmicu počeo sam da crtam jedan bezobrazan crtež. Crtao sam Ljubicu Čučković i Dijanu Janković u nekoj lezbejskoj akciji. Ispostavilo se da je crtež postajao veoma dobar i ja sam se nekoliko

puta nehotice zadovoljno nasmejao. Dijana je sedela na faci Ljubice Čučković. A Ljubica je, u međuvremenu, u stvarnom životu, odgovarala.

Pričala je o atinskom pravu i ja sam naučio da je progon bila jedna od mera koje su primenjivane protiv neposlušnih antičkih Grka. Profesor ju je prekinuo, a ona je prešla na sledeće pitanje. Mlela je kao mitraljez, on ju je prekinuo i ona je prešla na treće pitanje. Posle dva minuta neprestanog pričanja profesor ju je prekinuo, upisao joj ocenu u indeks i poslao je napolje. Ljubica ga je rasturila.

Dve devojke su položile zaredom i moje šanse su rapidno padale. Zakon verovatnoće govorio je da bi najbolje bilo da se pokupim i odem kući, ali ja sam sedeo i dovršavao crtež, samo mi je bilo malo teže jer je Ljubica Čučković u međuvremenu otišla kući, pa nije mogla da mi pozira. Profesor je primetio da je Danica Šantić sva isprepadana i veoma brižno je počeo sa ispitivanjem. Uopšte nije izgledao kao monstrum.

– Ajdete, kolegice, samo polako. Sve je u redu, priberite se – govorio je on, a Danica se sve više tresla. Očekivao sam da svakog trenutka eksplodira i isprska nas svojom uspaničenom krvlju.

No, ona je počela da odgovara. Polako i tiho. Profesor se zavalio u fotelju i prstima vrteo olovku. Uživao je u Daničinom cvrkutu. Danica je prešla na sledeće pitanje, a posle toga na sledeće. Profesor je nije prekidao, čekao je da sama završi, a za vreme njenog odgovaranja izgledalo je kao da je uopšte ne sluša. Napokon, Danica je završila i s trećim pitanjem i onda je nastala tišina. Čutili smo, a neonska sijalica je svetlela. Napolju je bio oblačan jesenji dan i veoma rano se smrklo. Onda je profesor uzeo njen indeks, malo ga prelistao, a zatim joj upisao ocenu. Matori se garantovano primao na Danicu i njene zglobove.

– Dobro je, kolegice. Fino ste znali – rekao je i dao joj indeks.

Danica se više nije tresla, boja joj se vratila u obraze i već je malo lošije izgledala nego pre. Izašla je iz kabineta u kome smo ostali profesor i ja – oči u oči.

– Ajde, Šestiću. Jeste li završili koncept?

– Jesam.

– Slušam.

– Je l' mogu najpre drugo pitanje da odgovaram?

– Ne može. Odgovarajte po redu.

Bio sam osuđen na propast.

– Pa, evo ovako. Hamurabijev zakon je najstariji pisani pravni akt...

– Jedan od najstarijih! – prekinuo me profesor.

– ...jedan od najstarijih pisanih pravnih akata u istoriji čovečanstva. Njime su bile uređene mnoge oblasti, a jedna od njih bila je brak i porodica.

Zastao sam malo da bih dobio na vremenu, a profesor je podigao obrvu i gledao u telefon na svom stolu.

– Zakon se isticao po svojoj surovosti... – pokušao sam, a profesor je s nepromenjenim izrazom lica gledao u telefon – ...i veoma strogo je kažnjavao prekršioce. Žene su zbog neverstva bacane u vatru...

– U vodu! – viknuo je profesor, a onda sam se ja podsetio nečega što smo učili još u osnovnoj.

– Da, bacali su ih u vodu. Ako žena ispliva onda znači da je kriva, ako ne ispliva onda znači da je nevinna.

– Ma nemojte, kolega. A da nije obrnuto?

– Nije – rekao sam, a profesor se nasmejao. Izgledalo je kao da ni on nije siguran.

– Sledeće pitanje.

Sa Američkom deklaracijom nezavisnosti završili smo za pola minuta. Rekao sam sve što je trebalo, a profesor mi je rekao da pređem na poslednje pitanje.

– Francuska revolucija je bila jedan od najznačajnijih događaja u modernoj svetskoj istoriji – počeo sam ja, setivši se da su Ljubici Čučković pre ispita pričali kako profesor mnogo voli da pita Francusku revoluciju. Pretpostavio sam da je veoma voleo i samu revoluciju.

– Tako je, kolega, to je najtačnije što ste danas rekli. Nastavite.

– Pa, Francuska revolucija pokazuje da je težnja za slobodom nešto što nadjačava individuu i u jednom trenutku se javlja kao kolektivna svest...

– Tako je, kolega! Dalje!

– Ekonomski nenormalna situacija, da u trenutku jačanja buržoazije zemljom vladaju feudalni principi, nužno je dovela do toga da ogromna većina narodnih masa ustane i pobuni se protiv nazadnog sistema. U to vreme...

– Kolega, u koju ste školu išli? – prekinuo me je iznenada profesor, a ja sam mu s ponosom odgovorio: – U Pravno-birotehničku.

– Vi ste jedna baraba i demagog, kolega. Iz vaše škole samo takvi ispadaju.

– Hvala.

– To nije bio kompliment. Šta je vama, kolega? I šta će vam ta zihernadla u uvu?

***

Izašao sam iz kabineta, a tamo me je sačekalo iznenađenje. Danica Šantić. Sedela je na istoj stolici na kojoj je sedela i pre ispita, samo je izgledala mnogo zdravije.

– Šta radiš tu? – pitao sam je.

– Htela sam da sačekam da vidim kako si prošao. Kako si prošao?

Pokazao sam joj indeks u kome je stajala šestica.

– Šta, samo šest?! Meni je dao osam.

– Ako je tebi dao osam, meni je trebalo da dâ dvojku. Nije mi jasno šta se tamo desilo. Ja pojma nisam imao, a profesor je prokleti emotivac.

– Pa, super ako je tako. Htela sam da ti zahvalim što si me hrabrio pred ispit. Uvek imam tremu pred ispit.

– Nema na čemu.

Danica je ustala sa stolice.

– Dobro onda, baš mi je drago što si položio. Videćemo se.

– Da. Videćemo se – rekao sam, znajući da je verovatno vidim poslednji put u životu.

***

Telefonom sam obavestio ćaleta da sam dao uslov za drugu godinu.

– Bravo, majstore – rekao je on i prekinuo vezu.

Uveče je došla Dijana i pričala mi o svojim novim drugarima i o svojim doživljajima sa predavanja. Na predavanja nisam išao ni u prvoj godini, a nameravao sam da tako nastavim i u drugoj. Samo su vežbe bile obavezne i njih sam u prvoj godini pohađao, ali ništa

nisam učio. Nije bilo nikakvih posledica ako se vežbe završe sa slabom ocenom.

– Eto, ima jedna devojka iz Pančeva. Zamisli imala je abortus prošle nedelje, a taj prasac koji joj je napravio dete nije se udostojio ni da je poseti.

– Možda se usrao – rekao sam ja.

– Kako to, možda se usrao? Pa nije on bio na abortusu, nego ona!

– Ja bih se sigurno usrao. Da meni neko recimo treba da krpi guzicu, ti se sigurno ne bi usrala.

– Krpljenje guzice i abortus nisu isto. Abortus je ubistvo male bebe.

– Nije tačno. Abortus je jedinstvena prilika da se čovek nekažnjeno igra boga.

– Kako to pričaš, spržiće te grom!

– Neće, imam moćne prijatelje – rekao sam ja, a Dijana se nadurila.

– Ima i jedna devojka iz Rume kojoj su silovali sestru. Zamisli!

Zgrada u Bulevaru revolucije od Dijane Janković je pravila čudovište.

– A jednom dečku je umrla mama, pa bi sutra trebalo da joj idemo na sahranu.

– Šta sereš, Dijana? Kako idete na sahranu majke čoveka koga ne znate ni tri nedelje.

– Znamo ga tačno tri nedelje. Mi smo tamo svi veoma bliski.

– Vas četiri hiljade u amfiteatru ste međusobno bliski?!

– Ne, ne nas četiri hiljade, ali nas dvadesetak što sedimo jedni blizu drugih. To su sve fini momci i devojke. Volela bih da si malo ljubazniji bio s njima danas.

– Polagao sam ispit na sreću. Nisam mogao da budem ljubazan.

– Ipak, trebalo je da pokažeš malo poštovanja prema njima, ako ni zbog čega drugog, a ono jer su to MOJI prijatelji.

– Ma nosi se u pičku materinu.

– ŠTA!?

Dijana, koja je bila potpuno gola, skočila je iz mog kreveta.

– MENI MAJKU!? – vrisnula je

– Ma sisaj kurac – rekao sam ja i stavio ruke na potiljak. Znao sam dobro šta Dijana misli o psovanju njene majke, ali nisam izdržao. Išla mi je na nerve i morao sam da je opsujem. Dohvatila je stonu lampu i gađala me. Promašila je, a lampa se razbila. Uplašivši se

sopstvenog besa, Dijana je još jednom vrisnula i na brzinu počela da se oblači. Ja sam ležao go i gledao je. Kad se obukla, samo me je besno pogledala i istrčala iz stana. Zalupila je vratima, ali ne dovoljno jako, pa ih je ponovo otvorila i zalupila nešto jače. Čuo sam je kako trči niz stepenice. Bilo mi je malo lakše.

***

Te noći sanjao sam kako vozim kola oko zgrade u kojoj su nekad živeli moji baba i deda, a danas tamo žive moj ćale, njegova žena, njena ćerka i njihov monstrum Ljuba. No, u mom snu smo bili samo ta zgrada, kola i ja. Kako neko ko nikad nije seo za volan može da sanja kako vozi kola? Ja sam ih u snu vozio, i to veoma dobro. Čak sam menjao brzine i gledao u retrovizor i sve ostalo. Bila je noć, topla noć, lišće na drveću bilo je zeleno i demantovalo je da muškarci sanjaju isključivo u crno-beloj tehnici. Možda nisam bio muškarac? Uglavnom, ta vožnja je trajala jedno izvesno vreme, a onda me je iz sna trgao telefon. Otvorio sam oči i pokušao da pogledam na sat. No, vid mi je bio mutan, telefon je zvonio, a sat je bio daleko, negde u mraku. Podigao sam slušalicu, nesposoban da kažem bilo šta. Samo sam dunuo u nju.

– Ej! – tiho, gotovo šapatom, rekao je ženski glas.

– Mmm – pokušao sam da odgovorim ja.

– Bobane – rekao je nešto glasnije ženski glas i ja sam narednog trenutka bio potpuno budan. Bio je to Anin glas.

– E, do mojega – rekao sam.

– Šta radiš? – pitala je ona. Gutao sam i žmurio.

– Ej, je l' spavaš? – pitala je.

– Koliko je sati?

– Tri i dvadeset.

– Spavam.

Onda je ona ćutala. Otvorio sam oči, koje su se ubrzo navikle na javu i mrak. Video sam svoj stoni sat na kome je bilo tri i dvadeset dva.

– U redu. Više ne spavam. Otkud ti?

– Eto, da te čujem. Čitam sad neka pisma, pa sam pronašla jedno tvoje iz marta 1992. Baš je bilo fino tada.

– Kako kome.

– Hoćeš da ti pročitam pismo?

- Da mi pročitaš pismo koje sam ti pre dve i po godine napisao?
- Da.
- Zašto uopšte u pola četiri ujutru bistriš matora pisma?
- Zašto postavljaš tako glupa pitanja?
- Dobro. Čitaj.

Ana je napravila malu pauzu, a onda je počela da čita: „Sedim u umazanoj sobi i gledam kroz prozor. Napolju se vide zgrade i jedno drvo s belim cvetovima. To drvo treba iseći, jer svojim belim cvetovima podseća nas da život može biti podnošljiv. No mi, usrani, što sedimo u svojim stolicama i gledamo u to drvo, živimo potpuno nepodnošljivim životima i čekamo da se oni završe. Iako nepodnošljivi, ti životi će trajati neplanirano dugo i podsetiće nas da je od nepodnošljivog života gori samo dug život. I kad umremo, drvo s belim cvetovima će nas nadživeti i stajati među sivim zgradama. Zbog toga moramo da ga isečemo.“

Ana je čitala nešto što je napisao neko drugi. Bio sam siguran da se s mog prozora ne vidi nikakvo drvo s belim cvetovima, a pogotovu sam bio siguran da moj pankerski mozak nije bio u stanju da napiše takve stvari. To je pisao majstor, a ja sam bio i ostao golo govno. Golo govno nikada ne može biti majstor, osim možda kad je u pitanju smrdenje.

– To nisam ja napisao.

– Jesi, jesi, tu je i tvoj potpis. Piše „Boban Š., PBŠ, 28. mart 1992. Učionica 44, 15.28“. Čak si zaokružio slovo „A“ u reči „učionica“.

Zaista, iz učionice 44, moje učionice, videlo se jedno drvo, ali nisam mogao da se setim kakvi su mu bili cvetovi. To mora da sam napisao mrtav pijan. I jasno se još tada videlo da ću celog života ostati plačipička.

- Šta ima kod tebe, jesi li još uvek s onom Dijanom?
- Šta ja znam. Nešto smo se posvađali sinoć.
- Znači, zajedno ste.
- Pa, recimo. A šta ima kod tebe?

Anin život nije bio ništa posebno. Poslednjih godinu i po dana bila je s nekim tipom, a onda su se posvađali i više nije bila sa njim. Nije radila ništa i, kako stvari stoje, najčešće je sedela u toj svojoj sobi i evocirala uspomene. Na kraju, to se završilo njenim pozivom i bio sam uveren da je moje pismo o drvetu bilo samo izgovor. Ana i ja

smo pričali do pet ujutru i ona je nekoliko puta prekidala razgovor da bi mi puštala pesme preko telefona. Njen muzički ukus bio je isti kao i pre četiri godine. Osim puštanja pesama, najviše ju je zanimalo kako stoje stvari s Dijanom.

– Gospode bože, kako me ta šmizla nervira – rekla je.

– Zašto?

– Oh, nervira me. Kad ste se smuvali, bili ste tako odvratni u tom školskom dvorištu, stalno zagrljeni kao pijavice. Bilo je grozno gledati vas.

Gledajući na to iz 1995, izgledalo je grozno čak i meni.

– Voleli smo se, jebiga – rekao sam joj.

– Samo znam da ste me nervirali. Kažeš, svađate se?

– Aha.

– A jeste li raskidali dosad?

– Nismo.

– Ovo vam je prva kriza?

– Nije.

Bio sam na informativnom razgovoru.

– Jesi li je prevario nekad?

– Nisam.

Kad je iscrpela sva pitanja, Ana mi se izvinila što je zvala tako kasno i za kraj mi pustila pesmu za koju je pretpostavila da će me pogoditi. Kroz pet minuta čvrsto sam spavao.

***

Narednog dana probudio sam se u podne i tek kad sam otišao u WC i seo na šolju setio sam se da me je prethodne noći zvala Ana. Najpre sam pomislio da je i to bio nekakav idiotski san, poput onog s kolima, ali sam malo napregnuo mozak i setio se svih pojedinosti našeg razgovora. I moje priče o drvetu i njene priče o tipu s kojim je raskinula i njenog ispitivanja za Dijanu. I pored toga što sam nedvosmisleno utvrdio da je razgovora bilo, on je i dalje izgledao pomalo nestvaran. Kao da nas je neko stavio u film i rekao nam da igramo sami sebe. I mi smo igrali, i to vrlo loše. Naš razgovor od sinoć nije mogao da se poredi s našim razgovorima od pre četiri godine. Akteri su bili isti, razgovor je tekao bolje od mnogih razgovora iz prošlosti, ali nešto je falilo. Valjda te silne godine. Razgovor sam na kraju svrstao među neobične stvari koje se čoveku

dese, on misli da nagoveštavaju nešto, a u stvari ne znače baš ništa. I najverovatnije se više nikada neće ponoviti.

Iste noći telefon je pozvonio u dva i dvadeset. Činilo mi se da sam spavao satima, a spavao sam jedva deset minuta kad je prokleta stvar počela da se dere. Najpre sam skočio i otrčao do vrata od sobe, a kad sam malo došao sebi pogledao sam na sat i javio se na telefon. Ana.

– Je l' spavaš?

– Ne.

Drugi razgovor je tekao istim tokom kao i prethodni, samo što mi Ana nije čitala prepotopska pisma. Opet je puštala pesme, opet smo pričali o Dijani, ali je razgovor ipak bio malo bolji od prvog.

– Ti si se mnogo ložio na mene, a?

– U, do jaja.

– Nisam ja to znala. Kad sam saznala, bilo je kasno.

– Šta sereš, Ana?

– Nisam znala da je to tako ozbiljno, to što si osećao prema meni.

– Oh, toliko je bilo ozbiljno da mogu da napišem roman o tome.

– Ipak, kad sam se opasuljila, sve je bilo gotovo. Ti i ona tvoja već ste stajali u školskom dvorištu, držali se i cmakali, fuj!

– Nemoj mi samo reći da si onda htela da budemo zajedno.

– Ne znam... jesam.

Oh, kako samo umete da serete.

– Nemoj misliti da ću se upecati na to.

– Bilo je tako, zaista.

– Samo ti je radila sujeta jer si izgubila omiljenog roba.

– Misli šta hoćeš, boli me uvo.

Sledeće noći sve se ponovilo. Nisam čak stigao ni da zaspim, a Ana je zvala.

– Kako ti sada izgledaš? – pitala me je.

– Otkud znam. Kratka kosa, minđuša, crni kaput, čizme, kurac, palac. A ti?

– Isto kao i uvek. Crni paž.

Onda mi je puštala neke pesme, a nekoliko puta je pomenula i koliko je nervira Dijana. Završili smo razgovor oko pet i dvadeset kada su njeni polazili na posao.

***

Dva dana kasnije zvala me je Dijana i rekla kako moramo ozbiljno da razgovaramo.

– Reci – rekao sam.

– Ne preko telefona. Moramo da pričamo uživo.

Dijana je rekla da će biti kod mene u osam uveče. Došla je u osam i dvadeset i rekla: – Nemam mnogo vremena, onaj peder me je pustio samo nakratko.

Iako student, Dijana je i dalje imala vremenski ograničen izlazak. Stajao sam spremno nasred sobe očekujući bujicu psovki i eventualno neki tup predmet ka mojoj glavi, ali se desilo nešto sasvim drugo. Dijana mi se bacila u zagrljaj i počela da me ljubi. Za minut smo bili goli i bacili se na krevet. Usred posla zazvonio je telefon. Jednom, drugi put, treći put.

– Javi se – rekla je Dijana.

– Neću. Ko ga jebe, nek zvoni.

– Javi se kad ti kažem! Dekoncentriše me!

Podigao sam slušalicu.

– Alo? – bio je to Anin glas. Prokleta aždaja me prvi put nije zvala u gluvo doba noći. Spustio sam slušalicu.

– Šta se desilo? – pitala je zadihano Dijana.

– Prekinula se veza.

Mi smo promenili pozu i kroz nekoliko sekundi telefon je ponovo zazvonio. Prvi put, drugi put, treći put.

– Javi se na to prokleta govno! – vrištala je Dijana.

Ja sam, međutim, dohvatio kabl i pokidao ga. Nastavili smo, ali su neke neprijatne misli počele da mi se motaju po glavi. Dijani i meni veza je bila u ćorsokaku već godinama i ja nisam bio oduševljen valjanjem u krevetu te večeri. U međuvremenu, nekoliko noći zaredom s Anom sam iskopavao trule mrtvace iz njihovih grobova. Dijani tu nije bilo mesta. Konačno, pao mi je.

– Šta je sad?! – viknula je Dijana. Ćutao sam.

– Šta je sad?! – ponovila je. – Ovo ti se nikad nije desilo!

Duboko sam uzdahnuo.

– Nemam pojma – rekao sam napokon.

Dijana nije ni pokušala da me oraspoloži. Bila je uvređena. Obukla se i rekla: – Ne moraš da me pratiš. Javi se kad budeš bio raspoložen za mene.

Ona je izašla, a ja sam ostao ležeći na krevetu, samog sebe podsećajući na nekakvu beživotnu igračku koju su iz mrtvila dizali prekidači. I kad bih mrdao, nisam bio živ ja, već struja koju su prekidači puštali kroz mene. Spojio sam telefonske kablove selotejpom, ali telefon nije zvonio sve do jedan sat iza ponoći.

– Šta se desilo danas kad sam te zvala? – pitala je Ana.

– Pao je telefon, pukao je kabl, znaš kako je.

– Ne, ne znam kako je! – Ana je bila besna. – Je l' ti ona fufa bila tu?!

– Nije, u svađi smo.

– Dobro onda. Evo ti jedna pesma.

Posle pesme smo nastavili razgovor. Tekao je u dobro poznatom pravcu.

– Kako bi izgledalo kada bismo nas dvoje, recimo, spavali? – pitala me je Ana.

Rekao sam nekoliko rečenica, a Ani se moje izlaganje baš dopalo. Nju je zanimao svaki detalj i ja sam joj svaki detalj otkrivao. Posle dva sata sve smo utanačili. Svako je rekao šta mu se najviše sviđa u krevetu i ako se nešto nekad između nas desi, očigledno neće biti nikakvih problema.

– Kad ćemo da se vidimo? – pitala je Ana napokon.

***

Sve je najpre izgledalo kao loš san, zatim kao dečja igra, ali je posle već nekoliko dana postalo veoma ozbiljno i ja sam zaigrao glavnu ulogu u još jednom od svojih blesavih filmova. Svi filmovi koje sam igrao bili su tragični, pa nije bilo razloga da i ovaj ne bude, naročito kad se uzme u obzir ko je igrao glavnu žensku ulogu.

Probudio sam se sav isprepadan jer smo se Ana i ja dogovorili da se vidimo već narednog dana. Trebalo je da je u devet sati uveče sačekam na autobuskoj stanici nedaleko od moje zgrade. Nisam bio siguran ni šta mi je plan za to veče. Generalni plan, star već četiri i po godine, bio je da kresnem Anu, ali sve je to izgledalo nekako idiotski, tako odjednom, posle tri godine bez ikakvog kontakta. Bilo je dovoljno nekoliko bednih noćnih razgovora pa da upadnem u tu igru. Ana nije bila Anita i šta god da se dogodi, bilo dobro ili loše, najverovatnije će me dovesti do ludila, zločina ili smrti. Upuštao sam se u stvari od kojih sam jedva pobjegao pre tri godine. Bez obzira na

to što sam se trudio da svoju početnu poziciju što više poboljšam preko telefona, u sedam uveče od početne pozicije nije ostalo ništa osim preplašenog usranka sa zihernadlom, koji sa svog prozora gleda kišu koja pada na Beograd.

Na stanicu sam stigao u deset do devet, a u devet i deset Ane još nije bilo. Činjenica da možda neće doći dovela me je do ludila. Činjenica da će možda ipak doći terala me je da skočim pod autobus. Kiša je padala i moj kaput je bio potpuno mokar. Najpre su se na njegovoj crnoj tkanini kišne kapi pojavljivale u obliku prozirnih belih kuglica, a posle nekoliko minuta na njemu su se stvarali minijturni kanjoni, s minijturnim rekama od kiše. Kosa mi je bila skroz kratka, mokra i crna, a lice podbulo od vode i histerije, video sam to jasno u jednom izlogu. Onda je naišao autobus broj 43 i okupao jednog dedu. Deda je viknuo, a zatim ušao u autobus. Iz vozila su izašle tri osobe. Dve žene, koje su otišle ka Gradskom zavodu za zaštitu zdravlja i jedna devojka koja je krenula ka meni.

Pre nego što sam stigao da se potpuno userem od straha, Ana mi se bacila u naručje i poljubila me desetak puta u levi obraz. Imala je crni paž, kao i pre, farmerke, crne cipele i kožnu strukiranu jaknu, kakve su nosile dizelašice. Pogledao sam je malo bolje. Lice joj je bilo šire nego pre, ali to je valjda bila starost. Oči su joj bile izbuljenije nego pre, ali to je valjda bila starost. Imala je tu groznu jaknu i ni po čemu nije moglo da se vidi da je nekada bila hipik. I to je valjda bila starost. Imali smo po dvadeset godina i naš voz je polako prolazio. No, kad sam još jednom pogledao sve to zajedno, i jaknu i oči i lice, Ana je izgledala isto toliko dobro kao i pre.

– Šta si se ukipio – rekla je ona i frajerski me udarila po ramenu.

– Malo sam iznenađen – rekao sam ja.

Sledećeg trenutka hodali smo po kiši, ruku podruku. Išli smo ka mojoj zgradi. Ja sam bio potpuno zanemoćao i neprestano sam se okretao oko sebe, imajući neku suludu ideju da je Dijana tu negde iza, da nas posmatra i da će sledećeg trenutka iščupati iz asfalta neki od saobraćajnih znakova i nabiti mi ga u dupe. Svaki put kad bih se okrenuo, od nečeg bih pomislio da je Dijana. Jednom je to bila neka baba, drugi put to je bilo neko drvo, a treći put to je bila Ana, koja je bila pored mene i sasvim me isprepadala.

– Šta se cimaš? Šta ti je?

– Malo sam iznenađen – rekao sam ja.

Ana me je pogledala ispod oka, ali se ubrzo razvedrila, valjda misleći da je u pitanju jedan od mojih starih fazona. No, ovog puta morila me je stravična griža savesti, a između mene i Ane se još ništa nije ni desilo. Od poslednjeg susreta s Anitom, Dijanu više nijednom nisam prevario. Ali i dok sam je varao s Anitom, nekako me je bolelo uvo. Valjda zato što Anitu nikada nisam voleo.

– Gde me vodiš? – pitala je Ana.

– Oh, šta ja znam... gde bi ti?

– Oh, što si ti neki čudan tip. Preko telefona si izgledao mnogo normalniji. Kao da su te šibali nečim danas.

– Oh, i jesu.

– Ajde da kupimo flašu vina i idemo kod tebe da slušamo ploče.

Od ideje mi se zavrtelo u glavi, ali smo produžili do prodavnice i kupili flašu vranca. Zatim smo se vratili do moje zgrade. Ja sam se osvrtao, ali Dijane i dalje nije bilo. Uleteli smo u moj ulaz i sačekali lift. Hodnik je bio suv, ali je vazduh u njemu bio vlažan i lift je zvučao prilično preteće dok se spuštao u prizemlje. Ana je stajala ćutke, s rukama u džepovima, samo je s vremena na vreme mrdala kolenima napred-nazad i smejala se, šireći pritom oči. Flaša vina bila je u mojoj desnoj ruci. Čuo sam nekog kako ulazi u zgradu i okrenuo se da vidim ko je. Bio je to neki neidentifikovani starac. Nije nam rekao „dobro večer“, a nismo ni mi njemu. Samo nas je gledao ispod oka, nanjušivši dvoje dvadesetogodišnjih seronja s flašom vina. Ušli smo sve troje u lift, a deda je pritisnuo taster za peti sprat. Bolelo ga je uvo što smo mi možda hteli da idemo na neki niži sprat. Ipak, išli smo na deveti, on je izašao na petom, a Ana je rekla: – Kakav deda, jebote.

Čim smo ušli u moj stan, potrudio sam se da neopaženo iščupam telefonske kablove, kako telefon ne bi zvonio. Dijana je umela da zove i da nailazi u pogrešno vreme. Ana je sela na moj krevet i skinula jaknu. Ispod je imala sivu rolku, a ispod rolke videle su se njene sise. To me nije nimalo ohrabrilo. Uzeo sam jaknu i odneo je u predsoblje, na čiviluk. Svoj kaput sam obesio na vrata od kupatila, kako bi se osušio. Iz kuhinje sam doneo dve čaše, vadičep i pikslu, i nekoliko minuta se zabavljao pokušavajući da uzjašem vranca i nekako ga savladam. Onda sam pustio muziku. Nikada nisam

mogao da delujem brzo. Trebalo mi je vremena da se naviknem na to da je Ana u mojoj sobi, ponovo, posle toliko godina. Delovali smo ozbiljnije, starije i mudrije, ja najviše zato što sam ćutao, a Ana zato jer je prekrstila noge i kažiprstom udarala po kolenu u ritmu *Highway stara*. U drugoj ruci držala je cigaretu. Sipao sam nam vino.

- Bože, ova tvoja soba je prelepa – rekla je Ana.
- Aha. Nisam je krećio deset godina.
- Je l' ono tamo moj potpis?
- Jeste.
- A zašto je prešaran flomasterom?
- Dijana ga je prešarala kad sam joj rekao ko je autor.
- Je l' tako?!
- Aha.

Ana je skinula cipele, popela se na krevet i pažljivo gledala šta je pisalo na mojim zidovima. Oko njenog preškrabanog potpisa bilo je tridesetak Dijaninih porukica, koje su se svodile uglavnom na „Daj mi pišu“, „Pile moje“, „Ti si zeka“ i „Šta je ovo?“.

- Kakva mala jadnica. Glavu bih joj odšrafila da je sad vidim.
- Verovatno bi ona isto uradila tebi.
- Daj flomaster!
- Ana, ne zajebavaj...
- Daj mi neki flomaster. Hoću samo nešto da napišem.
- Nemoj samo da preteruješ.
- Neću.

Dao sam Ani zeleni flomaster kojim je na zidu napisala „ANA JE BILA OVDE“. Slova nisu bila prevelika, ali je Ana izgleda imala smisla za unutrašnju dekoraciju, pošto ih je smestila na takvo mesto da su u celoj sobi najuočljivija bila ta njena zelena slova. Onda je uzela čašu s vinom i napravila potez kao da želi da se kucnemo. Podigao sam svoju čašu, kucnuli smo se, ali niko ništa nije rekao. Posle dva gutljaja vina, prisralo mi se. Od straha. Ana je nešto pričala, a ja je nisam slušao, pokušavajući da smislim šta će dalje da se desi. Bio sam bespomoćan i uopšte nisam vladao situacijom. Jedino što mi je uspelo bilo je da joj se približim i počnem da je diram po kosi. Ana, koja bi mi nekad za tako nešto opalila šamar, sad nije reagovala. Pričala je, a moj prst namotavao je i odmotavao jedan te isti pramen njene kose. Ipak, muda su mi ostala negde u

prošlosti i ja od tog drndanja njene kose prstom nisam mnogo dalje odmakao. A razgovor mi nije mnogo pomagao jer nikako nije kretao u nekom konkretnijem smeru.

– Ovo je fantastičan solo. Blekmur je najbolji gitarista, ma šta ljudi pričali – govorila je Ana.

– Ni Pejdž nije loš.

– Blekmur je bolji!

– Dobro, Blekmur je bolji.

Da je rekla „Bobane, jedi govno“, ja bih se israo i pojeo bih ga smesta, samo da se malčice približim nekom smislenom trenutku. No svi naši momenti bili su vrhunci besmisla.

– Ajde pusti nešto drugo.

– Šta?

– Neke tvoje pankere, na primer.

– Kakve pankere?

– Ramonsi su mi se uvek sviđali.

Pustio sam joj Ramonse. Ona je nekoliko minuta šizila na krevetu, skačući na kolenima levo-desno i povremeno me udarajući pesnicom u rame. Onda se umorila i sela. Čuo sam kevu kako se muva po hodniku. Bilo je pomalo neuobičajeno da je neko u mojoj sobi posle deset uveče, naročito ako je taj neko imao ženski glas. Poželeo sam da izađem u predsoblje i kevi zavrnem šiju.

– Neko se muva po hodniku – rekla mi je Ana u poverenju.

– Aha. Keva, jebo joj ja mater.

– Nemoj tako, aj nas upoznaj.

– Da li si ti normalna? Pa ti je verovatno bolje poznaješ od mene. Bolje ti nas upoznaj.

***

U jedanaest sati s vinom je bilo gotovo. Ja sam bespomoćno ležao na krevetu, bez ikakve ideje šta bi trebalo da uradim kako bi se večer pretvorilo u nešto više od sumanutog slušanja muzike i ispijanja crnog vina. Makar u svađu. No, Ana je prekopavala po mojim pločama i puštala jednu po jednu. Bilo je tu mnogo ćaletovih i kevinih hipi ploča, tako da je Ana imala šta da pusti. Sa svake ploče puštala bi jednu pesmu, onu koja joj se najviše sviđala. Uskoro je patos bio zatrpan razbacanim pločama. Na kraju, Ana je pustila Dženis Džoplin i legla pored mene. To se desilo iznenada i nisam stigao ni

da se uprpin. Znao sam tu ploču. Prvo je išla *Piece of my heart*, a posle nje *Summertime*. Obe su bile spore, a *Summertime* je bila idealna. Za vreme te pesme bilo bi idealno sve što uradim. Da poljubim Anu, da je ubijem, pa čak i da samo ležim pored nje. Ona je ležala pored mene i gledala u plafon. Čekali smo šta će da se desi.

Kad je pesma počela, okrenuli smo se jedno ka drugom. Ležali smo na bokovima i lica su nam bila vrlo blizu. Ana je upaljenu cigaretu držala na piksli na patosu i u jednom trenutku mi je potpuno okrenula leđa da bi uzela dim. Onda je dunula dim ka plafonu, a u sledećem trenutku je ponovo ležala okrenuta meni. Stavio sam joj ruku na bok i gledao je pravo u oči. Crne. Napolju je padala kiša. Nosevi su nam se skoro dodirivali. Onda se pesma završila, Ana je pogledala na sat i rekla: – Moram kući.

Kad je to rekla, znao sam da je konačno sve gotovo. Obukla je jaknu i cipele i sačekala da ja obučem kaput. Ja sam, srećan što se sve napokon završava, makar i tako idiotski, radio automatski. Obuo sam cipele, pa obukao kaput. Bio je mokar i težak. Otvorio sam joj vrata i sledećeg trenutka našli smo se u hodniku.

Otpratio sam je na stanicu. Posle kratkotrajnog olakšanja, već sam se osećao kao potpuno govno. U glavi mi je vladala potpuna zbrka, a Anin autobus je došao prebrzo da bih se makar malo pribrao. Ona me je poljubila u obraz i nestala. Ostao sam sâm.

Kad sam se vratio kući, soba je mirisala na duvan i vino i ja sam otvorio prozor da bi sve to nestalo odatle. Pokupio sam ploče sa patosa i složio ih, a na flaši vina sam napisao datum i stavio je u ormar.

***

Sledećeg jutra pao sam u tešku depresiju. Trebala mi je neka vrsta pomoći, ali nisam znao kome da se obratim. S Vojvodom, Klipom i Batom nisam se viđao, a i da jesam, oni nikad nisu bili prave uši za moje ljubavne neprilike. Didi je već godinu dana sedeo besposlen kod babe na selu. Ponekad bismo se čuli, ali on je zvučao kao neko ko je potpuno izgubio kompas. Ipak, imao sam babin telefon i tog prepodneva ga pozvao, potpuno očajan.

- I šta kažeš, lica su vam bila blizu?
- Do jaja blizu i ništa se nije desilo.
- Ti si pička.

- Jesam.
- I šta hoćeš od mene, sad kad si već sve zasrao?
- Nemam pojma.
- Znaš šta, mogli bismo da ti obezbedimo ovde jednu sobu. Možeš da dođeš, da hraniš svinje, a baba bi ti dala prenoćište i hranu. Ja, recimo, cepam drva. Nema nikakvih hipi kurvi, a ovdašnje klinke ne prave pitanje oko muzike koju slušaš.
- Ne mogu. Trebalo bi da mi počnu vežbe na fakultetu.
- Jebo te taj fakultet. Izdao si pank.
- Jesam.
- Ovo ovde je pank, bez obzira na to što pičim narodnjake i dižem tegove.

– Verovatno si u pravu.

– Ajde, pa se čujemo.

Možda sam ipak ja bio taj koji je izgubio kompas. Tokom dana me je pozvala Dijana.

– Što se ti ne javljaš?! – prosiktala je.

– Ej, ne mogu, nisam u fazonu...

– Šta lupetaš? Da nisi našao neku kurvu?

– Ma kakvu kurvu? Nemam ja snage za kurvu.

– Slušaj, moraš da dođeš kod mene na rođendan u nedelju.

– Pa tek je sreda. Doći ću, ima vremena.

– Nemoj da bude da ti nisam rekla. Saberi se do nedelje kako znaš i umeš.

– Pokušaću.

Još i taj prokleti rođendan. Zašto me je uopšte zvala na rođendan, ovako sjebanog? Ipak, svake godine dolazio sam na njen rođendan, podrazumevalo se da dođem i ove.

Celu tu sredu proveo sam u krevetu, potpuno rastrzan i nesposoban da mrdnem. Uveče me je pozvala Ana. Zaprepastio sam se.

– Ajmo negde u zezanje – rekla je.

– U kakvo zezanje sredom uveče?

– Ajmo u KST. Danas je domaće veče. Kao nekad, a?

– Nikad nisam išao na domaće veče u KST.

– Ne seri, kako nisi išao? Išli smo zajedno! Barem tri puta!

– Nisi u pravu.

– Ma, kakve veze ima da li sam u pravu? Idemo večeras, ajde ajde ajde!

– Ajde.

Ana je izmešala ljude i događaje. Jedino mesto na koje smo ikada zajedno išli bio je Krsmanac. Bio sam isprepadan činjenicom da ću ići zajedno s njom u grad, bio sam isprepadan činjenicom da će nas možda videti neko ko ne treba, ali život je išao brže od mene i nije mi preostalo ništa drugo već da duboko udahnem i hrabro krenem u KST.

***

Popravni ispit iz predmeta „susret s ribom na koju sam se ložio celog života“ bio je zakazan za pola deset na stanici na kojoj sam Anu čekao i juče. Ovog puta došla je na vreme. Poljubila me je u obraz i ruku podruku krenuli smo ka tramvajskoj stanici. Vreme je bilo jednako hladno kao i prethodne večeri, samo je kiša izostala. Tramvaja nije bilo, jer u Beogradu tramvaja ima samo do jedanaest uveče, kada idu u svoju poslednju vožnju. Mi smo stajali na stanici, a ja sam počeo da se štrebam i osvrćem oko sebe kao i prethodne večeri i iz istih razloga kao i prethodne večeri. Počela je i košava da duva, i ja sam Ani predložio da u KST odemo peške, pošto je ionako bio udaljen svega četiri stanice. Uхватила me je podruku i krenuli smo, a ja sam se osvrtao.

U KST smo došli malo posle deset i on je, naravno, bio potpuno prazan. Tamo su ljudi stizali tek posle jedanaest. Bilmezi na ulazu su odmeravali Anu, ali nisu ništa komentarisali. Mene su samo popreko pogledali jer sam s kratkom kosom, u crnom kaputu, izgledao poput hiljada drugih kojima su cepali ulaznice i propuštali ih kroz šake kad se napiju i ispovraćaju na patos. Ana i ja smo seli u najudaljeniji deo prostorije, u mali kameni separe ispod di-džejeve kabine. Osim nas tu je bilo još dvoje matoraca, četrdeset i nešto godina svako, i ja sam zaključio kako su to sigurno švaleri koji su se od svojih supružnika sklonili na sigurno, među decu. Sedeli su na nekoliko metara od nas i bilo im je jednako neprijatno kao i meni. Muškarac se neprestano trzao i osvrtao. Ja se nisam osvrtao pošto sam s našeg mesta video celu prostoriju i svakoga ko bi u nju ušao.

Muzika je bila glasna i nije bilo svrhe da razgovaramo. Tako smo ćutke sedeli nekih pola sata, a onda je mesto iznenada počelo da se

puni. Gosti su bili u proseku tri godine mlađi od nas, barem sam tako ja procenio u onom mraku. Bile su tu i neke ribe i uhvatio sam sebe kako odmeravam jednu od njih. Ona je primetila i počela da se smeška. Bože, ima li kraja? Ana je opazila da bacam farove i prekorno me pogledala, ali sam ja nastavio da bacam farove. Samo kad bih zevao u druge ribe bio bih ravnopravan s njom. Muzika je varirala od loše ka dobroj i nazad. Bilo je tu KUD Idijota, Psihomodo popa i Partibrejkersa, ali je di-džeju umeo da se omakne i nekakav Merlin ili Crvena jabuka. Pitao sam Anu da li hoće nešto da pije, bila je za pivo i ja sam otišao do šanka. Za šankom je radila slatka riba s kratkom kosom.

– Dva piva.

– Koja? – pitala je

– Najjeftinija.

– Jao što ti imaš lepu kosu, što je ne pustiš – rekla mi je, a kosa mi je bila duga jedva dva centimetra.

– Volim da šetam unakažen. Što ti ne pustiš kosu?

– Ne volim da šetam unakažena.

Bila je zaista slatka, s ta dva piva u plastičnim čašama i kratkom kosom. Osmehnula mi se i dala mi čaše. Ja sam njoj dao pare i otišao do Ane.

– Šta si toliko pričao s onom očerupanom?

– Rekla mi je da pustim kosu.

– Samo pederi puštaju kosu.

Pederima je bilo lakše. Mogli su da puštaju kosu i nisu marili za ribe. Popili smo pivo, a onda je Ana rekla da mora da piški.

– Ajde sa mnom da mi pričuvaš jaknu – rekla je.

Izašli smo iz glavne prostorije u hodnik i krenuli ka WC-u. Ponovo na nesigurnom, počeo sam da se osvrćem na sve strane. Ana je ušla u WC, a ja sam je čekao ispred s njenom jaknom u naručju. A onda je počelo. Najpre je naišao neki tip iz Pravne, Dijanino godište.

– Ej, gde si, majstore!?! – viknuo je i pružio mi ruku.

– Evo me.

– Otkud ti ovde?!

– Otkud znam. Izašao.

– Ti si bio veliki car! Ti i tvoji ortaci. Poslednjih godinu dana nije bilo isto bez vas!

- Verujem.
- Mora da se sada ludo zabavljate!
- Nisam ih video od maturalne večeri.

Tip je stajao s osmehom i češao se po glavi. Kao da je nestalo sitnine u njemu. Čekao je da neko ubaci novčić. A onda ga je neko i ubacio i on je nastavio.

– S kim si ovde? S Dijanom?! – drao se on i upirao prstom u jaknu koja mi je bila u naručju.

– Ne.

On se ponovo isključio i češao se po glavi, valjda očekujući da mu kažem s kim sam tu. Pošto mu nisam rekao, neko je ubacio novčić i tip je nastavio da bude naporan.

– Kako je ona?! – pitao me je.

– Ko?

– Pa, Dijana, čoveče! Vas dvoje ste bili najbolji par u školi.

Srao je. Svi koji tako seru ložili su se ili na nju ili na mene. Ovaj verovatno na mene. Nisam stigao da mu odgovorim, jer je iz WC-a izašla Ana, mrko ga pogledala i uzela svoju jaknu. Tip je sa zaprepašćenjem gledao moju pratilju. Oči su mu bile ogromne, pa sam zaključio da se i nje seća iz škole.

– Aj vidimo se – rekao sam mu. On se malo pribrao, grčevito mi stegao šaku i rekao: „Vidimo se unutra.“

– Ko ti je ovaj? – pitala je Ana.

– Taj se loži na mene.

Kad smo se vratili u glavnu prostoriju, tamo je bila veća gužva nego kad smo izašli, a naše mesto pored di-džeja bilo je zauzeto. Stali smo pored jednog stuba. Ana se lagano mrdala u ritmu muzike. Ja se nisam pomerao. Nikada nisam igrao, čak ni uz muziku koju volim. Onda me je neko kucnuo po ramenu, ja sam se okrenuo i video onog tipa s još dva kretena kako mi se osmehuju. Podigao sam obrve u znak pozdrava, a oni su se zadovoljni izgubili u mraku. Zatim sam na nekoliko metara od našeg stuba ugledao devojku za koju sam bio siguran da je spadala u red bliskih Dijaninih prijateljica. Rešio sam da reagujem.

– 'Oćeš pivo? – pitao sam Anu.

– Neću.

– Ja hoću.

Otišao sam do šanka, siguran da ću odatle bolje videti situaciju u klubu. Najpre sam se nalaktio i bacio jedan dug pogled na sve što se dešavalo oko mene. Klinci su igrali, a devojka za koju sam mislio da je Dijanina drugarica nalazila se u udaljenom delu prostorije i nikako nisam mogao sa sigurnošću da utvrdim je li to zaista ona. Iskustvo mi je govorilo da je te večeri najnormalnija stvar koja je mogla da mi se desi bila da Dijanina drugarica dođe u KST i vidi me s Anom. Okrenuo sam se i slatkoj šankerici zatražio jedno pivo.

– Šta je, još nisi pustio kosu? – rekla je ona. Na takve duhovitosti nikada nisam umeo da odgovorim, pa sam se samo nasmejao. – S kim si ovde? – pitala me je.

– Ne znam.

– Izgledaš potpuno izgubljeno. Šteta, tako sladak dečko, a moron.

– Ja nisam sladak.

– Ja sam Maja – rekla je i pružila mi ruku.

– Ja nisam sladak – ponovio sam, uzeo pivo i udaljio se od šanka.

Do Ane sam došao zaobilaznim putem kako bih izbliza pogledao devojku za koju sam mislio da je Dijanina drugarica. Prošao sam pored nje i dobro se zagledao u njeno lice. To nije bila Dijanina drugarica. Drugarica je bila crna, a ova je bila plava, drugarica je bila Dijaninog godišta, a ova je bila mlađa bar četiri godine. Dijanina drugarica je imala male sise, a ova je imala baš dobre. Sve u svemu, halucinirao sam, devojka je bila slatka, ja nisam bio sladak. Osmehnuo sam joj se, ona je uzvratila osmeh i ja sam otišao do Ane.

– Gde si dosad, opet si kenjao s onom očerupanom?!

– Aha – rekao sam ja.

– Brzo! Naš separe! – viknula je Ana i otrčala ka di-džejevoj kabini.

Ljudi koji su tamo sedeli ustali su i krenuli iz prostorije. Verovatno u WC. Ana je do separea stigla u isto vreme kad i jedna plavuša, koju je odgurnula laktom. Dala mi je rukom znak da požurim. Kad sam seo pored nje, rekla mi je: – Glupava deca. Kad sam ja ovde izlazila, oni su sisali palčeve!

***

Tri tipa, od kojih je jedan bio onaj što se ložio na mene, đuskala su na metar od nas. Taj je stalno gledao u Anu i mene, iščekujući da se desi nešto što će moći da prepričava. No on nije znao kakva sam ja

nula i džabe je čekao. Ana i ja smo sedeli i gledali u različitim pravcima. Ja sam ulovio pogled šankerice Maje. Ona je bila domaće stvorenje naviknuto na mrak i bez problema me je locirala među tolikim gostima. Izgledalo je kao da se kezi i ja sam joj uzvratio, za svaki slučaj.

– Šta se keziš toj očerupanoj – pitala me je Ana. Kako je ona uspevala sve to da primeti, pojma nisam imao. Prestao sam da se kezim.

Negde u dva sata posle ponoći, bilo mi je dosta svega. Bolela su me leđa od sedenja, bolela su me usta od ćutanja, a glava me je bolela već nekoliko godina. Želeo sam da odemo odatle, želeo sam da ne gledam ta tri tipa koja su sve vreme igrala i komentarisala ribe, nijednoj ne prilazeći. Napokon, barem jedna želja mi je bila ispunjena i oni su izašli u hodnik. Naredne sekunde di-džej je pustio *Drugi način*. *Drugi način* je bio jedan od simbola druge godine, pilula i školskog dvorišta. Pesma je bila depresivna i zvuk flaute i električnih gitara stezao je grudi ljudima. Ana mi je stavila glavu na rame. Naslonio sam svoju glavu na njenu i bilo je veoma udobno. Kosa joj je bila meka i negde iz dubine njene odeće osećao se miris parfema. Držao sam ruke na kolenima, a onda je ona svoju desnu šaku stavila preko moje leve. Šaka joj je bila hladna. Sedeli smo tako ćutke i pesma se završila. Di-džej je nastavio u istom, sporom ritmu. Neki klinci i klinke su igrali čvrsto zagrljeni. Oni matori švaleri su igrali. Većina običnih smrtnika koja nije imala koga da zagrlj stajala je unaokolo, ispijajući pivo i prisećajući se svih svojih neuspeha. Ana je u jednom trenutku podigla glavu s mog ramena, pogledala me i zatim vratila glavu na rame. Nisam nikada umeo da čitam poglede, pa ni taj. Bio je srednje dužine, srednje dubine i srednje topline. Ako je nešto pokušala da mi kaže tim pogledom, nije joj uspelo.

U narednih sat vremena muzika je bila spora i tužna i Ana i ja smo sve više tonuli u svom kamenom separeu. Bolelo me je dupe, pošto se čitavih sat vremena nisam mrdao, a počeo je da me boli i vrat koji je bio donekle iskrivljen da bi Aninoj glavi bilo što udobnije. Nisam smeo da se pomeram, plašeći se da pogrešnim potezom ne oteram atmosferu koja je, i pored laganih bolova u mišićima, bila fina. Mesto je počelo da se prazni. Klinci su otišli na svoje noćne autobuse, a u

prostoriji je ostalo samo nas pedesetak, uglavnom deca i nekoliko parova čije su glave bile na tuđim ramenima.

– Poslednja stvar za večeras – rekao je di-džej preko svog mikrofona.

Odjednom, zaorila se Nirvana. *Smells like teen spirit*. Veče domaće muzike dostiglo je svoj vrhunac. Deca izmučena srpskohrvatskim baladama počela su da skaču. Deca su počela da urlaju. Matorci su se sklonili u stranu. Kurt Kobejn je vrištao. Kurt Kobejn je već godinu dana bio mrtav.

Ana je već posle prvih taktova zabila nokte u moju šaku. Bolelo je. Glava joj je i dalje bila na mom ramenu. Drugom rukom sam je pomilovao po kosi. Ona je zatim skinula svoju šaku sa moje, podigla glavu i odmakla se nekih pola metra! Ana nikad nije volela Nirvanu. Približio sam joj se, zagrlio je i poljubio.

***

Sve priče o prvom poljupcu su tačne. Ana je otvorila usta i naši jezici igrali su svoju igru. Bila su to dva stara ulepljena guštera u klinču i svaki njihov pokret bio je savršen. Ana i ja smo se ljubili kao da smo se znali hiljadu godina. Bio je to dug poljubac i kapi pljuvačke su mi se cedile niz bradu. Pesma se završila, svetlo u klubu se upalilo, a naš poljubac još nije bio gotov. Onda su nam se usne polako razdvojile, pogledali smo se, a zatim smo ponovo počeli s ljubljnjem. Napokon, posle nekoliko minuta smo prestali, Ana mi je rukavom obrisala bradu i kratko me cmoknula. Desetominutni poljubac bio je dovoljan da nadoknadi sve što se nije desilo poslednjih dvadeset godina. Ustali smo i izašli iz KST-a. U hodniku je bilo nekoliko ogedala i u njima su nam lica izgledala žuta i bleđa. Usne su nam bile boje kože, a oči mutne i umorne.

Napolju je duvao jak vetar koji je odneo sve oblake i na nebu su sada bile zvezde. Ana se setila da bi mogla da piški, pa se vratila u KST da to obavi. Ja sam s njenom jaknom u naručju stajao na vetru. Duboko sam disao, a misli nisu mogle da se saberu. Gledao sam parkirana kola na trotoaru i razmišljao koja mi se od njih najviše sviđaju. Gledao sam kiosk u kome su se prodavale ulaznice za KST i zaključio da je to jedan siv i oronuo kiosk. Iz crvenog kioska s pljeskavicama preko puta ulice kuljao je beličasti dim. Video sam dve radnice u belim keceljama kako nekom čoveku u lepinju stavljaju

priloge. Bilo je pola četiri posle ponoći. Pokušao sam da mislim i o onome što se desilo za vreme fajronta u diskoteci, ali mi nije išlo. Ana je izašla, obukla jaknu i uhvatila me za ruku. Povijajući se pod naletima vetra, ćutke smo prošli kroz Tašmajdanski park. Izašli smo zatim u Ulicu 27. marta i stali ispred jednog izloga. Onda je Ana progovorila.

- Ove felne su baš ružne.
- Aha.
- A ovi farovi za keca su baš skupi. Koja bi ti kola voleo da voziš?
- Sigurno ne keca.
- Ja bih najviše volela golfa.
- Svi voze golfa.
- Nije tačno. Svi voze keca, a golfa ne voze baš svi.
- Možda.
- Ove jelkice su isto skupe, a od njihovog mirisa mi se povraća.
- Povraća ti se od vanile?
- Ne, povraća mi se od mirisa ovih jelkica za kola.

Pribojavao sam se šta će se desiti ako pokušam da poljubim Anu. Nekako mi se činilo da i pored desetominutnog žvalavljenja to nije tako jednostavno. Ona me je uhvatila za ruku i mi smo prešli Takovsku ulicu. Ulica 27. marta tu je prestajala i počinjala je Ulica Džordža Vašingtona. Prolazili smo pored moje osnovne škole.

- Ovde sam išao u školu.
- Mali Boban – šapnula je Ana.

Prolazili smo pored klinike za venerične bolesti i na obližnjoj tramvajskoj stanici ugledao sam Dijanu. Stao sam u mestu, kao ukopan, a srce mi je uplašeno tuklo, pokušavajući da pobegne iz mene.

- Šta ti je!? Šta se desilo?! – pitala je Ana.

Pogledao sam uspaničeno u Dijanu i shvatio da to nije Dijana. Bila je to neka devojka koja je pomalo ličila na nju i koja je čekala tramvaj. Tramvaj pre pet sati ujutru nije mogao naići. Halucinirao sam. Pribrao sam se i zaključio da sam veliki idiot kad može da mi se priviđa Dijana u gluvo doba noći, na tramvajskoj stanici, tri stanice od njene kuće.

- Nije ništa. Nešto mi se učinilo – rekao sam Ani.
- Šta ti se učinilo?

- Nešto.
- Gladna sam.

Setio sam se jedne pekare koja je radila non-stop, stotinak metara odatle. Ušli smo unutra, a pekar nas je prezrivo pogledao. Na zidovima su bila ogledala, tako da su oni što kupuju i jedu burek jasno mogli da vide svoje masne brade. Ana i ja smo u ogledalu izgledali kao neko ko se do pre dva minuta kresao uza zid neke zgrade. Bili smo beli u licu, a crvene oči imale su TAJ pogled. Rafovi pekare bili su gotovo prazni. Bila je tu samo jedna vekna hleba i dve kifle s čokoladom.

- 'Oću one kifle – rekla je Ana, i ja sam pekaru rekao:
- Dve kifle.

Pekar ih je zavio u papir i rekao cenu. Dao sam mu novac, a on je kifle dao Ani. Ana je insistirala da kifle pojede u pekari. Ja nisam bio za to, pošto je pekar bio krajnje neprijatan, ali napolju je duvao jak vetar i bilo je glupo jesti kifle u takvim okolnostima. Stali smo pored jednog ogledala i Ana je počela da gricka kiflu. Gledao sam pekara koji je seo za pult i pripalio cigaretu. Bilo mu je pedesetak godina, bio je sed i debeo. Pušio je i gledao me ispod oka. Ana mi je nabila kiflu pod nos.

- Uzmi i ti malo.
- Neću.
- Uzmi, uzmi!
- Ne mogu.
- Uzmi, bre!

Odgrizao sam jedno parče. Kifla je bila tvrda, a čokolada je bila više gorka nego slatka. Pekar me je iz ogledala gledao pravo u oči. Ana je završila s kiflom i rekla da ne može drugu.

- Šta ćemo da radimo s ovom kiflom? – pitala me je.
- Nek je on pojede – rekao sam i pokazao na pekara.
- Okej. Idemo!

Izašli smo iz pekare, a ja sam video pekara kako preostalu kiflu baca u kantu za smeće. Ana me je pitala: – Gde ćemo sad? Autobus mi prolazi ovuda tek za sat i po.

- Ako hoćeš, možemo kod mene – rekao sam.
- Ne, neću kod tebe. Nekako mi je glupo. Ajmo na neko drugo mesto.

– Ima jedno fino stepenište, tu blizu...

– Stepenište?!

– Da. Fino, zavučeno stepenište. Ajmo tamo!

Otišli smo do Zavoda za izgradnju. Odveo sam neprijatelja u svoj glavni štab. Seli smo na udaljeno stepenište, ono koje nije bilo odmah kraj ulice, već blizu Botaničke bašte. Ja sam seo na beton, a Ana mi je sela u krilo. Uхватила mi je glavu i počela da me ljubi.

Ljubili smo se tako dobrih pola sata, a meni se smrzavalo dupe. Na kraju sam čak počeo i da se tresem.

– Pa ti drhtiš od zime. Ajde stavi ruke ovde – rekla je Ana i raskopčala jaknu.

Gurnuo sam ruke unutra i stavio ih na njen struk. Bilo je toplo i meko i dupe mi se više nije smrzavalo.

– Nemoj da ti padne na pamet da me uhvatiš za sisu – rekla je Ana i ponovo mi zabila jezik u usta.

Žvalavili smo se, a moje ruke, koje su se u međuvremenu zagrejale, počele su da šaraju po njenom džemperu. Bile su na leđima, pa ponovo na struku, pa na stomaku, pa opet na leđima. Napokon, zavukao sam ih ispod džempera. Tamo je bila potkošulja, a ispod nje mekana dvadesetogodišnja koža. Držao sam šake na njenom stomaku koji je bio čudnovato čvrst. Ana je nekada trenirala karate. Počeo sam da podižem šake i već sam vrhovima prstiju dodirivao donje obode njenog brushaltera.

– Neee, neee – tiho je govorila Ana, ali ja sam čuo nešto drugo i počeo da joj zavlčim prste ispod brushaltera. Možda ću sutra da umrem i jednostavno sam morao da osetim TE sise, posle toliko godina gledanja u njih. Prsti su gamizali ispod žice koja je pretila da ih iseče na pola. Anina usta se nisu odvajala od mojih. Počela je teško da diše. Bilo je nemoguće dopreti do njenih sisa na način na koji sam ja zamislio. Jednu šaku sam izvukao ispod donjeg dela brushaltera i pokušao da u njega doprem odozgo. No ruke su mi bile u Aninoj jakni, ispod njenog džempera i nisam mogao da izvedem ni takav manevar. Onda sam napokon tu šaku premestio na njena leđa i jednim potezom otkopčao njen brushalter. Naredne sekunde sve što je Ana imala u njemu nalazilo se u mojim rukama.

– Pokvareni... – prostenjala je Ana i vratila usta na moja.

Te sise su od samog početka izgledale idealno, a sad, u petnaest do pet ujutru, 26. oktobra 1995, svim čulima sam se uveravao da su zaista i bile napravljene bez greške. Bog nekad zaista dobro odradi posao. Gnjavio sam ih nekoliko minuta, a onda sam potpuno pomahnitao i počeo da zavlačim ruku u njene pantalone. Pantalone su bile zakopčane i moja ruka nije mogla daleko. Ana je bila potpuno izgubljena. Teško je disala i prosipala fazone.

– Samo sam ti dala da zagreješ ruke – govorila je zatvorenih očiju.

Anu sam prebacio na stepenište i našao se na njoj. Otkopčao sam joj farmerke i krenuo rukama ka centru moći, ka centru svemira, ka centru mog života, koji se nalazio u njenim gaćama. No Ana se konačno trгла.

– Čekaj, da li si ti normalan? Da li smo mi normalni? Šta to radimo nasred ulice?

– Ulica je pedeset metara odavde – rekao sam ja potpuno zanesen.

– Ne, ne, sačekaj. Dosta je bilo. Dosta je bilo za jedno veče. Moram kući.

Kao po komandi prestao sam sa bilo kakvim pipanjem, jer sam za dva sata dobio mnogo više nego za poslednje četiri godine. Stvari su izgledale okej i činilo mi se da će se ovo dobro veče jednom nastaviti na nekom boljem mestu. Ana se zakopčala i sela na stepenište pored mene.

– Ajmo i danas u KST – rekla je.

– Ajmo. A šta ima danas u KST-u?

– Ne znam, ali bih volela da odemo tamo i večeras.

– Onda da odemo.

Zatim smo ponovo počeli sa ljubljnjem. Negde iznad njene crne kose primetio sam da nebo postaje sivkasto i čuo graktave ptice kako se deru. Svitalo je.

– Što su ti oči otvorene dok se ljubimo? – pitala je Ana.

– Sviće, vidi.

Ona se malo odmakla od mene i pogledala oko nas. Bilo je to ono doba zore kada je sve sivo. Sive su bile zgrade, sivo je bilo nebo, jedino je Ana bila u koloru.

– Nešto ne volim kad sviće – rekla je ona i poljubila me.

Poljubac je potrajao i kad sam otvorio oči nebo je već postajalo belo, a umesto graktavih čule su se cvrkutave ptice. Autobusi su

prolazili Ulicom 29. novembra.

– Vreme je – rekla je Ana.

Otišli smo na autobusku stanicu. Bilo je nešto posle pet sati ujutru. Na stanici je bio već dan, a ulica je jednim delom bila mokra. Autobus su pored nas dvoje čekali neki sivi ljudi i neke sive tetke. Lica su im bila izobličena i verovatno tako izgledaju svi kada ujutru idu na posao. No, Ana je i dalje bila u koloru, a bio sam i ja. Jasno sam video svoj crni kaput, plave farmerke i crvene oči u izlogu kioska s novinama, gde je dremala starija žena sa sivim šalom. Naišao je autobus broj 43 i Ana je trebalo da ode.

– U pola deset uveče, na ovom istom mestu – rekla mi je.

– Dogovoreno.

Zatim me je poljubila i kroz sivo more sivih ljudi ušla u kratki crveni autobus. Došao sam kući, spremio krevet i spustio roletne, kako me dan ne bi ometao u spavanju. Pokrio sam se ćebetom preko glave, a moje telo je drhtalo. Pokušao sam da u svojim mislima sročim rečenicu „Poljubio sam se s Anom“, ali nije išlo. Ta rečenica je iz nekog razloga i dalje izgledala nemoguća. Onda sam zamislio njen jezik, njena leđa i njene žice na brushalteru i nekoliko trenutaka potom zaspao.

***

Tog dana pozvao sam Didija u selo.

– Gotovo je, čoveče, smuvali smo se! – saopštio sam mu.

– Ko se smuvao?

– Ana i ja. Bili smo sinoć u KST-u i smuvali smo se.

– A Dijana?

– Ko, bre?

– Šta se sve desilo sinoć?

– Smuvali smo se i bili smo na stepeništu i duvao je vetar i uhvatio sam je za sisu!

– I?

– I ništa. To je to.

– Nisi je kresnuo?

– Ne. Bilo je hladno, duvao je vetar.

– Zeznuo si se. Prokockao si priliku, a uspelo ti je da napraviš čudo. Uspeo si da držiš vešticu u šaci. Trebalo je da joj skineš gaće i da je

karaš. Trebalo je sve obaviti iste noći, dok ne dođe sebi. Dok se ti sad meni hvališ, ona sedi kući i planira kontranapad.

Didi me je malo prepao. Nije bilo tako jednostavno uraditi sve iste noći. Došlo je jutro i odnelo Anu sa sobom u Padinsku Skelu. Ali jutro je prešlo u oblačan dan, a oblačan dan se pretvorio u oblačno veče i ponovo je došao trenutak da vampiri izađu u grad.

***

Da nešto smrdi, osetilo se odmah na autobuskoj stanici. Kad sam došao, Ana je već bila tamo. Poljubila me je na moje neprijatno iznenađenje u obraz, uhvatila podruku i povukla ka tramvajskoj stanici. Nismo mnogo pričali, a mene je bilo strah da pomenem bilo šta od onog što se sinoć desilo. Gledao sam je, namrštene obrve pokrivala su joj oči i usta pravila luk.

Kako se ni ovoga puta tramvaj nije pojavio, otišli smo peške do KST-a. Na programu je bilo rege veče, što me nije baš oduševilo. Na vratima su bili isti bilmezi, a u prostoriji je bio isti matori švalerski par kao i prethodne noći. Ana je insistirala da sednemo u neki drugi separe, a ne u onaj od sinoć. Našli smo se u separeu tačno preko puta tog, koji je bio na nekoliko metara od šanka. Za šankom je bila Maja, koja me je odmah primetila i uputila mi značajan pogled. Ana je sedela i ćutala i ja sam već bio spreman na sve. Didi je izgleda bio u pravu. Pokušao sam da je poljubim, a ona je skroz sagla glavu.

– Šta bi?! – pitao sam je.

– Šta šta bi?

– Što se izmičeš? A sinoć?

– Sinoć je bilo sinoć i najbolje je ostaviti ga tamo.

Nisam stigao ni da se sjebem, a već me je zahvatio bes.

– Onda i ti ostani tamo – rekao sam i otišao da šanka.

Ana je zapalila cigaretu i ostala da sedi. Ona je pušila od svoje četrnaeste godine i, kao i svima koji rano propuše, cigarete su joj lepo stajale. Maja me je spremno dočekala.

– Pivo? – rekla je.

– Pivo? Ah, da, može.

– Najjeftinije?

– Razume se.

Natočila mi je pivo u veliku plastičnu čašu, ali nije htela da mi ga da.

– Moraš prvo da mi kažeš nešto – rekla je. – Ko ti je ona devojka u separeu?

– Koja devojka, ja tamo ne vidim nikakvu devojku.

– Ko je devojka s kojom si i juče i danas došao ovamo? – ponovila je Maja veoma ozbiljnim tonom.

– Neka seljanka.

– Dve večeri zaredom provodiš sa seljankom?

– Neki provode i ceo život.

Dok smo mi razgovarali, Ana je sedela i pušila. Zatim je Maja počela da stavlja neke prazne boce u gajbu. Ja sam stajao i slušao rege. Onda sam napola punom plastičnom čašom gađao zid i otišao iz KST-a.

Kad sam izašao na ulicu u džepu sam pronašao ulaznicu od prethodne večeri i smesta je pocepao. Zatim sam pocepao i večerašnju ulaznicu i već mi je bilo malo lakše. Ana je bila veštica, Dijana je bila idiot, ja sam bio govнар, Maja je bila slatka, a Didi je bio u pravu. Kad sam stigao kući, pustio sam neku muziku i ljutit legao u krevet. U dva posle ponoći i dalje sam ljutit ležao i slušao muziku, a telefon je zazvonio.

– Šta radiš? – pitala je Ana.

– Ej, bre, doviđenja!

– Slušaj... moraš me razumeti. Ono sinoć... ono sinoć je bilo nešto najlepše što mi se desilo u životu. I takvo kakvo jeste mora i da ostane. Ne smemo da kvarimo ono što se desilo nekakvom vezom, izlascima, svađama i ostalim sranjima koja se dešavaju drugim parovima.

Ana je jela govna i sve vreme mi je pred očima bila vizija Didija koji je u selu pesnicama udario džak s kupusom. S vremena na vreme bi se odmorio i kazao mi „Ja ti rekoh“.

– Ana, da li zaista misliš da sam toliko glup da progutam tu priču?

– Tako se ja osećam, to nije nikakva priča.

– Toliko je glupo to što izlazi iz tvojih usta, da bi i petogodišnjak namirisao jedenje govana. Ne postoje stvari koje se dešavaju samo jedne večeri i završavaju u zoru s rukom u gaćama i tvojim dupetom u četrdeset trojci!

– Hoćeš da se vidimo večeras? – pitala me je Ana iznenada.

– Neću!

- Hoćeš da se vidimo večeras? – ponovila je.
- Hoću – rekao sam. – Hoću, ali bez KST-a i sličnih sranja. Dođi kod mene uveče.
- Kod tebe sam u devet.

***

U petak sam ustao besan. Do devet sati uveče delio me je čitav dan i ja sam bio unapred nadržan zbog onoga što će se desiti. Ipak, doneo sam jednu važnu odluku. Šta god da se desi s Anom, krajnje je vreme da Dijana i ja više ne budemo zajedno. Vreme da raskinemo bilo je još u novembru 1993. kad sam prvi put uhvatio Anitu za sisu. Ali ni oktobar 1995. nije prekasno. Kako s Dijanom nije bilo lako raskinuti, bio sam rešen da joj se zgadim za sva vremena i da ona bude ta koja će raskinuti sa mnom. Nije me zvala, očekujući da ću se na njenom rođendanu u nedelju pojaviti veseo, s poklonom i dignutom kitom. No, ja sam bio rešen da joj za rođendan zagorčam život. Do nedelje je ostalo još dva dana i dovoljno vremena da pripremim valjanu taktiku. A mnogo će zavisiti i od toga šta će u petak uveče ispasti od Ane i mene. No, petak je doneo još neka iznenađenja. Javila mi se Anita.

- Otkud sad ti, jebiga – rekao sam.
- Zašto? Zar je zabranjeno da te najbolja drugarica pozove?

Anita je zbog jedne moje rečenice od pre petnaest meseci mislila da mi je drugarica, a nismo se ni čuli ni viđali.

- Nisi mi ti drugarica.
- Otkud to?
- Ja sve svoje drugarice jebem.
- Svinjo svinjska.
- Da, to sam ja.
- Hoćeš da svratim?

Taman mi je trebalo nešto što će mi prekratiti vreme do novog sastanka s Anom, i Anita je u četiri po podne došla. Kako je došla, tako se izvalila na krevet. Legao sam pored nje.

- Šta ima novo kod tebe? Nismo se čuli sto godina – rekla je.
- Kod mene je sve uvek isto. Sranja se vrte ukруг, samo su oni koji seru po meni različiti.
- Jao, kako si negativan. Je l' može tvoja drugarica nekako da ti pomogne – rekla je Anita i počela da se umiljava oko mene.

– Otkud sad to, a tvoj dečko?
– Nismo više zajedno i ja držim svoju reč. Sad opet možemo da budemo drugari, hi-hi-hi.
– Tako znači. A nije ti palo na pamet da sam i ja možda u nekog zaljubljen, da ne želim da je varam?! To ti nije palo na pamet?!
– Pa, jesi li zaljubljen?
– O, jesam, veoma sam zaljubljen, ali bi ipak mogla da mi ga izdrkaš.
– Šta?
– Na posao!
– Bobane...
– Ajde, šta je sad? Možda će mi to pomoći da se odljubim. Dok sam to pričao, skinuo sam gaće i već sam ležao gologuz na krevetu. Jedan feder mi se zabijao u dupe. Anita je poslušala moje naređenje. Kad je završila, približila mi se ne bih li je poljubio, a ja sam joj rekao: – I dalje sam zaljubljen, tvoja misija nije uspela.
Anita je otišla kući, a ja sam se osećao super. Pogledao sam kroz prozor i video slab sneg koji je promicao pored jedne ulične svetiljke.

***

Ana je ipak uspela da me iznenadi, jer me je čekala ispred zgrade, a ne na stanici. Stajala je ispod nadstrešnice, a svuda oko nje padale su bele pahulje.

– Poranila sam, pa sam došla da te sačekam – rekla je. Na licu joj je bio osmeh, a u rukama čokolada.
– Kakvo je to sranje – pitao sam.
– To je za tebe. Znak izvinjenja zbog onoga juče.

Ana se trudila svim snagama i dobrim delom joj je uspelo. Đavo koji me je obuzeo tog popodneva pao je na jednu čokoladu i jedan osmeh i pobegao u jedan od poštanskih sandučića u prizemlju moje zgrade.

Ana je skinula jaknu i sela na krevet. Jaknu sam obesio na čiviluk i doneo joj pikslu iz kuhinje. Ona je za to vreme već kopala po mojim pločama i odabrala nekoliko. Najpre je htela da pustim Smak. Gramofon mi je bio na patosu. Klečao sam i nabadao ploču na onaj kurčić na sredini, a Ana je klekla iza mene, stavila mi glavu na rame i ruke oko struka. Okrenuo sam se ka njenoj glavi. Nije bilo dovoljno prostora i ja sam morao da ga napravim tako što sam otvorio usta

koja su se spojila s Aninim. Spustio sam iglu, ploča je krenula, a Ana i ja smo se valjali po patosu, koji je retko kad bio usisavan.

No, pre nego što se bilo šta ozbiljnije desilo Ana je rekla: – Slušaj, idem kod babe u Kuršumliju sutra rano ujutru, da razmislim o svemu.

– Kakve sad kurac babe!? – viknuo sam ja.

– Ovo su ozbiljne stvari. Plašim se da se ne izgubim u svemu ovome što mi se dešava. Moram da odem kod babe i o svemu detaljno razmislim.

– O čemu ima da razmišljaš? Samo se prepusti!

– Ne mogu! Ti imaš Dijanu, ja nemam nikog...

– Da li si ti normalna?! Kakvu Dijanu? Ja sam taj koji nema nikog! Već godinama!

Ana je ležala pored mene na patosu i kinula.

– I diži se s tog patosa! Ko zna kada je to poslednji put usisavano!

Ana je sela na krevet i pripalila cigaretu. Cigareta joj je i dalje dobro stajala. Ugasio sam muziku.

– Pretpostavljam da ne možeš da se zadržavaš preterano, pošto sutra ujutru putuješ.

– Da. Pretpostavljam da bi bilo bolje da krenem.

Ana nije tražila da je pratim na autobus. Ispratio sam je samo do lifta. Na rastanku mi je rekla da će me zvati čim se vrati u Beograd, najverovatnije za pet dana. Na nogama sam imao samo čarape i stopala su me bolela od hladnoće. Lift je stigao.

– Beži u stan. Prehladićeš se – rekla je Ana.

– Jebi se.

Poljubila me je u usta i zatvorila unutrašnja drvena vrata od lifta. U njihovom staklenom delu video sam svoj odraz. Zatim sam zatvorio spoljna metalna vrata na kojima nije bilo stakla, tako da je moj odraz ostao s Anom u liftu, a kad je pritisnula dugme, otišao je s njom u prizemlje.

***

Ana je bežala. Kad se ide kod babe u Kuršumliju, tu nema nikakvog razmišljanja. To je bežanje. Pretpostavio sam kakav će njen odgovor biti kad se vrati i to me je slomilo. Ana je bila prevelik zalogaj. Bio sam na granici besa i plača, a u svemu tome nije postojalo ni jedno jedino zrno olakšanja.

Dva dana kasnije, u nedelju, najpre sam otišao kod ćaleta na ručak. Čuo sam ga kako tera Ljubu na terasu. Otvorio mi je vrata i čvrsto mi stisnuo ruku.

– Gde si, student!

Kakav idiot. Izgovarao je tu reč kao da se radi o nečem bitnom, a studenti su bili najveći šljam koji je hodao Beogradom. Gori od njih bili su samo njihovi roditelji. Sedeli smo za stolom i vladala je mrtva tišina, prouzrokovana mojim vrlo lošim raspoloženjem. Namršteno sam gledao troje ljudi koji su sedeli sa mnom, a bio sam toliko ljut da bih se rado porvao i sa Ljubom, ako bi kojim slučajem razvalio terasu i došao u trpezariju da traži moja jaja.

– Kako ti je na vežbama na drugoj godini – pitao me je ćale.

– Nisam još nijednom otišao. Možda ću ići ove nedelje.

– Zašto ne ideš na vežbe kad su ti obavezne?

– Zato.

Onda smo jedno vreme muljali zalogaje po ustima.

– Kako ti je Dijana? – pitao je zatim ćale.

– Danas joj je rođendan.

– Stvarno?

– Stvarno.

– Obavezno je pozdravi.

– Hoću, to ću prvo uraditi kad dođem kod nje.

***

Dijana me je zvala u ponoć i deset minuta prethodne noći i pitala me zašto nisam zvao da joj čestitam rođendan. Postojao je taj glupi običaj da jedno drugo za rođendan zovemo čim otkuca ponoć. Naravno, onako posran u noći između subote i nedelje nisam imao snage da je zovem.

– Ti si jedno đubre! Namerno me nisi zvao da bi mi upropastio rođendansko slavlje – nervirala se ona.

– Zar je već počelo?

– Sutra da si se nacrtao kod mene! Gosti počinju da dolaze u sedam uveče i ti bi trebalo zajedno sa mnom da ih dočekaš.

– Daću sve od sebe da dođem već u šest – rekao sam.

Da bih se nabio negativnom energijom, čim sam u nedelju došao od ćaleta pozvao sam Anitu.

– Dođi, trebaš mi hitno!

Anita je došla u pola šest.

– Izvini za ono u petak. Valjda si mi mnogo nedostajala u poslednje vreme pa sam prolupao.

– Stvarno!?

– Ma, da. A sad se skini.

– Molim?!

– Skini se, bre.

– Ali, ne mogu tako odjednom...

– Šta je sad, jesmo li drugari ili nismo? Skini se ti, skinuću se i ja.

Anita se skinula, a kako sam obećao, skinuo sam se i ja i nasrnuo. Poduhvat je trajao skoro sat vremena i Anita je bila oduševljena.

– Kakva energija, kakvi zahvati! Promenio si se!

U pitanju je bilo čisto zlo koje je izbijalo iz mene, ali žene su najčešće bile oduševljene zlim. Poljubio sam je, a kad je krenula da zapali cigaretu, rekao sam joj: – Pušenje cigareta je zabranjeno. Smeta mi dim. Večeras treba da pevam.

– Ma nemoj? A gde to?

– Imam solistički koncert.

Anita je prvu godinu prava završila s prosekom 9,5.

– Srećno na koncertu – rekla mi je kad smo se rastajali na čošku.

Dva bloka pre Dijanine zgrade, ispred radnje s bojama i lakovima, ugledao sam telefonsku govornicu. Imao sam kod sebe jednu karticu sa dosta impulsa koju mi je ćale dao još pre godinu dana. Nijednom je nisam iskoristio i nisam bio siguran da li i dalje važi. Podigao sam slušalicu i gurnuo karticu u aparat. Izgledalo je da je sve u redu. Okrenuo sam broj Didijeve babe.

– Zovem iz govornice – rekao sam mu.

– Šta se desilo?

– Ništa. Ana je otišla kod babe u Kuršumliju da razmisli o svemu. Ja sam do malopre držao Anitine noge na ramenima, a sad idem kod Dijane na rođendan.

– Pozdravljam jedino deo s Anitom. Zar si još s Dijanom? Pre neki dan zvučalo je drugačije.

– Rekao bih da će se to večeras napokon završiti.

– Ako je tako, onda i to pozdravljam. A šta ćeš s Anom? Znaš šta znači kad one odu negde da „razmisle“?

– Znam.

– Kuršumlija je tu, preko tri brda. Mogao bih da odem tamo i ubijem je sekirom.

– Nemoj.

– Ako se predomisliš, samo me zvrčni.

Spustio sam slušalicu, a karticu sam ostavio u telefonu.

***

Došao sam kod Dijane u pola osam uveče. Otvorila mi je vrata. Na licu joj je bila usiljena radost, a u očima bes što sam kasnio. Poljubio sam je.

– Srećan ti rođendan. Pogledala je u moje prazne šake.

– Ej, poklon je toliko veliki da nisam znao kako da ti ga donesem. Videćemo nešto ovih dana...

To ju je malo razveselilo i ona me je uvela u dnevnu sobu. Tu su bili njeni prijatelji. Dve prijateljice iz srednje škole, jedna prijateljica iz osnovne, ona prijateljica za koju sam mislio da je bila u KST-u pre pet dana, i dve prijateljice s fakulteta. Pored njih bili su i prijatelji. Neka četiri morona, očešljana u stranu. Dvojicu sam upoznao pred moj poslednji ispit, a dvojicu nisam poznavao. Rukovali smo se. Ruke su im bile kao mrtve ribe. Svaki me je gledao pravo u oči pogledom mi psujući majku što im karam drugaricu s fakulteta. Svaki od njih se pitao kako to da ćelavi probisvet ima takvu ribu kao što je Dijana. Svaki od njih zamišljao je Dijanu s njegovom kitom u ustima. Uz mnogo strpljenja, kroz koju godinu, neki od njih će joj ga tamo i staviti. Seo sam na tabure. Dijanini roditelji i sestre nisu bili tu. Dijana je pitala ko će šta da pije. Ribe su pile đus-votku, a moroni su pili pivo. Dijana me je pitala šta ću da pijem.

– Snaći ću se – rekao sam.

Među brucošima se vodila žučna rasprava o tome koji je predmet najlepši na prvoj godini. Jedna riba i jedan moron su mislili da je to Rimsko pravo, a druga riba i drugi moron su mislili da je to Opšta pravna istorija. Preostala dva morona su mislila da je najlepši predmet Nacionalna istorija države i prava. Onda su pitali mene šta mislim o toj temi, pošto su znali da sam dobar deo tih ispita pregrmeo.

– Svi ispiti su sranje, a vi ste idioti jer ste upisali taj glupi fakultet.

– Pa i ti si ga upisao! – pobunila se jedna riba.

– To znači samo jedno – rekao sam joj.

Dijana me prstom pozvala da joj se pridružim u kuhinji.

– Ne moraš da budeš toliko neprijatan prema njima. Znam da ti se ne dopadaju, ali ovo je moj rođendan i to su moji prijatelji.

– Nisi u pravu. Baš su zlatni i baš mi se dopadaju.

Dijana je nad sudoperom sipala votku u čaše, a ja sam joj prišao s leđa. Uhvatio sam je za bokove i skroz joj se primakao.

– Šta radiš to? – pitala je.

– Šta misliš da radim?

– Ne, ne, ne sad! Može neko da naleti!

– Neka naleti – rekao sam ja, podigao joj suknu i svukao gaćice.

Prekidali smo dva puta jer nam se učinilo da neko dolazi u kuhinju. Posle pet minuta sve je bilo gotovo, Dijana se obrisala nekom salvetom, ja sam se takođe obrisao salvetom, ali sam je neopaženo gurnuo među ostale, čiste salвете. Onda smo zajednički izneli piće. Studenti su nas dočekali s aplauzom i dve opaske kako bismo bili savršeni muž i žena.

– A sad – rekao sam ja – idem sebi da natočim piće.

Otišao sam u kuhinju. Čuo sam žamor iz dnevne sobe i studente koji još nisu shvatali šta ih sve u životu čeka iza ugla. Neki nisu shvatali da ih je to već i ščepalo. Ja sam se sa čudovištima iza ugla odavno sprijateljio, a znao sam i u kom ormaru u kuhinji stoje lekovi. Dijanina majka je imala mnogo lekova za smirenje. Uzeo sam celu kutiju i strpao je u džep. Zatim sam iz špajza izvadio flašu domaće rakije koju je tu držao Dijanin ćale i sipao sebi punu čašu. Pre nego što sam otišao nazad u dnevnu sobu popio sam četiri tablete i oveći gutljaj rakije. Onda sam dopunio čašu i izašao iz kuhinje. U međuvremenu Dijana je pustila muziku. Ona nikada nije volela neku posebnu muziku, a upravo takvu muziku je i pustila. Neko latinoameričko sranje, koje se ne bi dopalo ni mrtvoj svinji. No pravnici su gori od mrtvih svinja i Dijana i njeni drugovi radosno su đipali po sobi u ritmu sambe, rumbe, ili koji god da je đavo svirao s kasetofona. Ja sam neopaženo popio još tri pilule i već mi se smrklo pred očima. Jedna devojka nije igrala. Seo sam pored nje.

– Što ne igraš? – pitao sam je.

– Jao, ne umem da igram. Ali je muzika baš lepa.

– Muzika je živo sranje – rekao sam ja. Devojka se zbunila.

– Imaš lepe noge – rekao sam zatim.

– Oh, hvala – odgovorila je ona, pocrveneвши.

– Ali ja ne volim noge. Ja volim sise, a ti nemaš baš neke sise. A samo da znaš, ispostavilo se da ni Dijana nema neke sise. Sve je to bila samo optička varka! Da!

Devojka se isprepadala i bacala usplahirene poglede ka Dijani, koja je u međuvremenu primetila da sa mnom nije sve u redu. Prišla je i unela mi se u lice: – Šta piješ?

– Hristovu krv!

– Vino?

– Domaću rakiju.

– Kako to pričaš o Bogu?

– Bog ne postoji.

– E baš postoji.

– E, ne postoji. Da postoji, ti bi imala bolje sise. Sad sam baš o tome razgovarao s tvojom drugaricom, kako se zvaše...

Kočnice su mi pukle, ispred mene sve je bilo crno, a reči su same ispadale. Dijana me je uštinula za butinu.

– Smiri se, je l' čuješ, smiri se! Ne upropaštavaj mi rođendan!

– Ja sam savršeno miran, jebo te bog!

– Ne psuj Boga, izrode komunistički!

Dijana je bila dete ljutih monarhista. Moj deda bio je partizan. Oslobodio je Beograd i slikao se na Terazijama.

– Mogu da psujem boga koliko hoću, zato što on ne postoji. Ali đavo postoji, samo da znaš.

– Daj, ne seri.

– Da, da, đavo postoji i on je moj jako dobar drug. Danas mi je baš rekao da te pozdravim.

– Ti si lud!

– Jebem ti mater.

Dijana nije izdržala i opalila mi je šamar. Izgleda da je bilo previše pilula i da je rakija bila veoma loša, pošto sam odmah posle šamara počeo da povraćam. Po tepihu, po kauču, po devojci s dobrim nogama, po njenim dobrim nogama. Ciknula je i odskočila u stranu. Pogledao sam svoj odraz u prozorskom staklu. Počela su da mi rastu krila slepog miša i rogovi jarca. Prozorsko staklo bilo je mokro od nečega što je padalo po ulici. Ali, ovde, u mom malom paklu s dvanaest žrtava, bilo je suvo i toplo. Krila su mi bila sve veća, a

rogovi sve oštriji. Zalepršao sam i uzleteo. Lebdeo sam jedno vreme iznad stola, a prizemljio sam se na kauč.

– JA SAM VAŠ BOG – urlao sam. – JA SAM VAŠ BOG I SAD SVI MORATE DA POPUŠITE MOJ BOŽJI KURAC!

Oni su me gledali prepadnuto, ali niko nije smeo da reaguje, valjda zbog mojih oštih rogova. Latinoamerička muzika je sve vreme drndala s kasetofona.

– VAŠ BOG KAŽE DA VAM JE MUZIKA SRANJE! MOJA PRVA ZAPOVEST JE: „PANK NIJE MRTAV!“

Onda se odnekud pojavila Dijana s metlom i počela da udara po meni. Metla je bila provereno oružje protiv svih letećih bića, kukaca, slepih miševa, ptica, pa i mene.

***

Probudio sam se u Skenderbegovoj ulici, delimično pokriven snegom. Ležao sam kraj nekih kola i jednim delom bio zaklonjen od mećave. Bio je mrak i ja isprva nisam mogao da se setim gde sam, koji je dan i šta se tačno dogodilo. Ležao sam nekoliko sekundi otvorenih očiju, a kad je nekoliko ljudi prošlo pored mene prezrivo me gledajući, uspravio sam se i seo na trotoar. Bio sam potpuno mokar. U džepu sam pronašao pilule Dijanine keve. Dobro je, zatrebaće u mom životu još takvih pilula. Onda je pamćenje polako počelo da mi se vraća. Pretpostavio sam da se nalazim u noći između nedelje i ponedeljka. Pretpostavio sam i da nije previše kasno pošto su se tu i tamo javljali prolaznici. Sneg je padao veoma jako, ali je bio mokar i nije se zadržavao. Pitao sam neku devojkicu koliko je sati, a ona je ubrzala hod. Pitao sam zatim nekog tipa koliko je sati, a on se uhvatio za džep od jakne, kao da tamo drži neko oružje. Naleteo sam onda na nekog dedu i on mi je rekao da ima sigurno pola dvanaest. Znači, još je bila nedelja. Opipao sam glavu, ali tamo nije bilo rogova. Opipao sam leđa, ali tamo nije bilo krila. Sto mu gromova, Dijanina keva je u kući čuvala moćne narkotike. Prošao sam pored jedne pekare i u izlogu video svoj odraz, čija je leva strana bila potpuno umazana nečim tamnim. Protrljao sam to prstom i pomirisao ga. Nije se ništa posebno osećalo, pa sam zaključio da je u pitanju najobičnije blato. Kako sam se posle Dijaninog rođendana i mog performansa našao na ulici, nije mi bilo

jasno. Imao sam rupu u pamćenju i poslednje čega sam se sećao bila je moja prva božja zapovest o panku.

Kad sam stigao kući s vrata me je saletela keva.

– Šta se desilo? Dijana je zvala pet puta od deset sati dosad. Nismo znali šta je s tobom, gde si bio, šta se desilo?

– Otkud to da se ti brineš, posle deset godina? Nije bilo ništa, u stvari baš mi je bilo lepo, sve dok nisam došao kući.

Tek što sam se umio, a Dijana je pozvala.

– Ovo ti NIKAD neću oprostiti!

Iza nje se čula muzika, što je značilo da je proslava nastavljena.

– Ti si najobičnija svinja!

– To je tačno – rekao sam.

– Ne znam šta uopšte tražim s tobom!

– I ja se pitam.

Razgovor je išao u dobrom smeru.

– Ti si potpuno lud!

– Ima ih i koji su luđi od mene, ali se ipak slažem s tobom.

– Nikada nisam mislila da ću ovo reći, ali mi ne možemo da budemo zajedno, barem ne dok se malo ne središ!

– O, hvala kurcu.

– Šta?

– Ništa, nismo više zajedno. U redu.

Dijana je počela da plače. Bila je veliki emotivac.

– Ne moraš da mi šalješ poklon – rekla je ona kroz plač.

– Dijana, idiote.

I to je bilo to. Dijana i ja više nismo bili zajedno. Skinuo sam sve one prljave i mokre stvari sa sebe i stropoštao se na krevet. Konačno sam se otarasio Dijane. Pustio sam Kleš i plakao neko vreme.

***

Prošlo je nedelju dana i Ana se nije javila. Bilo je više nego jasno kakva je njena odluka, ali mi uopšte nije bilo jasno šta se sve pre njenog odlaska u Kuršumliju izdešavalo. Izgleda, samo još jedna od mnogobrojnih i besmislenih oluja. A da je nije Dijana ubila sekirom? Na kraju sam pozvao ja nju. Mrtva-hladna javila se na telefon.

– Gde si ti? – pitao sam je.

– U Beogradu.

- A šta je bilo s babom i Kuršumlijom?
- Bila sam kod babe pet dana i vratila se u Beograd.
- I nisi me zvala?
- Nisam.
- A rekla si da ćeš me pozvati?
- Rekla sam.
- Sisaj kurac.

Spustio sam joj slušalicu. Jednog od narednih dana otišao sam na fakultet. Otišao sam na vežbe iz predmeta Krivično pravo – opšti deo. Vežbe je držala neka debela darkerka koja me je odmah primetila po ulasku u amfiteatar.

- Ko ste vi kolega?
  - Šestić – rekao sam joj, a ona je proverila svoj spisak.
  - Vi niste nijednom bili na ovim vežbama.
  - Nisam.
  - A zašto?
  - Bio sam teško bolestan.
  - Ma nemojte? A šta vam je falilo?
  - Rak – rekao sam, a darkerka se namrštila. Nije znala da li se zezam ili sam ozbiljan.
  - Rak?!
  - Rak. Ali sada je sve u redu. Odstranjen je i pušten u kanalizaciju.
  - Je l' imate vi neko lekarsko uverenje o tome?
  - Lekarsko uverenje nije bilo potrebno, jer su svi mislili da ću umreti. No, ja sam ih sve prevario.
  - Raspitajte se kod nekog kolege ili kolegice šta smo dosad prešli, pa se nekako uklopite. Pitaću vas naredni čas.
  - Ako mi u međuvremenu ponovo nešto ne zafali.
- Igrom slučaja na te vežbe išla je i ona debela koja je sa mnom polagala Opštu pravnu istoriju. Ljubica Čučković. Bog je baš mogao da mi pošalje Danicu Šantić, ali je verovatno znao da ću zbijati neslane šale na račun opakih bolesti, pa mi je za kaznu poslao Ljubicu. Na pauzi između dva časa, ona mi je prišla.
- Stvarno si imao rak?
  - Aha. Ali sam ga pobedio. Najviše zahvaljujući mojoj čeličnoj volji.
  - Jadni dečko. Ali izgledao si baš zdravo na onom ispitu.

– Tada sam još uvek bio zdrav. Razboleo sam se nekoliko dana kasnije.

– I već si izlečen?!

– Kod mene sva sranja brzo dođu i brzo odu.

– Evo ti moja sveska da vidiš šta smo sve dosad prešli. Nema mnogo.

Ljubica mi je dala svesku i uputila nekakav pogled. Možda sam bio paranoik, ali mi se učinilo da Ljubica trza na mene. Ali Ljubica je bila za bacanje. S narednog časa sam otišao, rešen da se nikada više ne pojavim na tim vežbama. Ljubičinu svesku, u kojoj su bile ispisane svega tri stranice, poneo sam za uspomenu.

***

Iste večeri počeo je da pada jak sneg i otišao sam kod Vojvode. Jednostavno sam upao, a tamo je bila standardna ekipa: on, Bata, Klip i neka dva tipa koje nisam poznavao. Vojvoda je kupio kompjuter i oni su igrali igrice, osim Bate koji je u drugoj sobi gledao TV. Nisam se osetio baš poželjnim, ali drugog izbora nisam imao. Dijanu više nisam imao, Anu nikada nisam ni imao, kod Didijeve babe mi se nije išlo, a debela Ljubica bila je za bacanje. Čak je i Anita imala nekih muka sa svojim bivšim dečkom i za vreme tih teških dana u njenom životu, nije htela da ima seksualne odnose ni sa kim. Momci su me toplo pozdravili, ali sam u pogledu svakog od njih pročitao: „Vidi ovog smrada, šutnula ga riba, pa je sad došao kod nas.“ To se videlo čak i u pogledima one dvojice koju nisam poznavao. S obzirom na to da je moja stvarnost bila još gora od njihovih misli, istrpeo sam te poglede. Seo sam u onu sobu u kojoj je Bata gledao TV. Na televizoru su tri kretena sedela kod američkog predsednika i pregovarala.

– Pregovaraju – rekao je Bata.

– U, boli me kurac. O čemu?

– O Bosni.

– Je l' imaš ti nekog u toj Bosni?

– Ne.

– Nemam ni ja. Okreći kanal.

Bata je okrenuo kanal i mi smo onda gledali muzičke spotove sa debelim crnkinjama.

Momci su bili okej i posle dva sata ignorisanja atmosfera je popustila i opet sam bio član brloga. Upoznao sam se i sa tom dvojicom. Jedan je bio debeo i ošišan na ćelavo a zvao se Gane. Drugi je bio glavat i veoma nervozan a zvali su ga Žikić. Bata mi je rekao da Žikić nije normalan.

– Bio je tu i jedan treći. Bora. E, Žikić ga je jednom, dok smo gledali film, napao. Prišao mu je s leđa i rukama ga uhvatio za vrat.

– Zašto?

– Niko ne zna, a Žikić kaže da se ničeg ne seća. Bora je rekao da smo svi mi za streljanje i prestao je da dolazi.

Bolje i rizik da me Žikić zadavi, nego Dijana, Ana i ostala ženska imena koja su mi stezala vrat.

***

Par dana kasnije otišao sam na druge vežbe. Nasledno pravo. Na moje oduševljenje, na tim vežbama bilo je dosta slatkih riba. Naročito je bila slatka jedna s kratkom crvenom kosom. Sedela je sama i ja sam odmah seo pored nje.

– Jesi li ti pitao nekog da sedneš na to mesto?

– Ne.

– E, pa ne možeš da sedneš na to mesto. Ne volim da sedim s nekim u klupi.

– Ne seri, bre. Toliko smrdiš da jedino ja smem da sednem pored tebe.

– Seljačino.

– Daj telefon.

Devojka je ustala i otišla u poslednju klupu. I tamo je sedela sama. Ušao je asistent, neki žgoljavi smrda, a zajedno s njim u slušaonicu su ušle još tri ribe. Bila je to ona vrsta riba koje pre vežbi čekaju asistenta ispred slušaonice, a onda ga pitaju razna pametna pitanja. Jedna od tih bila je i Danica Šantić. Silno sam se iznenadio, pošto je to rušilo moju teoriju da se slatke ribe koje sretneš na ispitu sreću još samo u snovima. Mahnuo sam joj, a kad me je primetila dotrčala je i sela pored mene.

– Otkud tiii?

– Svratio da te vidim.

– Otkud si znao da sam na ovim vežbama?

– Ja sve znam.

Lupetao sam koješta, a Danica Šantić je širila oči.

– Kolega, ko ste vi? – pitao je žgoljavi kada je prošarao pogledom po slušaonici.

– Ja sam novi.

– Šta novi?

– Novi student. Došao sam iz ratom zahvaćenih područja i upao sam u ovo odeljenje.

– Šta lupate kolega (valjda ste kolega)? Ovo nije odeljenje, ovo je grupa za vežbe iz Naslednog prava. A i ratom zahvaćena područja više nisu ratom zahvaćena. Valjda ste čuli da je potpisan mirovni sporazum u bazi Rajt Paterson.

– Gde?

– U Dejtonu, savezna država Ohajo. SAD!

Na ovu rečenicu prisutni su se upišali od smeha. Trebalo je da bude smešno što ne znam gde su se potpisivali nekakvi usrani mirovni sporazumi. Meni su se samo veštice vrtele po glavi i za Bosnu nije bilo mesta.

– Nisam čuo za to. Baš mi je drago – rekao sam.

– Kolega, dosta sprdnje. Ko ste vi? Zaista.

– Ja sam bio na vežbama iz Krivičnog prava kod koleginice, zaboravio sam kako se zove, ali mi te vežbe ne odgovaraju.

– Ma nemojte? A šta vam tačno ne odgovara?

– Ne odgovara mi termin. Tim danima radim u domu za decu poremećenu u razvoju.

– Kao pacijent?

Posle ovoga se opet razlegao smeh, čak sam se i ja smejao. Žgoljavi je bio gadan tip.

– Ne bi trebalo da se sprdate s tim stvarima. Spržiće vas grom – rekao sam.

– Ako mislite na grom, neće me spržiti pošto je zima, a zimi retko grmi. Ako mislite na boga, u njega ne verujem, pa stoga s punim pravom smatram da me ni on neće spržiti. Šta ste hteli od mene?

– Hteo sam da budem na vašim vežbama.

– Ne može. Marš napolje.

Danica, s kojom nisam stigao da popričam, pogledala me je. To je bila ona vrsta pogleda kad su oči tužne, a na ustima je osmeh. Namignuo sam joj i krenuo ka izlazu iz slušaonice. Usput sam onako

seljački trznuo ramenom ka žgoljavom, ali on nije ni trepnuo. Dođavola, taj je bio opak. Bilo mi je ipak drago što sam sasvim slučajno otkrio na koje vežbe ide Danica Šantić, što bi možda jednog dana moglo i da se isplati, kad mi bude bila potrebna još jedna muka na grbači.

***

Iste večeri sam bio kod Klipa. Tamo su bili Vojvoda, Žikić i Gane. Bata iz nekog razloga nije bio tu. Klip nije imao kompjuter, pa smo ubijali vreme gledajući TV. Svi kanali su trubili o mirovnom sporazumu.

– Koga, bre, boli kurac za ovo – rekao sam, a moji prijatelji su me prekorno pogledali. Njih nije bolelo kurac za mir i rat u Bosni.

Kući smo išli po tramvajskim šinama jer su jedino one bile očišćene od snega. Žikić je otišao kući ranije, jer ga je uhvatila neka nervoza, tako da smo se tramvajskim šinama vukli Vojvoda, Gane i ja. Nismo stigli ni do prvog semafora, a policijski stojadin preprečio nam je put. Iz njega su izašla tri pandura i tražila nam lične karte. Zatim su nas pitali da li imamo nešto od oružja, a mi smo rekli da nemamo. Zatim su nas rutinski pretresli i kod Ganeta pronašli pištolj. Pandur ga je zatim udario šakom po licu, a pištolj zadenuo sebi za opasač. Onda su panduri nešto pričali preko toki-vokija, Ganeta su vezali liscama za jedan saobraćajni znak, a mene i Vojvodu odveli u stranu. Meni su rekli da se zaustavim kod kontejnera dvadesetak metara od Ganeta, a Vojvodi su rekli da se zaustavi kod jednog drveta dvadesetak metara od mene, a četrdeset metara od Ganeta. Onda su meni rekli da gledam šta ima u kontejneru i da se nikako ne osvrćem, a verujem da su i Vojvodi rekli nešto slično, pošto sam krajičkom oka video kako netremice gleda u jednu granu pokrivenu snegom. Zatim su se jedno vreme sva tri pandura nešto domunđavala, da bi na kraju jedan ostao kod Ganeta, drugi otišao kod Vojvode, a treći kod mene.

– Gde ste bili?! – viknuo je.

– Kod druga.

– Ime, prezime, adresa!

– Čija?

– Druga!

– Branko Klipa, Džordža Vašingtona 28.

- Šta ste tamo radili?
- Gledali TV.
- Šta je bilo na televiziji?
- Dejton, Ohajo.
- Šta, bre?
- Mirovni sporazum, na svim kanalima.

Pandur se nasmejao. Primetio sam noćni gradski autobus kako šinama ide ka nama.

- Autobus – rekao sam.
- Govori samo kad ti se obratim – rekao je pandur.
- Autobus, bre, ide ka nama. Pregaziće te.

Autobus je za to vreme prošao pored Ganeta i prvog pandura. Moj pandur je rekao: „U, krv ti jebem“, i odskočio u stranu. Autobus je prošao pored nas, a moj pandur je viknuo trećem panduru: „Pazi kolega!“, posle čega se i on pomerio, a autobus bez žrtava nastavio svoju noćnu vožnju. Onda je pandur preko radio-stanice proverio moje podatke i, iako se sklonio nekoliko koraka da ne bih čuo šta će mu reći iz centrale, ja sam čuo: „Nema potrage.“ Zatim je jedno vreme moj pandur ćutao, a video sam i pandura koji je stajao pored Vojvode kako se dosađuje i pljučka u stranu.

Ispostavilo se da su čekali još jedna kola. U prva su uterali Ganeta, a u druga mene i Vojvodu. Između nas je sedeo pandur koji je smrdeo na beli luk, kao da se čitave večeri borio s vampirima. Napred su sedela dvojica, a suvozač nam je rekao: „Bez priče tamo pozadi“, iako ni reč nismo rekli. Kolima su bile izvađene unutrašnje kvake, kako zatočenici ne bi iskakali iz policijskog stojadina u pokretu.

Vožnja je trajala kratko pošto su nas priveli u stanicu milicije „Stari grad“, u Majke Jevrosime. Tamo su nam naredili da ispraznimo džepove na jedan astal i mi smo to učinili. Onda su Vojvodu i Ganeta nekud odveli, a jedan s čvarcima na epoletama pokazao je prstom na mene i pitao: „Šta ćemo s ovim?“ Drugi policajac je rekao: „Daj ga tu, u portirnicu“, i oni su me odveli u portirnicu koja je bila pored samog ulaza u stanicu. Tamo su me posadili na stolicu i vezali lisicama za radijator. Policajac iz portirnice je odatle izneo drveni sto i stavio ga u hodnik. Onda je izneo i stolicu, stavio je pored stola u

hodniku i seo na nju. U portirnici smo ostali samo ja, stolica, lisice i radijator.

Pitao sam se otkud debelom Ganetu pištolj. No, uopšte ga nisam dobro poznao tako da je i odgovor na moje pitanje bio nemoguć. Posle nekih pola sata, u portirnicu je ušao jedan pandur kog dotad nisam video. U levoj ruci je držao tefer, a u desnoj olovku. Stao je pored mene.

– Šestiću – rekao je gledajući ispred sebe, ka ulici.

– Šestiću! – ponovio je.

– Molim?

– Sad ti ni Bog neće pomoći, Šestiću.

Ja sam ćutao, pretpostavljajući da je u pitanju uobičajeno pandursko lupetanje.

– Gde si bio večeras, Šestiću?

– Kod druga.

– Ime, prezime i adresa.

– Branko Klipa, Džordža Vašingtona 28.

– I šta si tamo radio?

– Gledao TV.

– Je l' bio zanimljiv program?

– Šta ja znam, bio je.

– Šta je bilo na programu?

– Dejton. Mirovni sporazum u Dejtonu.

– To je veoma zanimljivo. Sve što radi predsednik zanimljivo je.

Pandur se prošetao nekoliko koraka, a onda čučnuo ispred mene i gledao me pravo u oči.

– A da nisi možda bio na „Dvadeset petom maju“?

– Nisam.

– A, vidiš, mi imamo svedoke koji kažu da ste i ti i tvoji drugovi bili tamo i obili jedan jugo i dva kioska.

– Ništa ja nisam obio.

– A tvoj drug?

– On je sa mnom gledao TV.

– A onaj debeli s pištoljem?

– On je gledao TV, čak se bunio kad sam tražio da se promeni program.

– Tražio si da se promeni program?

– Pa stvarno je bilo malo preterano, toliko o tom Dejtonu...
– Tebi je preterano što je konačno došao mir i što ljudi neće ginuti? Pandura su zbolele noge pa je ustao. Sad je stajao tik uz mene. Sačekao je malo, a onda je ponovo počeo.

– I znači nisi bio na „Dvadeset petom maju“?

– Ne.

– U gadno si društvo uleteo, Šestiću. Ti si fino dete.

Šta je taj glupi kurac znao o mojoj dobroti? Samo je jeo ista govna koja je jeo i svakom drugom koga su dovodili u stanicu. Nešto je zapisao u teftter.

– Najebaćeš, Šestiću. Koj' će ti đavo ta zihernadla u uvu? Čime se baviš?

– Studiram prava.

Pandur je podigao obrve, sklopio svoj teftter i izašao iz portirnice.

U narednih nekoliko sati ništa se posebno nije dešavalo. U nekoj od prostorija čula se mašina na kojoj je neko nešto kucao, a pandur u hodniku sedeo je za stolom i čitao novine. Onda su doveli neka tri tipa. Jedan od njih imao je masnicu, a panduri su mu s vremena na vreme lupali ćuške. Dok su na sto stavljali stvari iz džepova, tipovi su me gledali, a jedan od njih je rekao: „U, čoveče.“ Mora da sam izgledao opasno, vezan lisicama na samom ulazu u policijsku stanicu. Onda su ih nekud odveli. Posle dvadeset minuta sva trojica su napustila stanicu, a kad su prolazili pored mene, jedan je svojim drugovima rekao: „Jeste li videli ovo?“ Pogledao sam svoj odraz u prozorskom staklu, ali tamo nije bilo ničeg neobičnog.

Zatim je ponovo nastupilo zatišje i ja sam imao vremena da razmišljam o ribama. Najpre sam razmišljao o Ani, ali to je moje zatočeništvo činilo još težim. Onda sam razmišljao o Dijani, što me je dovelo do zaključka da moje privođenje u policiju mora da se završi električnom stolicom. Naposletku, počeo sam da mislim na Anitu i opasno mi se pripisalo. Trpeo sam nekoliko minuta, a pošto nije bilo izgleda da se moj trenutni položaj u skorije vreme promeni, pozvao sam pandura koji je sedeo za stolom i čitao novine.

– Šta je? – pitao me je.

– Moram u WC.

– Sranje ili pišanje?

– Pišanje.

– E jebo vas bog... – rekao je on i krenuo ka meni, zveckajući ključevima.

Otključao mi je lisice i ispratio me u WC. Rekao mi je da ostavim otvorena vrata, otišao u hodnik i seo za sto. Iako je bio desetak metara udaljen od mene, jasno je mogao da me vidi. To mi nimalo nije pomoglo i nastupila je blokada. Bešika je bila krcata, ali nikako nisam mogao da je ispraznim. Pustio sam vodu i zakopčao farmerke. Došao sam do pandura koji je rekao: „Idi unutra i sam se veži.“ Otišao sam u portirnicu i vezao sebi lisice na prvu recku. Spadale su mi s ruku. Onda su u stanicu došla tri pandura koja su se očigledno vratila iz patrole.

– Šta je uradio ovaj? – zanimao se jedan od njih.

– Nemam pojma, neko oružje, neke pljačke, klasika – rekao je pandur s novinama.

– Ccc, jebem ti ološ – rekao je pandur i otišao u WC.

On nije imao problema s pišanjem. Ostavio je širom otvorena vrata, čulo se kako žubori, a usput je i pevao neku bezobraznu presmicu o seksualnom iskorišćavanju devojčica. Njegovi prijatelji su se smejali.

Kroz dva sata više nisam mogao da izdržim i pišao bih čak i kad bi mi neko za to vreme nabijao pendrek u dupe.

– Ej! – viknuo sam.

– Šta je opet? – pitao je pandur.

– Moram opet u WC.

– Opet?!

– Ma prehladen sam nešto.

– O jebo te bog ludi... – rekao je on i došao zveckajući ključevima.

Ispišao sam se i bez pitanja otišao u portirnicu i vezao se lisicama za radiator. Pandur je čitao novine. Čitao ih je već skoro tri i po sata, a ja nisam mogao da se setim da li mi je za jedne novine ikada trebalo više od petnaest minuta. Napolju je svitalo, ali se to u policijskoj stanici nije baš primećivalo zbog neonki koje su gorele. Razmišljao sam šta koja riba radi u tom trenutku. Dijana? Spava. Anita? Spava. Una? Spava. Ana? Kurva garantovano spava, dok ja dreždim u policijskoj stanici ni sam ne znajući zašto.

***

U stanici u Majke Jevrosime na zlom glasu bio je jedino šesti sprat. Tamo su inspektori farbali zidove krvlju svojih ispitanika, a čuvena je

priča o tome kako je jedan narko-diler, ne mogavši više da izdrži mučenje, iskočio kroz prozor i pao na jedna pandurska kola. Pošto je samo polomio nogu, ponovo su ga odveli na šesti sprat i stavljali mu tamo jaja u fioku sve dok nije došla hitna pomoć.

U sedam sati ujutru pandurima se menjala smena. Jedan od njih je iz nekog ormara izvadio tridesetak pendreka, ušao u portirnicu i rasporedio ih po patosu ispred mojih nogu. Nije me ni pogledao. Onda su novopridošli panduri ulazili u portirnicu i uzimali svoje pendreke s patosa. Niko od njih nije me ni registrovao. U jednom trenutku su u portirnici stajala sedmorica pandura uglas govoreći i zbijajući šale o nekoj sisatoj kasirki iz obližnje samoposluge. Ni oni mi nisu ukazali dužnu pažnju. Onog s tefterom više nijednom nisam video.

Ujutru su na posao došli i inspektori i to je bio trenutak da moji drugovi i ja budemo ispitani. Najpre sam video kako dva pandura vode Ganeta uz stepenice. Namignuo mi je u prolazu, a jedan pandur ga je udario po glavi. Posle petnaest minuta Ganeta su vraćali, a kad mi je u prolazu namignuo, jedan pandur ga je udario po glavi. Onda su Vojvodu odveli stepenicama gore. Vojvoda nije ni primetio da sedim u portirnici. Posle deset minuta odveli su ga nekud u podrum, a red je došao na mene. U portirnicu je ušao sedi pandur koga do tada nisam video i odglumio zaprepašćenje.

– Bože, bože, ko je tebe vezao liscicama za radijator? Pa to se ne sme! Moraš da mi kažeš ko je to bio.

Onda me je, umesto ka stepenicama, doveo do lifta. Ušli smo u lift, a on je pritisnuo taster koji vodi na šesti sprat.

Ispred jednih vrata rekao mi je da sačekam i ja sam stao. Sedi pandur je ušao na ta vrata. Druga vrata su se otvorila i iz njih su izveli nekog klinca. Gledao me je preplašeno i molećivo. Trebalo je da mu oprostim grehove. Ja sam mu namignuo i oprostio mu ih, no on me je i dalje gledao preplašeno dok su ga vodili niz hodnik. Sedi pandur je izašao iz kancelarije i pokazao mi da uđem.

U kancelariji su bila dva stola, tri stolice, dva ašova, jedan saobraćajni znak i jedan ormar. Za jednim stolom sedeo je jedan inspektor, a za drugim drugi. Inspektor koji je sedeo za desnim stolom bio je do jaja nadržan i sve vreme je gledao pisaću mašinu ispred sebe kao da mu je silovala ćerku. Mene nije ni pogledao.

Imao je ruke kao medved. Inspektor za levim stolom bio je do jaja dobro raspoložen. On svoju mašinu nije gledao, gledao je mene, sav razdragan, ali su i njegove šape bile kao medveđe. Gledao sam sto filmova i dobro mi je bila poznata ta glupava igra „dobri pandur – zli pandur“, koja je, ne znam kako, trebalo da psihički uništi ispitanika. Ova dvojica s medveđim šapama su verovatno svakog jutra bacali novčić da bi odredili ko će tog dana biti dobar, a ko zao. Tog jutra levi je izgubio.

– Ti si Boban Šestić, je l' tako? – pitao je levi.

– Tako je – rekao sam.

– A šta si ti, Bobane, sinoć radio?

– Bio sam kod druga.

– Reci mi, molim te, kako ti se zove taj drug i gde stanuje.

– Branko Klipa, Džordža Vašingtona 28.

– I šta ste tamo radili?

– Gledali smo TV.

– Dejtonski sporazum, jelda?

– Da.

– A je l' poznaješ ti nekog s ove slike, rekao je i pružio mi jednu fotografiju. Na fotografiji je bilo šest osoba i dva psa. Pet momaka, od kojih je jedan bio Gane, bili su naoružani pištoljima i s ponosom ih držali u rukama, a jedan je čak svoj držao u zubima. Šesto ljudsko biće bila je neka plava riba koja je u desnoj ruci držala kuhinjski nož. Dva psa bila su pit-bul terijeri, jedan crn, drugi žut.

– Znam samo ovoga. To je Gane.

– A ove druge ne znaš – pitao je levi.

– Ne. Ni Ganeta ne poznajem dobro, tek što smo se upoznali.

– Aha. Dobro, dobro. A da niste, možda, kojim slučajem, sinoć bili i na „Dvadeset petom maju“, a ti zaboravio da mi kažeš?

– Nismo.

– Neću dvaput da te pitam.

– Nismo – ponovio sam.

Onda je desni inspektor uzeo svoju pisaću mašinu i zavrjlačio je o zid, na metar od mene. Počeo je da se dere: „AAAAA“, a levi inspektor mu je tiho rekao: „Polako, Mirko, čekaj.“ No, Mirko je bio potpuno izgubljen. Ustao je sa stolice i prišao mi. Imao je ožiljak

iznad usne. Imao sam ga i ja, od grudvanja ledenicama u drugom osnovne. Izgleda da se i on grudvao ledenicama.

– Ti si neki mnogo fini, a?! – zagrmio je Mirko.

– Nisam fini, ali nisam ni kriminalac.

– Ooo, pa ti si izgleda mnogo pametan – rekao je Mirko i opalio mi čvrgu. Kao da je počeo da me zakucava u patos.

– Nemoj, Mirko, polako. Ima vremena – igrao je levi svoju ulogu. Mirko je zatim otišao u drugi deo prostorije, uzeo onaj saobraćajni znak i pokazao mi ga. – Je l' znaš ti šta je ovo?!

– Obavezno desno?

– AAAAAA!! – počeo je Mirko da se dere, a ja sam rukama zaklonio glavu. No, udarac šakom me je stigao po ramenu i bacio me sa stolice.

– PRIZNAJ! – viknuo je Mirko.

– ŠTA!? – viknuo sam ja s patosa.

– PRIZNAJ DA SI OBIO JUGO I DVE TRAFIKE!

– Priznao bih, ali nisam.

– AAAAAA!!

Mirko je bacio saobraćajni znak na patos i otišao po ašov. Dok je uzimao ašov, levi mi je u poverenju rekao: – Bobane, bolje priznaj, jer ako Mirko poludi, ubiće i tebe i mene.

– Priznao bih ja vrlo rado, ali nikada nisam uradio ništa protivzakonito.

Mirko je pritrčao i stavio mi ašov pod bradu.

– NIKAD NISI UKRAO NI ČOKOLADU!?

– Ne.

Mirko mi je ponovo opalio čvrgu, a onda je uzeo mašinu i počeo nešto da kuca. Levi inspektor pozvao je nekog telefonom i rekao: „Gotovi smo sa ovim. Nastavi.“ Za nepun minut u sobu je ušao sedi pandur i odveo me, ovog puta ne u portirnicu, već u podrum. U podrumu su bile ćelije. Bilo ih je pet i meni nikako nije bilo jasno zašto su me pored tolikih ćelija držali vezanog u portirnici. Uveo me je u jednu od ćelija. Pod je bio mokar, a na drvenom krevetu sedeo je Vojvoda.

– Šta je, zar ovde peru podove? – pitao sam ga.

– Ne peru, to sam ja pišao.

– Čoveče, pa što nisi pišao u ćošak? Što nasred poda?

- Ne znam, tako mi bilo lakše. Direktno s kreveta.
- Otkud debelom prangija?
- Sve te čujem, pazi šta pričaš! – rekao je glas iz zida. Gane. Bio je u susednoj ćeliji.
- Otkud ti, bre, prangija? Koji će ti to kurac? Da znaš samo kakve slike su mi panduri pokazivali – viknuo sam mu.
- A, to su moji drugari iz osnovne. Tu sliku su mi panduri našli u džepu – rekao je glas iz zida.
- Pronašao sam rupu kroz koju je Gane govorio i približio joj se. Pored nje bio je urezan natpis „CIPRIANI – ROMANIA – PUNK NOT DEAD – 29. 4. 1992.“
- Ti nisi normalan, Gane!
- Momci, izvinite što ste zbog mene najebali. Ali ništa se ne bojte, sad će da vas puste, a mene će da zadrže još dan-dva.
- Otkud znaš da će da nas puste?
- Ja sve znam – rekla je rupa u zidu.
- Seo sam pored Vojvode na krevet.
- Onaj Mirko je baš car, ali onaj drugi je monstrum – rekao mi je Vojvoda odjednom.
- O čemu pričaš?
- O inspektorima. Mirko je car, a onaj drugi je prokleta životinja. Zamahivao je na mene saobraćajnim znakom i lupao mi čvrge.
- Ne, ne, pomešao si. Mirko je zamahivao znakom, barem u mom slučaju.
- Ne, Mirko je bio okej, onaj drugi je zamahivao znakom, a posle bogami i ašovom.
- Mirko ima ožiljak iznad usne? – pitao sam Vojvodu.
- Da. I veliki je car. A onaj drugi je zavrlijačio i mašinu o zid.
- Sto mu muka, levi i desni pandur su menjali uloge od mušterije do mušterije. Napokon, u ćeliju je ušao sedi pandur i rekao Vojvodi i meni da pođemo za njim. Odveo nas je na šesti sprat, a tamo su nas dočekali levi i desni inspektor. Ovoga puta su obojica bili dobro raspoloženi. Dali su nam po papir i olovku.
- Momci, svojim rečima napišite šta se sinoć desilo, do trenutka dok vas nisu priveli u stanicu.
- Vojvoda i ja smo napisali. Ja sam napisao da smo bili kod Klipa. Napisao sam njegovo puno ime i adresu, pošto im je to izgleda bilo

veoma važno. Napisao sam od kada do kada smo bili tamo i napisao sam kako su nas panduri startovali i Ganetu pronašli pištolj. Nisam izostavio ni detalj s noćnim autobusom. Na dnu papira sam se potpisao. Inspektor Mirko uzeo je papir i pročitao.

– Dobro ti je ovo s noćnim autobusom. A sad, napiši ponovo. Bez autobusa.

Drugi inspektor je dodao:

– Ono s pisaćom mašinom, ašovom i saobraćajnim znakom slobodno zaboravite. Šta je bilo – bilo je. Slobodni ste.

Ja sam prepravio svoj iskaz, a panduri su nam dali naše stvari. U mom slučaju to se svelo na ličnu kartu, ključeve od stana i trideset dva dinara. Vojvodi su pored lične karte i ključeva dali i pertle koje su mu skinuli da se ne bi obesio u ćeliji ili, ne daj bože, udavio čuvara. Meni pertle nisu skidali.

Seo sam na autobus i odvezao se na Novo bežanijsko groblje. To je bilo prvo što mi je palo na pamet posle izlaska iz policijske stanice. Groblje je bilo prekriveno snegom i ja sam otišao na babin i dedin grob. Nebo je bilo plavo i avioni su sletali na Surčin. Na groblju sam se zadržao desetak minuta, a zatim sam se vratio u grad. Instinkt mi je zatim govorio da treba da pozovem neku od svojih heroina. Ili je to govorio moj strah? Razmišljao sam se koga bih pozvao, pa sam na kraju pozvao Dijanu.

– Šta je? – pitala me je ona hladno.

– Zamisli, proveo sam noć u pandurskoj stanici. Vezali su me liscama za radijator i pretili mi saobraćajnim znakom.

– U, super. A zašto?

– Kako, bre, super?

– Pa ti i nisi za bolje.

Pokajao sam se što sam zvao Dijanu i jedno vreme sam se osećao kao govno. Onda sam pozvao Anitu.

– Jesi li se pomirila s dečkom?

– Jao, nisam, još uvek se peganjamo.

– Dobro, aj zdravo.

Ganeta su pustili posle dva dana i obavestili ga da je protiv njega podneta krivična prijava zbog neovlašćenog posedovanja oružja.

***

Još uvek sam imao problem s vežbama na fakultetu. Trebalo je da imam potpise sa vežbi iz najmanje dva predmeta kako bih overio semestar, a ja uopšte nisam išao na vežbe. Veštice koje su mi zavrtile mozak ugrozile su i moje visoko obrazovanje. Odlučio sam da ne rizikujem i da bi ipak najbolje bilo da idem barem na vežbe iz krivičnog s debelom Ljubicom, kod debele darkerke. Ljubici sam čak vratio i svesku.

Debela darkerka me je već na sledećem času uzela na zub.

– Kolega, da li ste se spremili za ovaj čas?

– Ne.

– A zašto?

– Zato što sam ja kampanjac. Učim samo pred ispit, a na vežbe idem da ne bih izgubio status redovnog studenta.

– Kolega, baš ste bezobrazni. Setite se da sam vas jedva pustila da prisustvujete vežbama.

– Setite se da sam pobedio rak.

– Kolega, mogu odmah da vam zaključim slabu ocenu za kraj, ali ćete svejedno morati da dolazite na vežbe i budete mirni kao bubica.

– Slažem se.

Slaba ocena na vežbama na Pravnom fakultetu ne znači ništa, a jedan potpis mi je bio obezbeđen. Jedina muka je bilo dolaziti na vežbe, ali je to u mom jadnom životu predstavljalo i neku vrstu rasonode. Prvi put sam, posle pet godina, bez pogovora išao na nastavu.

Istog poslepodneva išao sam u grad da kupim farmerke. Stajao sam na stanici, čekajući autobus. Pošto su svi autobusi išli na Trg, ja sam ušao u prvo vozilo koje je naišlo. Nisam se ni trudio da pogledam broj. Autobus je bio poluprazan, crven i kratak i ja sam u njegovom zadnjem delu video Anu.

– Koji je broj ovog sranja? – pitao sam jednu babu brže-bolje.

– Četrdeset tri, dečko. Nemoj da psuješ.

Ana me je videla i počela razdragano da maše. Pošao sam ka njoj. Zagrlila me je i to je bio dug zagrljaj, koji je ličio na one zagrljaje iz naših prvih slučajnih susreta, pre više od četiri godine. Njene sise su se zabadale u moj stomak, samo sam ovog puta znao i kakvu tajnu one kriju.

– Otkud tiii – cičala je ona.

- Idem da kupim farmerke.
  - Jaooo – rekla je ona i jedno vreme mi držala ruku na obrazu.
  - Šta ima novo? – pitao sam je.
  - O, ništa. Idem kod jedne drugarice. Pravila bih ti društvo dok kupuješ farmerke, ali već kasnim.
- Mene niko nije pitao da li mi treba društvo tokom kupovine farmerki. Naročito takvo društvo. Na prvoj stanici, koja je bila poslednja stanica četrdeset trojke, izašli smo iz autobusa. Ana me je poljubila u obraz i rekla: – Žurim. Zvaću te.
- Samo to ne – rekao sam ja dovoljno tiho da njeno odlazeće dupe to ne čuje.

***

Ana me je kroz nekoliko nedelja pozvala, i to 31. decembra 1995. u šest sati po podne.

- S kim slaviš Novu godinu? – pitala je.
- S drugarima.
- Ne slaviš s Dijanom?
- Ne.
- A je l' ima mesta za mene tamo gde ti ideš?
- Ne znam. Morao bih da proverim.
- Zvaću te za deset minuta, a ti se raspitaj. Sva mesta na koja bih mogla da idem trula su. Ja bih htela da s tobom dočekam 1996. To sam znala još onda kad smo se sreli u autobusu.
- Da. Zovi me za deset minuta.

Ležao sam u krevetu i slušao muziku. Tresla se soba, a sa njom i cela zgrada. Ležao sam ušuškan u buci i pokušavao da smislim jedan dobar razlog zbog koga bih proveo novogodišnje večer s Anom. I nisam se setio. Telefon je pozvonio.

- Jesi li se raspitao?
- Jesam i nema više mesta. Probaj ponovo neke druge Nove godine.
- Aha – rekla je ona.
- Aha – odgovorio sam ja.

Ana je delovala prilično razočarano. Nekada davno bih se verovatno sažalio i pozvao je. Ovoga puta sam se samo sažalio.

Na doček Nove godine Vojvoda, Klip, Bata, Gane, Žikić i ja išli smo kod neke Vojvodine drugarice iz gimnazije koja je stanovala u zgradi

preko puta njegove. Žikić je za tu priliku ukrao kola svom ćaletu pa smo se on, Klip i ja malo vozili po gradu. Temperatura je bila ispod nule i ulice su bile okovane ledom. Žikić, koji nije imao vozačku dozvolu, a nije se baš najbolje snalazio među drugim ljudskim bićima, imao je velikih problema. Najpre smo zamalo udarili u parkirani trolejbus na Studentskom trgu. Kad smo ga pitali kako je moguće da je zamalo udario u parkirano čudo od šest tona, Žikić je rekao da ga nije video. Onda se preko travnjaka okrenuo i mi smo otišli kod Vojvode. Klip, Studentski trg i Vojvodina zgrada bili su na svega deset minuta hoda jedni od drugih. Ali Žikić je svom ćaletu ukrao kola i mi smo morali malo da se vozimo. Niko od nas petorice nije bio ljudski obučen. Svi smo nosili standardnu odeću, a ja sam nosio nove farmerke. Bile su crvene i ljudi su mi govorili da u njima izgledam kao peder.

Prešli smo ulicu i otišli kod te devojke u stan. Bilo je deset sati uveče i mi smo bili među prvim gostima. Tu su bile još samo neke njene drugarice. Vojvodina drugarica se na ulazu upoznala sa svakim od nas. Rekla je da se zove Jelena. Ime koje se brzo zaboravlja. Gane je seo na jednu stolicu u ćošku, Vojvoda je sa svojom drugaricom i ostalim devojkaama otišao u kuhinju, a Klip i ja smo stajali nasred sobe. Žikić je veoma brzo otišao da bi se još malo vozio ćaletovim kolima, a Bata je, čim smo stigli, otišao u WC. Nije ga bilo pola sata. Otišao sam do WC-a i pokucao na vrata.

– Zauzeto – rekao je Bata.

– Ma nemoj. Šta radiš unutra tako dugo?

– Zaglavio mi se ključ u bravi.

– Kad?

– Kad sam pokušao da izađem, pre dvadeset minuta.

– Šta sikojmojzaključavaovrataodnepoznatog WC-a? Znaš da se to ne radi jer se nepoznati ključevi obično zaglavljaju u nepoznatim bravama.

– Pa prisralo mi se čim smo stigli. Nisam smeo da rizikujem da neka od onih devojaka uleti u WC dok serem.

– Kakve veze ima? Odmah bi se zaljubila u tebe. A zašto nisi zvao nekog? Čekaš da se brava sama otključa?

– Ne. Ne znam. Jebiga.

Bata je s druge strane očajavao. Otišao sam kod Jelene i rekao joj:
– Drug mi se zaglavio u tvom WC-u. Šta da radimo?

– Nije valjda zaključavao vrata?

– Jeste.

– E jebiga. Kad je pre uspeo da ode u WC?!

– Prisralo mu se – rekao sam ja.

– Ništa onda, razvalite vrata. Neće biti prvi put.

Nikad u životu nisam razvaljivao nikakva vrata. Ali Gane je izgledao kao neko ko može da pomogne.

– Bata se zaglavio u WC-u, moramo da razvalimo vrata – rekao sam mu.

– Gde je WC?

Gane je ustao i ja sam mu pokazao WC. On je onda iz jakne izvadio pištolj.

– Šta ti je to koj' kurac?! – viknuo sam.

– Prangija – rekao je Gane ciljajući u bravu.

– Vidim da je prangija! Odakle ti sad nova prangija?!

– Sa istog mesta odakle i stara.

– Pa šta će ti?

– Ne osećam se sigurno bez prangije, a vidiš, može da posluži i kao ključ za sva vrata.

– Imaš sto dvadeset kila i ne osećaš se sigurno?!

– Bato, pomeri se što više u svoju levu stranu! – viknuo je Gane kroz vrata.

– Ne mogu, tamo je kada.

– Sedi u kadu! – viknuo je Gane.

– Zar obučen?! – viknuo je Bata.

– Pa je l' ima vode u kadi?! – viknuo je Gane.

– Nema! – viknuo je Bata.

– Ulazi u tu jebenu kadu, bre!! – viknuo je Gane, a meni je dodao: – Pojačaj muziku.

Otišao sam i pojačao muziku do daske, ali se prasak ipak čuo. Devojke su istrčale iz kuhinje.

– Petarda, petarda! – viknuo sam ja, a one su se vratile u kuhinju. Dnevna soba je bila prazna, jer su Klip, Gane i Bata bili kod WC-a, a Vojvoda, Jelena i njene drugarice u kuhinji, a ja sam na trenutak

pomislio kako ne bi bilo loše da na doček ipak pozovem i Anu. Možda je pogodi neki zalutali metak.

***

Gane, Bata i Klip su se ispred WC-a radovali uspešno izvedenoj akciji spasavanja. Metak koji je pogodio bravu i zadržao se u njoj nije bio dovoljan. Brava se razlabavila, ali je Gane vrata šutnuo nogom i ona su napokon popustila. Gosti su ubrzo počeli da pristižu. Bilo je više tipova nego riba, ali i tipovi i ribe su izgledali isto. Svi koji se picnu izgledaju isto. Njihove najlonske čarape izgledaju isto, njihovi puderi izgledaju isto i njihove lakovane cipele neprijatnih oblika izgledaju isto. Gane se vratio na svoju stolicu u ćošku, a mi smo kao idioti stajali nasred sobe. U takvim trenucima čovek može samo da pije i ja sam sebi namenio jednu flašu votke i vodu iz česme. Od votke mi se palio želudac, a žuti sokovi kojima su ljudi razblaživali votku nisu mogli da mi pomognu. Voda iz česme bila je jedino rešenje. Tako sam pio votku iz flaše, a vodu sam sipao u kupatilu u kome je redovno nekog bilo. Svaki put kad bih ušao da sipam vodu, neka devojka bi sedela na WC šolji, prekasno uzvikujući: „Zauzeto, zauzeto!“ Ja bih promrmljao: „Samo da sipam“, sipao bih, a ne bih izdržao i par puta bih i pogledao u devojku koja je čvrsto zatvorenih očiju čekala da odem. Jednom je u WC-u bio i tip koji je pišao. On mi nije ništa rekao, samo je staloženo pišao i moje sipanje vode u plastičnu čašu izgledalo je mnogo nervoznije od njegovog mokrenja.

Na terasi su neki tipovi duvali travu i ja sam im se pridružio. Bilo mi je malo neprijatno među njima. Svaku rečenicu su otezali.

– Jaooo, ovde je truulooo – rekao bi jedan.

– Jeboteeee, jesteeeee – rekao je drugi.

– A odakle ti znaš Jeeeeleenuuuuuuuuu? – pitao bi me treći, a ja bih mu odgovorio: – Ne znam ja nikakvu Jelenu.

Svaki dim sam zadržavao po desetak minuta u plućima. Dobro sam znao šta to znači mnogo duvati i mnogo piti, ali bila je Nova godina, što je numerički značilo da sam izdržao na planeti čitavu dvadeset jednu godinu. Bilo mi je sasvim dovoljno, naročito kad se pogleda kako sam stajao s ribama. Onda mi je proradio libido i ušao sam u dnevnu sobu, rešen da nešto smuvam. Ispostavilo se da sam tamo uleteo baš kad su svi odbrojavali, gasili svetlo i ljubakali se. Neka debela mi je prišla: – Srećna ti 1996.

Nije me čak ni poljubila i to je bio moj prvi fijasko te 1996. Onda mi je prišla neka krezuba.

– FREFNA NOFA GODINA! – viknula je i žestoko me zagrlila.

Ni ova me nije poljubila i to je bio moj drugi fijasko te 1996. Dobro je počelo. Sve najružnije ribe na žurci čestitale su mi Novu godinu, ali i dalje nisam bio dovoljno dobar za neki normalan poljubac. Eventualno neki u obraz i to bliže uvu. Od toplote i dima cigareta mi se slošilo, ali i tako urađen uspeo sam da sebi odaberem jednu zgodnu crvenokosu i čestitam joj Novu godinu.

– Srećna ti... Nova... godina – promrmljao sam.

Devojka me je pogledala, a onda napravila zgađen izraz.

– Fuj – rekla je samo i udaljila se.

Prišao mi je Gane.

– Šta se to desilo burazeru?

– Srećna ti Nova godina, Gane.

– Jebeš bre, Novu godinu. Sve sam video, ona crvena kurva nije htela da ti čestita Novu godinu.

– Ma jebeš Novu godinu, Gane.

– Ne! Jebeš tu kurvu. Sad ću da joj jebem mater!

– Nemoj, Gane, pusti je – promrmljao sam ja, ali Gane je već prišao crvenokosoj i opalio joj šamar. Gane je imao mnogo kila i crvenokosa je pala na patos.

Neki kreten je ugasio muziku i situacija je postala veoma neprijatna. Gane je stajao iznad crvenokose i besno se osvrtao oko sebe.

– Je l' ima neko nešto da kaže?! – drao se on.

Neki som se javio. Prišao je Ganetu i pitao ga zašto je udario devojku. Gane je onda iz jakne izvadio pištolj i som je pobjegao u mrak. Ja sam bio u veoma lošem stanju, ali sam ipak nekako došao do stuba i uključio muziku. S muzikom je bilo mnogo lakše. Crvenokosa se malo pridigla, a Gane je čučnuo pored nje i nešto joj govorio. Ja sam seo na parket i naslonio se na zid, a Gane se napokon vratio na svoju stolicu u čošku. Crvenokosa mi je prišla: – Slušaj, izvini za ono malopre. Stvarno sam ispala seljanka.

Ja nisam reagovao pošto su mi njene reči u glavu dolazile s velikim zakašnjenjem i izmešanim redosledom. Dok sam se trudio da shvatim šta ona to govori, crvenokosa je pogledala Ganeta, koji joj je samo klimnuo glavom. Onda je ustala i odmakla se od mene. Posle

toga joj je prišao onaj som, pridržao joj crni kaputić, ona ga je obukla, a zatim su njih dvoje otišli sa žurke. Som je verovatno bio crvenokosin dečko. Ili najbolji drug. Ili brat. Ili anđeo čuvar.

Prišla mi je ona debela, verovatno misleći da je vreme da napravi drugi korak.

– Jao, što si sladak tako urađen. Mora da ti je super – rekla je.

– Ma... nemaš...

I tu sam stao. Trava i votka otimale su moje reči i slale ih u drugu dimenziju.

– ...pojma – dovršio sam rečenicu posle nekoliko minuta, ali je debela dotad odustala i video sam je kako se šljamči jednom od narkomana s terase.

Zaključio sam kako su sve žene kurve i ustao s parketa. Flaša votke je bila do trećine puna i ja sam odlučio da je to mnogo tečnosti za jednu providnu flašu. Popio sam deo i ponovo je pogledao. Nivo votke u njoj bio je niži. Otišao sam u WC. Šutnuo sam nogom vrata i u njemu video neku ribu kako sedi na WC-šolji.

„liiii!“ – počela je da ciči ona, a ja sam zamahnuo flašom. Najpre sam hteo da je zafrljačim ka njoj, ali mi je neka sila promenila mišljenje i ja sam flašu zafrljačio u kadu. Razbila se u paramparčad. Jedan staklić me je pogodio u obraz i nisam bio siguran da li je tamo i ostao. Devojka na WC-šolji je vrištala i onako gologuza se držala za listove. Nju su staklići pogodili u listove. Ona je svojim glupim rukama drljala po svojim glupim nogama i, neizbežno, pojavila se krv. Neki ljudi su nagrnuli u kupatilo da joj pomognu. Kao i svaka plačipička, devojka na WC-šolji je tek tad počela da plače u potocima. Izašao sam iz WC-a. Prošao sam pored Jelene koja je Vojvodi govorila: „Smiri malo tvoje drugare.“ On je držao ruke u džepovima i rekao: „Nisu to moji drugari. Prvi put ih vidim u životu.“

Izašao sam na terasu i otkopčao šlic. Dve devojke i dva tipa koji su tamo bili provukli su se pored mene i zbrisali u stan. Šta su toliki ljudi tražili na terasi po takvoj hladnoći? Pišao sam s drugog sprata na nečija kola. Terasa nije bila okrenuta ka ulici već ka dvorištu u kome je bio mrak, tako da sam bio pošteno zaklonjen. Na terasu je izašao Klip.

– Pišaš, a?!

– Aha – rekao sam mu.

– Zvao je Žikić. Imao je saobraćajnu nesreću na Autokomandi.
– Odakle mu Jelenin telefon?
– Je l' me čuješ bre!? Žikić je imao nesreću na Autokomandi!
– Šta me boli uvo? Čim je znao broj ovde, nije mu ništa.
– Idemo Gane i ja tamo da vidimo šta se desilo. Kaže da je udario u autobus.

– Idite, boli me kurac.

Klip je otišao s terase, a na nju je izašla ponovo ona debela. Sviđao sam se svim debelim ribama ovog sveta. Ima debelih riba koje ne izgledaju loše, ali ja sam se dopadao onim drugim.

– Jao, ala je lepo veče – rekla je debela.

– Zima je.

– Ali je lepo. Vidi zvezde.

Ja sam pogledao u nebo, ali mi je pogled dopirao na svega deset metara iznad glave.

– Aha. Do jaja su – rekao sam.

– Otkopčan ti je šlic.

– Mnogo smrdi unutra, pa luftiram.

Debela je gledala sa terase.

– Da nisi možda piškio s terase?

– Aha.

– Na ona kola ispod?

– I na kola i gde god je vetar odneo.

– To su moja kola.

– Imaš kola? Bravo.

Debela mi se sasvim približila i ja sam osetio njen debeli miris. Na sebi je imala mnogo parfema koji je toliko lepo mirisao da je debela odmah izgledala lepše.

– Zašto si takav – pitala me je sasvim tiho, a ja zbog zujanja u ušima nisam razumeo ni reč.

– A?!

– Pitala sam te zašto si takav!!

– Kakav?

– Pa, ponašaš se kao probisvet. I ti i tvoji drugovi.

– Oni i jesu probisveti.

– Videla sam kad si gađao onu devojkicu flašom. Noge su joj skroz isečene.

– Nisam gađao nju, gađao sam kadu.

– Ti si zao.

Debela je već dolazila nekud sa svojim zaključcima, pa sam ućutao.

– Zašto si tako zao? Nemaš zle oči.

– Ne postoji nešto kao što su zle oči.

– Oh, postoji. Ti nemaš oči nekog ko piša s terase i gađa devojke flašom.

– Nisam gađao devojku, već kadu.

– Ti nemaš oči nekoga ko je zao. Ti si znači ipak dobar – bila je uporna debela.

– Kako se zoveš – pitao sam je.

– Ana.

– Ana, ja nisam dobar, a ti si prokleta debela.

Ona se odmakla i stavila šake na lice. Nastavio sam:

– Ti si debela kao morž, sise su ti male, lice ti je ružno. Znaš, ima debelih riba koje su slatke, ali ti nisi jedna od njih. Osim što si prokleta debela, ti si i prokleta ružna. Jedino što lepo mirišeš, ali to i nije neki kvalitet. Mogu da kupim tvoj parfem i namirišem njime prvog psa na ulici i pre bih poljubio njegovo dupe, nego tvoja usta. Idi movaj nekog drugog!

No, debela, koja je pored svih mana imala i neprijatno ime, ostala je na terasi, pa sam s terase otišao ja. Ušao sam u sobu i tamo su ljudi igrali. Nekoliko njih me je mrko gledalo, verovatno me okrivljujući za većinu neprijatnih stvari koje su se desile u njihovim životima te večeri. Ganeta nije bilo da me brani. Prišao sam Bati i rekao: – Oдох kući. Nije mi dobro.

– Idem i ja.

Izašli smo iz stana nikom se ne javivši. Bata je otišao na Trg Republike da sačeka noćni autobus, a ja sam otišao kući.

***

Prvi deo prvog januara prošao je fantastično. Ležao sam u krevetu i gledao skijaške skokove, što me je neodoljivo podsećalo na detinjstvo. Već posle prve serije skokova počeli su pozivi. Prva je bila Anita.

– SREĆNA NOVA GODINA! – zauralala je.

– Srećna i tebi.

– Šta radiš?

– Spavam. Ajde, pozvaću te kasnije.
– Dobro. Čaooo – pištala je ona.
Odmah za njom pozvala me je Dijana.
– Ja samo da ti čestitam Novu godinu – rekla je.
– Nije trebalo.
– Gde si bio?
– Kod neke ribe. Kurve, alkohol, znaš kako je.
Dijana mi je spustila slušalicu. Napokon, zvala je i Ana.
– Kako si se proveo sinoć?
– Ne znam, bio sam razbijen još pre ponoći. Kako si se ti provela?
– Bezveze.
– Srećna ti Nova godina – rekao sam joj.
– Srećna i tebi – rekla je Ana.
Onda je počela druga serija skijaških skokova i 1996. ponovo je bila okej.

***

Bio je Božić i ja sam tog popodneva sedeo u svojoj sobi, slušajući Suicidal Tendencies. Telefon je zazvonio, ali ga zbog glasne muzike nisam čuo i, dok sam se javio, veza je bila prekinuta. Posle dva minuta ponovo je pozvonio i ja sam se javio na vreme.

– Hristos se rodi – rekla je Anita.
– Jesi li ti zvala malopre?
– Ne.
– Kako, bre, ne?
– Sad te zovem prvi put. Hristos se rodi – bila je uporna ona.
– Gde si sad?
– Tu, kod ćaleta.
– Zašto nisi kod mene?
– Evo, dolazim.

Anita je došla kod mene, a iz usta joj se osećalo na alkohol. Pošto je sa sve cipelama i bundom sela na moj krevet, zaključio sam da je mrtva pijana zbog proslavljanja Hristovog rođenja. Skinuo sam joj cipele i bundu i ona je onako pijana raširila noge. Imala je na sebi onu debelu suknju kakvu devojke nose zimi, a ispod nje su bile najlonske čarape. Ispod njih su bile gaćice. Sve se to videlo sasvim jasno. Anita je izgleda napokon rešila sve probleme sa bivšim dečkom. Oči su joj bile zatvorene. Ja sam je, zbog njenog zadaha,

okrenuo na stomak i skinuo. Dok sam joj stvari stavljao na stolicu pored kreveta, gledao sam njeno dupe kako štrči ka plafonu, spremno za akciju. Mrdala je njime napred-nazad i nešto mrmljala. Setio sam se verovanja da će čovek cele godine raditi ono što radi za Božić. Popeo sam se na krevet, kleknuo ispred njenog dupeta i zario glavu unutra.

***

Posle praznične pauze otišao sam na fakultet. Prvo na šta sam naleteo u hodniku bili su Danica Šantić, koja i dalje nije bila za bacanje, i neki tip s iskolačenim očima, očigledno njen dečko. Držali su se za ruke, a kad sam počeo da im se približavam, tipu su se oči još više izbuljile, a usta stisla. Danica Šantić je, pak, izgledala kao i uvek. Imala je te velike oči i taj tužni osmeh.

– Gde si ti – prošaputala je ona, previše srećno da bi se njenom tipu oči vratile u duplje.

– Evo me.

– Jesi li prijavio nešto za januarski rok?

– Zar su bile prijave?

– Još u decembru.

– Znaš šta, u totalnom sam haosu. Neke kurve su mi zavrtele mozak i pojma nisam imao da je prošao rok za prijavljivanje ispita. U stvari, i da sam prijavio verovatno ne bih mogao da učim, jer mi se iste kurve i dalje vrte po mozgu.

Danica me je gledala s istim izrazom lica, a njenom pratiocu su se oči malo smanjile posle moje priče o kurvama. Izgleda da su i njega mučile kurve.

– Zašto ih nazivaš kurvama? – pitala me je Danica.

– Zato što samo za kurve ima mesta u mojoj glavi.

– Grozno – zaključila je ona.

Napokon, došlo je vreme da se razrogačene oči i ja upoznamo.

– Jao, pa ja sam skroz zaboravila. Ovo je moj dečko Joca, a ovo je moj drug Boban.

Joca je prilikom rukovanja pokušao da mi polomi šaku. Bio je alergičan na drugove i potpuno sam ga razumeo. Prema Daničinom nastupu izgledalo je kao da sam joj ja neki do jaja drug, a dotad smo se videli samo dva puta i pravo je čudo kako mi je uopšte zapamtila ime. Pravo je čudo kako sam ja zapamtio njeno ime.

Otišao sam zatim na vežbe kod debele darkerke. Ljubica Čučković je imala više mozga nego što je izgledalo, s obzirom na to da mi na vežbama uopšte nije prilazila otkad sam joj vratio svesku sa tri ispisane strane. Možda sam se prevario? Možda je Ljubica samo htela da bude ljubazna, bez nekih posebnih namera? Niko nije ljubazan bez razloga i ja sam zaključio da se Ljubica loži na mene, da bih odmah potom zaključio kako je za bacanje i da je bolje ne prilaziti joj. Ipak, Ljubica je bila moja poslednja šansa.

– Izvini, moram nešto da te pitam – rekao sam joj, a ona je počela da se osmehuje. Onda je pokušala da izgleda ozbiljno, pa je ponovo počela da se kezi. Ništa, međutim, nije rekla, pa sam nastavio: – Imam problem s vežbama. Idem samo na ove, a koliko znam trebaju mi potpisi iz najmanje dva predmeta. Da li postoje neke vežbe na koje mogu da odem sad, na kraju semestra i dobijem potpis bez problema? Ti mi deluješ obavešteno.

– Kako da ne. Ja sam se baš čudila zašto sediš na ovim vežbama, kad se iz Porodičnog kod Jelićke i iz Stvarnog kod Pantića dobijaju potpisi bez problema.

– Bez problema?

– Bez.

– Iz dva predmeta?

– Da.

– Znači, ja uopšte nisam morao da sedim kod ove debele darkerke i trpim njena sranja?!

– Nisi.

– O, jebote. Hvala ti, vidimo se.

E, tad sam Ljubicu najverovatnije video poslednji put, barem na drugoj godini fakulteta. Na tabli s informacijama video sam gde Jelićka i Pantić drže vežbe. Jelićka ih je držala tog dana, a Pantić narednog.

Otišao sam u slušaonicu u kojoj su bile vežbe iz Porodičnog prava kod asistentkinje Jelić i tamo je bilo preko trista ljudi. Sve sami probisveti i ološ u potrazi za lakim potpisima iz vežbi. Svima njima su se vrtele druge stvari po glavi, ribe, tipovi, kola, muzika, pare, heroin, ali su svi nekim nesrećnim spletom okolnosti bili redovni studenti prava i trebali su im potpisi. Kad je u slušaonicu ušla Jelićka, koja je imala metar i žilet i dvadeset kila s katedrom na leđima, krenuo je

stampedo. Ljudi su je okružili, drali se i pružali svoje indekse. Ona se potpuno mehanički potpisivala, nekom u indeks, nekom na ruku, nekom dva puta u indeks. Prišao sam i ja, a ona mi se potpisala na onaj deo u koji se upisuje ime predmeta. U odeljku „potpis profesora“ napisao sam: „Porodično pravo“. Zatim smo svi bez pitanja izašli iz slušaonice, a tamo je ostala Jelička s još dvadesetak zanesenjaka, spremnih da tog dana nešto i nauče. Čuo sam jednu devojkicu s probušenom obrvom kako obaveštava rulju da sutra na isti način mogu dobiti potpis i kod Pantića, a rulja je zadovoljno počela da kliče. Devojkica s probušenom obrvom podigla je ruke. U jednoj je držala indeks, a srednjim prstom druge ruke je udarala po njemu. Jebala je fakultet u leđa, jebala je sistem u glavu. Ovacije su postale još jače. Gledao sam u njihove izbijene zube, prljave kose i sive dukserice i bilo mi je drago da vidim da ima još studenata koji su bili u istom duševnom stanju kao i ja. U stvari, hodnik je bio pun i izgledalo je kao da ima više takvih nego onih koji su sloveli za normalne.

***

Nije prošlo ni pet dana, a u moj život je ponovo uletela Ana.

– Smak, Smak! – vrištala je preko telefona.

– Kakav Smak, bre?

– Smak, u Sava centru, 19. januara! Je l' idemo?

– Ko?

– Ti i ja! Zar ne vidiš, bre!? To je znak! To je znak!

Padao sam veoma dugo. Ako odem s Anom na Smak, konačno ću udariti o dno.

– Važi, idemo – rekao sam.

– Ti si srce! Kupi karte, daću ti pare.

– Ja častim.

Ana mi je zatim pustila jednu pesmu Smaka da bih se podsetio kako će mi biti na koncertu. Prsrvalo mi se.

– Ej, moram da serem. Vidimo se.

– Kupi karte! – još jednom je ponovila ona.

– Kupiću, kupiću. Vidimo se.

Bio sam na Smaku jednom davno, ali tada sam išao na koncert u svojstvu člana pank delegacije „Didi i ja“. Bio sam pijan i drogiran i hipici su igrali i koncert nije bio ništa posebno. Sada je trebalo da

idem na koncert Smaka s mojom gospodaricom, vezan lancima i izložen poruzi istih matorih hipika koji će doći na koncert, a u međuvremenu nisu otišli u večna lovišta. Ana je živela u ubeđenju da sam posle tog koncerta 1992. pokušao da se ubijem zbog nje. Toliko je vremena prošlo da sam i ja samog sebe ubedio u to.

Kupio sam karte istog dana. Izgleda da su tek bile puštene u prodaju, jer sam dobio sedmi red, sredinu. Tako dobra mesta dobijaju se samo za sopstvenu egzekuciju. Do koncerta je ostalo još celih nedelju dana i ja sam mislio kako ne bi bilo loše da Ani kartu pošaljem poštom. Najpre sam mislio da bi trebalo samo da je stavim u koverat i pošaljem, a onda sam zaključio da bi bilo još bolje da joj napišem i neko pismo, uz kartu. Prvi put sam pisao pravo pismo koje će nekome doneti poštar, a ne kurir između dva časa.

***

Draga Ana, kao što vidiš, dobili smo mnogo dobra mesta. Ipak, s nekim osnovnim stvarima o Smaku moraš biti upoznata. Ti misliš da sam posle koncerta 1992. pokušao da se ubijem zbog tebe. To nije istina. To je bila glupava igra smišljena za vreme teškog mamurluka, što se vidi i po zapletu. Cilj nam je bio da vas sve napravimo budalama, a na kraju sam ja ispao jedina budala, a tvoj ego je otišao do meseca i ja mislim da je to mnogo uticalo na tvoj dalji razvoj. Ceo Smak je jedna velika prevara. Preporučujem ti da kartom za koncert obrišeš dupe, a zatim za njom pustiš vodu. S druge strane, ako to ne uradiš, ja ću te čekati u sedmom redu. Ti i Smak ste usrani hipici, a ja sam usrani panker. Razlika između naših usranih gaća je nepremostiva. Pozdrav, Boban. P.S. Život je pun obrta. Ja sam spreman na sve, pa čak i na to da se u tebi krije kvalitetno ljudsko biće.

***

Posle tri dana sam zaključio da je Ana morala da dobije pismo. Pretpostavljao sam da će ono smrtno raniti njenu opako bolesnu sujetu i da se neće odvažiti da dođe na koncert. Ipak, 18. januara me je pozvala.

- Dobila sam tvoje pismo – rekla je.
- Opa bato! I kako ti se dopada?
- Moramo da se vidimo.
- Videćemo se sutra, ako dođeš na koncert.

– Ne! Moramo da se vidimo pre toga. Danas!

– Danas?

– Sačekaj me na stanici u devet uveče – rekla je ona.

Nije ni trebalo da idem na stanicu. Izašao sam u pet do devet iz zgrade, a ona me je već čekala tamo. Nije rekla ni reč, već je divljački počela da me ljubi. Hvalisao sam se da sam spreman na sve obrte, ali na ovaj nisam bio spreman. No, za nekoliko sekundi sam se snašao i uvukao Anu u ulaz. Divljačko ljubljenje se nastavilo sve do lifta, a onda smo morali da napravimo malu pauzu jer je iz lifta izašla baba. Baba je prošla, mi smo ušli u lift i negde na petom spratu ja sam ga zaglavio, a Ana i ja smo se našli na patosu male kabine. Uronio sam glavu u njenu jaknu, a miris parfema potpuno me je omamio. Stavio sam joj ruku između nogu. Držao sam prst na mestu gde se spajaju šavovi i žestoko ga trljao. Bio sam ubeđen da je to pravo mesto, a najverovatnije sam promašio nekoliko centimetara.

– Stani... kod tebe... idemo kod tebe – stenjala je Ana.

Na kraju sam se podigao na kolena i pritisnuo taster koji nam je pomogao da dođemo na deveti sprat. Ušli smo u stan i, u skidanju jakni i donošenju piksle, energija s ulaza u zgradu je malo splasnula. Ja sam sedeo na krevetu naslonjen na zid, a Ana je sedela ispred mene pušeći. Podigao sam joj majicu i zavukao ruku u brushalter.

– Jebale te sise. Pokloniću ti ih. Ja baš nisam oduševljena kad mi neko gnjavi sise.

– Ja jesam, kad ih nekom gnjavim.

– Samo da znaš, one mi i nisu neka erogena zona. Postoje mnogo bolja mesta koja bi mogao da uhvatiš i efekat bi bio mnogo jači.

– Koja mesta?

– Sam ih pronađi.

Ipak, Ana je sišla s kreveta na patos i počela da prebira po mojim pločama. Njeno dupe je vrtelo levo-desno. Očekivao sam da će Ana iz brda ploča izvući desetak i početi da ih pušta, ali ona je izvadila samo jednu.

– Ovo – rekla je. – Ovo ćemo slušati.

Onda je ploču stavila na gramofon i pustila je. Skinula je svoj duks i njime prekrila luster, i svetlo je zbog njegove boje postalo tamnocrveno. Ana je bila samo u potkošulji i brusu.

– Ne može to, da ja budem polugola, a ti obučen – rekla je i počela da mi skida džemper.

Legli smo na krevet i počeli sa cmakanjem. Skinuo sam joj potkošulju i brushalter, i ležali smo pripijenih tela i farmerki. Kada ležiš go pripijen uz tuđu kožu, ta koža ti deluje mnogo toplije od tvoje. Anina koža bila je mnogo toplija od moje.

– Jao, ala si vruć – šaputala je ona.

Nos mi je bio prslonjen uz njeno rebro. Miris njenog parfema ubijao je sve ljudsko u meni i terao me na kidanje njene kože. Ipak, peting nije bio divljački, kao onomad na stepeništu Zavoda za izgradnju. Ja sam otkopčao Anine farmerke i tamo zavukao ruku. Ona je malo mrdnula dupetom i cela moja leva šaka uronila je u njene gaćice. Ona je ispustila jedno dugačko „uhhhhhh“. Našao sam pravo mesto i počeo da vrtim kažiprstom levo-desno i to veoma sporo. Ana je teško disala kroz šake koje su joj grčevito pritiskale lice. Imala je veoma originalnu erogenu zonu. Njene sise su drhtale u ritmu njenog disanja i njenih trzaja i ja sam neprestano gledao u njih. Kakva je to glupost da je ne pali kad je neko hvata za sise? Pogotovu takve sise! Onda sam počeo da joj skidam farmerke. I tu mi je pomogla, odigavši dupe od kreveta. Zajedno s farmerkama, skinuo sam joj i gaće i Ana je ležala potpuno gola na mom krevetu, a ploča koju je odabrala svirala je na mom gramofonu. Izgleda da se usput nabola na jedan od federa iz mog dušeka, pošto je tiho rekla: „U, jebem ti.“ Ja sam, što sam hitrije mogao, skinuo svoje farmerke i gaće i bacio ih na stolicu preko njenih. Ana i ja smo ležali skoro potpuno goli na mom krevetu. Imali smo samo čarape i to me je nerviralo, pa sam i njoj i sebi skinuo čarape. E, sad smo ležali jedno pored drugog potpuno goli. U crvenkastoj pomrčini uhvatio sam Anin mutni pogled i rešio da je više ne gledam u lice, pošto mi je taj pogled malo zasmetao.

Bila je to neobična poza. Ona je ležala na leđima, a ja na boku. Levom rukom dirao sam sva mesta na njenom telu kojih sam mogao da se setim, a desnu ruku sam joj držao na pazuhu. Ona je svojom desnom rukom grčevito držala svoju kosu, a levom je milovala moj levi bok. To je radila mehanički, kao robot. Napred-nazad, napred-nazad, ni centimetar ne pomerivši šaku sa zamišljenog polukruga na mojoj levoj strani. Onda sam zaključio kako je situacija vrlo čudna i

nekako loša, pa sam počeo da je ljubim. Jednu ruku sam i dalje držao na njenom pazuhu, ali sam drugu ruku usmerio pravo na čarobni prostor između njenih nogu. Bila je baš mokra, čak je i jedan deo madraca ispod njenog dupeta bio mokar, osetio sam to malim prstom. Ljubili smo se jedno vreme, a ja sam prstom šarao po toj mokroj i klizavoj aždaji i on je nekako sam skliznuo unutra. Ana je ispustila nešto kao jecaj. Moj prst je izgledao mali i bespomoćan prema širokom, mokrom i lepljivom prostranstvu u kome je grcao. Mrdao sam njime napred nazad, uveren da time ne postićem nikakve efekte, ali Ana je divljala po krevetu. Nismo se više ljubili jer smo se nekoliko puta sudarili zubima. Ona je čvrsto stisnutih očiju jecala, ja sam vrteo prstom napred-nazad, levo-desno. Ana se tresla i na kraju me dva puta ujela za rame. Moj nejak prst obavio je sav posao za dva minuta. Ana je potom izvadila moj prst iz sebe. Jedan deo moje šake je bio posebno mokar, a ona ga je nehotice dodirnula i tiho rekla: „Fuj.“ Tragično je što se žene gade onoga što muškarci često ližu. Ležali smo jedno pored drugog neko vreme i slušali ploču. Onda smo ponovo počeli. Ovog puta prst sam držao podalje od nje. Ljubili smo se nekoliko minuta i brade su nam bile potpuno mokre.

– Super ti je ova donja usna. Nije kao kod drugih – rekla mi je Ana.

– Kako to?

– Nije kao kod drugih. Čudna je, rasteže se, slatka je.

Onda je počela da sisa tu donju usnu i zaista je bila prilično rastegljiva. Nikad nisam razmišljao o svojim ustima. Legao sam preko nje i prislonio joj ga. No, kako bih je dodirnuo, on bi se spustio. Kad bih ga odmakao, on bi se ponovo digao. Kao da ga je udarala struja. Ja sam ga ponovo primakao, a on se ponovo spustio. Zatim sam ga veoma malo odmakao, i dalje se osećala vrućina njenog međunožja, a on je skočio. Ana ga je uhvatila i on je pulsirao, i ona je bila zadovoljna. Onda ga je prislonila na svoje mokro mesto i toliko je bilo vrelo tamo dole da sam se zaprepastio. Čudilo me je kako je ulaz u pakao tako mali, a unutra su završili toliki ljudi. Milijarde njih. Ovoga puta nije mi pao. Onda je ona sklonila ruku i ja sam na trenutak pomislio kako izgledamo jadno tako jedno na drugom, neposredno pred veliki i dugo očekivani rasplet.

– Izgledamo jadno – rekla je Ana, a moja leva ruka, kojom sam bio oslonjen na krevet, počela je da se tresse.

– Aha – šapnuo sam ja, što je bila čarobna reč da mi se nepovratno spusti.

– Trese ti se ruka – šapnula je Ana.

– Da, u nezgodnom je položaju.

– Šta ćemo sad?

Ležao sam iznad nje, malo odignut. Napravio sam grešku i pogledao je pravo u oči. Posle toga sam legao pored nje.

– Jebote, kakvo sranje – rekla je Ana.

– Da.

Ležali smo tako goli i ja sam razmišljao o jednom letnjem prepodnevu pre deset godina kada me je deda vodio na fudbalsko igralište FK „Bežanijska kosa“. Teren je bio ogroman, a deda i ja smo imali neku loptu i dobacivali se. Teren je bio pun busenja i rupa tako da sam nekoliko puta iskrenuo nogu. Onda je došao neki čovek i rekao nam da ne možemo tu da se dobacujemo. Deda i ja smo se pomerili sa velikog fudbalskog terena, a ja sam s atletske staze pucao na gol, na kome nije bilo mreže. Nisam pogodio. I da sam pogodio, ne bi se važio jer sam pucao s pogrešne strane. Ana je počela da se oblači. Najpre je obukla gaćice. Pa onda brushalter. Njene sise su u njemu nestale i meni je bilo žao. Onda sam i ja počeo da se oblačim, a ploča je završila. Trebalo je okrenuti stranu. Kad smo se obukli, izašli smo iz stana.

– Gladna sam – rekla je Ana.

– Jedi govna – rekao sam ja i počeo da se smejem. I ona se smejala i zapalila cigaretu.

Prošli smo pored Zavoda za izgradnju, a Ana je namršteno gledala stepenice na kojima smo sedeli pre dva i po meseca.

– Hoćeš žvaku? – pitala me je.

– Može.

Pružila mi je male turske žvake sa sličicom. Žvake su bile pune šećera i posle pet minuta od njih u ustima ne bi ništa ostajalo. U ustima poput mojih te žvake su nestajale već posle tridesetak sekundi. Uzeo sam žvaku i ona se posle pola minuta potpuno raspala. Onda smo otišli na autobusku stanicu da sačekamo Anin autobus. Stanica je bila sasvim pusta, a onda su naišle neke dve ribe, od kojih je jedna imala baš dobre sise.

– Gledaš, gledaš? – pitala me je Ana.

– Aha. Ima dobre sise – rekao sam ja dovoljno glasno da me devojka sa sisama čuje i nagovori svoju drugaricu da se pomere nekoliko metara dalje od nas.

Ana me je zagrlila i počela da me ljubi. Bio sam uveren da je to radila najviše zbog te dve ribe. Poljubac je imao neuobičajeno kiseo ukus, verovatno zbog slatke turske žvake u njenim ustima.

– Kad ćemo sutra da se nađemo? – pitala me je Ana.

– Naći ćemo se u Sava centru – rekao sam. – Sedi na svoje mesto i ja ću biti pored.

Naišao je autobus i Ana je tiho rekla: „Okej.“ Poljubila me je u usta, malo u njima prošetala svoj jezik i otrčala u vozilo. U autobus su ušle i one dve ribe i na stanici smo ostali samo ja i kiosk s novinama. Duboko sam udahnuo. S moje desne šake, koja je dobar deo večeri provela na Aninom pazuhu, dopirao je miris njenog parfema. Pomirisao sam je i začudio se što se Ana i ja na kraju ipak nismo kresnuli, a parfem je tako dobro mirisao. Pomirisao sam drugu šaku i jedini miris bio je onaj sa srednjeg prsta, koji je dobar deo večeri proveo u Ani. Srednji prst se od svih nas najbolje proveo. Njen miris na njemu bio je neobičan i ja sam morao da se zaustavim na trotoaru i dobro ga onjušim još jednom. Začudio sam se kako se Ana i ja nismo kresnuli te večeri, a taj prst je tako neobično mirisao.

Ušao sam u zgradu. Iz lifta je izašao jedan klinac sa petog sprata. Bilo mu je petnaestak godina.

– Gde si, care – rekao mi je. Klinac me je iz nekog razloga voleo.

– Evo me, idem kući. Gde ćeš ti ovako kasno?

– Idem u grad. Ala si mator, bre, sad se u grad izlazi posle deset.

– Da, izvini. Zaboravio sam da sam mator.

– Gde si ti bio?

Umesto odgovora, stavio sam mu levu šaku pod nos i malo istakao srednji prst.

– Šta je to, jebote?! – pitao je namršteno klinac.

– Pomiriši slobodno.

– Ne moram da mirišem. Bazdi na kilometre. Šta je to u pičku materinu?! Gde si bio s tim prstom?

– Bio sam u paklu, a prstom sam đavolu čačkao uši. Taj miris što osećaš, tako đavolu smrde uši.

– Ne seri, bre, šta je to zaista?! – viknuo je klinac i gurnuo svoju šaku dalje od svog lica. Bio je delom zgađen, a delom isprepadan zbog moje priče o paklu.

– To je miris nevolje i kad ga jednom osetiš, znaćeš da si u teškim govornima i da ti verovatno nema spasa.

– Pa, kako si se ti spasao?

– Nisam.

***

Koncert je počinjao u devet. U pola devet ušao sam u devedeset peticu koja je trebalo da me odveze do Sava centra. Ljudi u njoj su me namršteno gledali i ja sam uzvratilo istom merom. Svi ti ljudi su me iz nekog razloga mrzeli. I ja sam mrzeo sve te ljude, a razlog mi nije trebao. U dvadeset do devet prelazili smo preko Brankovog mosta. Pogled je bio gadan. S jedne strane videli su se drugi mostovi i automobili koji prelaze preko njih, a sa druge strane bilo je crnilo koje je vladalo levom obalom Dunava. Poslednja granica stvarnog sveta bio je osvetljeni spomenik Pobedniku, na Kalemegdanu. Iza tog naoružanog tipa s pticom u ruci, počinjao je svet mašte, sisa, votke, pilula, parfema i smrdljivih prstiju. Izvadio sam iz džepa kartu za koncert Smaka i bacio je kroz prozor. Autobus je išao brzo i kad se našla na slobodi, ulaznica je divljački poletela ka istoku. Ja sam izašao na sledećoj stanici, prešao ulicu i sačekao autobus koji me je odvezao kući.

***

Od koncerta Smaka prošlo je nekoliko dana i Ana me nije zvala. Zaključio sam da je vrlo moguće da ni ona nije došla na koncert i da su dva dobra mesta ostala prazna. Ni Dijana nije zvala. Ona sigurno nije bila na koncertu Smaka. Pozvao sam Anitu.

– Ajde dolazi – rekao sam.

– Ne mogu, mrtva sam bolesna.

– Šta se, bre, foliraš? Dođi kod mene, ja ću da te izlečim.

– Ne zezaj se, imam grip. Znaš da vlada epidemija.

– Ne znam.

– E, pa vlada epidemija i ja imam temperaturu trideset osam sa osam. Jedva mrdam.

– Dođi ti svejedno kod mene. Blizu si. Ja ću se postarati da ti bude bolje.

- Zaraziću te.
- Ja sam imun.

Anita je za sat vremena došla i zaista je loše izgledala. Bila je bleđa kao krpa, drhtala je, a oči su joj bile crvene. Sažalio sam se i skuvao joj čaj. Legla je u moj krevet i tražila da je pokrijem. Ja sam se zajedno s njom zavukao ispod ćebeta. Bila je u trenerci, tako da nije bilo ništa lakše nego zavući joj ruku u gaće.

- Nemoj, stvarno ne mogu – rekla je ona.
- To je narodni lek za grip.
- Jao, stvarno ne mogu. Mrtva sam bolesna, kako ti nije žao?
- Ajde, ajde, nemoj da se prenemažeš – rekao sam ja i poljubio je.
- Ne! Zarazićeš se!
- Neću, ja nikada nisam bio bolestan – rekao sam i poljubio je još jednom. Snažno sam gurnuo jezik između njenih zuba i on se našao u lepljivim ustima. Jedva je disala.

– Ti si potpuno lud – rekla je. – Može, ali kratko. Stvarno mi je loše. Obavili smo posao i ja sam je potom ispratio kod ćaleta. Izgledalo je kao da moj lek nije mnogo pomogao, jer se Anita, dok smo išli ulicom, tresla kao prut.

Dva dana kasnije, dok sam šetao Terazijama, osetio sam snažan bol u plućima. Svaki udisaj me je boleo i ja sam brže-bolje otišao kući. Dva sata kasnije počeo sam da se tresem i pokrio se ćebetom. Međutim, drhtao sam još više, pa sam se pokrio još jednim ćebetom. Onda sam izmerio temperaturu. Posle sedam minuta nezaboravnog provoda pod mojom miškom, toplomer nije više izdržao. Pobesneo je. Pokazivao je trideset devet sa osam. Đavo je došao po svoje.

***

Ljudi pričaju mnoge izmišljotine o bunilu kroz koje čovek prolazi kad ima temperaturu iznad trideset devet. Ja sam, međutim, prvi put posle više od deset godina imao temperaturu, i to blizu četrdeset, a od bunila ništa. Keva se prepala. Znala je da sam loša osoba i bila je sigurna da zasluženom umirem. Zvala je hitnu pomoć, a oni su joj rekli da je epidemija gripa u jeku i da temperatura od trideset devet sa devet nije ništa posebno. Rekli su joj da se tuširam mlakom vodom i pijem aspirine. Ona im je rekla da preko deset godina nisam imao temperaturu, a oni su joj odgovorili kako je tradicija tu da bi jednom bila prekinuta. Otišao sam u kupatilo i istuširao se mlakom vodom.

Pravi pakao. Toliko sam se tresao da sam se jednom rukom držao za cev bojlera, a drugom sam držao tuš koji je prskao u svim pravcima. Video sam kroz prozor susednu zgradu. Video sam kuhinju u kojoj su sedeli bradati čovek, njegova plavokosa žena i njihova plavokosa ćerka. Ćerka nije imala baš neke sise. Tresao sam se. Bradati čovek me je primetio i pozvao svoju ženu. Ona je zajedno s njim neko vreme gledala, a kad im se pridružila ćerka, oni su je poslali u drugu sobu. Od visoke temperature može da nastupi trajna impotencija i ja sam tuširajući se zaključio da je to možda najpravednija kazna za gluposti koje sam pravio. Izašao sam iz kupatila ne osećajući se ništa bolje. Onda sam popio tri aspirina, a krišom od keve popio sam i neke bajate lekove za smirenje. Rešio sam da popijem celu kutiju i umrem ako mi se slučajno ne bude digao kad ja to budem hteo. Izmerio sam temperaturu i ona nije mrdala sa trideset devet sa devet. Uključio sam televizor i primetio da je na programu NBA All-star meč. Direktan prenos. Slabo sam se razumeo u NBA, ali mi je gledanje te utakmice nekako pomoglo. Kad bih promenio kanal, groznica se vraćala, a kad bih vratio na All-star, groznica bi prestajala.

Istok je pobeđivao jer je za istok igrao Majkl Džordan, a taj je bio opasan mamojeb, toliko sam ipak znao. Ali i taj će jednog dana prestati da igra košarku i biće živi kurac. U stvari, sve u životu je tako. Sve dođe i ode, pa onda dođe nešto drugo i ode, i tako je sve dok ne crkneš. Prvo je tu vrtić, pa se zaljubiš u vrtiću. Pa se preseliš i promeniš vrtić, a devojčicu u koju si bio zaljubljen više nikada ne vidiš. Onda se u drugom vrtiću zaljubiš u drugu devojčicu, ali ona te ne zarezuje ni dva posto. Njoj se sviđa plavi očešljani dečko u teget džemperu. Onda se ti sa ortacima dogovoriš da ga gurnete niz tobogan, glavom napred i polomite mu zube. No to su mlečni zubi i njemu kasnije izrastu novi, još lepši. U osnovnoj školi se zaljubiš u novu devojčicu. Pa u još jednu, pa u još jednu. Posle deset godina jednu od njih, koja se u petom razredu odselila na Banovo brdo, sretniš na nekom koncertu i shvatiš kako joj nisu izrasle nikakve sise, kako ima jako ružnu frizuru i vrećasto dupe i uživa heroin. Onda zaključiš kako bi je, bez obzira na sve to, ipak kresnuo. U srednjoj školi zaljubiš se u crnokosu devojku iz prigradskog naselja, no ona te pravi budalom i vi se posvađate. Ti se zatim zaljubiš u crvenokosu

devojku koja stanuje tri tramvajske stanice od tebe. Smuvate se i to traje sve dok ne uhvatiš za sise predsednicu odeljenske zajednice. No predsednica nađe dečka i ti se vratiš svojoj crvenokosoj. U nevreme, ponovo se pojavi crnokosa iz prigradskog naselja i vi se nekim čudom smuvate. Onda odeš na crvenokosin rođendan i kažeš da si Bog i da ti je prva zapovest „Pank nije mrtav“ i crvenokosa raskine s tobom. Onda crnokosa ode u selo kod babe i ti ponovo uhvatiš za sisu sada već bivšu predsednicu odeljenske zajednice. Onda pošalješ pismo crnokosoj, koja se s tobom vidi i vi imate težak peting, ali se ne kresnete iz nepoznatih razloga. Onda prst koji si držao u njenom polnom organu gurneš pod nos klinca iz zgrade. Zatim ponovo uhvatiš za sisu bivšu predsednicu odeljenske zajednice i dva dana kasnije dobiješ grip. Onda ozdraviš i na fakultetu se sasvim slučajno upoznaš s nekom devojkom i u razgovoru zaključite da je ona išla s tobom u tvoje prvo obdanište i da si se ložio na nju. Naravno, još uvek se ložiš. Onda posle dva izlaska u grad spavate i tebe peče savest, ko zna zašto. Onda se jednog dana ponovo vidiš sa crvenokosom i vi se kresnete i tebe peče savest, ko zna zašto. Onda opet uhvatiš za sisu bivšu predsednicu odeljenske zajednice. Posle izvesnog vremena čuješ se sa crnokosom iz predgrađa i saznaš da je došla na koncert Smaka, a tebe tamo nije bilo. Onda crvenokosa nađe dečka, onda predsednica odeljenske zajednice nađe dečka. Onda crnokosu u jednom telefonskom razgovoru nazoveš kurvom i ona se silno naljuti. Zatim odeš na sahranu majke svog druga, na kojoj upoznaš devojku s kratkom kosom i potpuno otkineš na nju. Međutim, devojka s kratkom kosom ima devojku s dugom kosom i ne zarezuje te ni dva posto. U međuvremenu, na demonstracijama sretneš devojku koja se ložila na tebe u srednjoj školi, ali si prema njoj ispao svinja. Ima dečka i likuje gledajući tebe potpuno posranog. Posle demonstracija, na ispitu iz Autorskog prava, upoznaš devojku iz Pančeva i potpuno izludiš zbog nje i zaboraviš na devojku s kratkom kosom i njenu devojku. Onda Majkl Džordan prestane da se bavi košarkom i postane živi kurac. Onda ti digneš ruke od fakulteta i postaneš propalitet. Na kraju počneš da pišeš o svemu tome. Život je kao vešmašina. Likovi u njemu nekad inspiraju, nekad centrifugiraju, u svakom slučaju, kad obrnu ceo krug, počnu iz početka, a ti ulećeš u

kupatilo da sereš i pišaš i zatičeš veš-mašinu u raznim fazama. Sve te to tera da se usereš od straha i pomisliš da smrt nije kraj i da Boga ipak ima i da će ti jebati majku jer si uhvatio za sisu predsednicu odeljenske zajednice. On, koji je sve stvorio, valjda najbolje zna zbog čega mu je to trebalo. Ili se možda samo zajebavao s nama. Kad tako postaviš stvari, zaključiš da je ipak najvažnije da te boli dupe za sve, i ti odeš i ponovo uhvatiš bivšu predsednicu odeljenske zajednice za sisu. To je valjda smisao života.

Na poluvremenu sam izmerio temperaturu i ona je spala na trideset osam sa šest. Zadovoljan, odlučio sam da mi se tog trenutka digne. Seo sam na krevet, skinuo gaće i zamislio jednu od mnogih ženskih osoba koje su prošle kroz moju dvadeset jednu godinu. I sve je bilo u redu. Na trećoj četvrtini utakmice sam zaspao.

***

Probudio sam se usred noći, sav znojav. Znoj je značio da je temperatura skoro sasvim spala. Upalio sam svetlo i stavio toplomer pod mišku. Za to vreme okretao sam kanale na televiziji i na njima nije bilo baš ničeg. Kad sam izvadio toplomer, na njemu je pisalo trideset šest sa tri. Promenio sam majicu u kojoj sam spavao pošto je bila potpuno mokra. Ugasio sam svetlo. Legao na bok. Desna ruka mi je bila pored glave, a leva pored tela. Pomirisao sam desnu ruku. Mirisala je na Anin parfem. Podigao sam levu ruku i pomirisao je. Mirisala je na đavolovo uvo.

O autoru

Marko Vidojković (1975, Beograd) formalno je pravnik. Do sada je objavio osam romana i dve knjige priča. Za roman *Sve crvenkape su iste* dobio je Vitalovu nagradu za najbolju knjigu objavljenu 2006. godine. Za roman *Kandže* dobio je nagrade *Zlatni bestseler* i *Kočičevo pero*. Priče je objavljivao u časopisima *Zbilja*, *Duga*, *Književni magazin* i mnogim drugim. Prevođen je na nemački, engleski, slovenački, makedonski, bugarski i poljski, objavljivao i u Hrvatskoj. Zajedno s Miljenkom Jergovićem bio je protagonista dokumentarnog filma *Dugo putovanje kroz istoriju, historiju i povijest*. Njegov prvi roman *Ples sitnih demona* adaptiran je u pozorišnu predstavu i uspešno izvođen u pozorištu Dadov. Bio je urednik u magazinima *Maksim* i *Plejboj*.

www.facebook.com/marko.vidojkovic.writer

Marko Vidojković

Đavo je moj drug

Za izdavača

Dejan Papić

Slog i prelom

Igor Škrbić

Lektura i korektura

Dragoslav Basta

Izdavač

Laguna, Beograd

Resavska 33

Klub čitalaca: 011/3341-711

www.laguna.rs

e-mail: info@laguna.rs